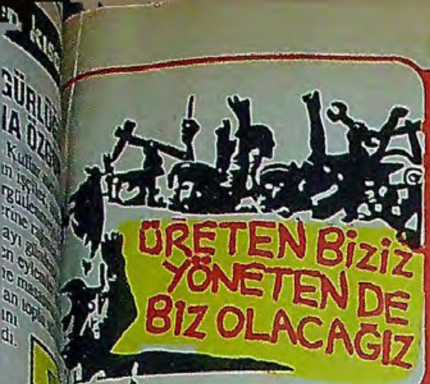

İŞÇİLERİN SESİ

Sayı: 40 • 2 Ekim 1992 • 5000 TL (KDV Dahil)

...plumsal kriz, kirli savaş, tükenen parlamento
...darbe söylentilerinin üzerinde yükselen iktidar:

SAVAŞ HÜKÜMETİ

❑ *...Kürdistan'da sürmekte olan savaş, rejimi "sivil" ...diktatörlüğün "topyekün savaş"a göre yeniden ...örgütlendiği bir başkalaşıma doğru sürüklüyor. ...Artık devlet, toplumun tümünü bir savaş ...alanı olarak tanımlamaktadır. ...Ve bu savaşın siyasal yönetimi de MGK tarafından ...gerçekleştirilmektedir.*

❑ *Bu ülkede, demokrasi, insan hakları ve halkların kardeşliği yalnızca ezilen sınıfların gereksinimidir. Egemen güçler için böylesi ihtiyaçlar sözkonusu değildir. Bu nedenle, ülkedeki siyasal rejimin nereye yöneldiğini anlayabilmek için, "demokrasi" nutuklarına değil, emekçi halkın kendi çıkarlarını savunmak için ne ölçüde örgütlenmiş olduğuna bakılmalıdır.*

...rkiye toplumu tarihi... büyük toplumsal kri...şıyor. İktidar, politi...ı, toplumun farklı katmanlarını birbirine karşı düşman hale getirerek uyguluyor. İktidarın politikalarına aykırı düşen her türden hak talebine ve harekete, "toplum düşmanlığı" damgası vuruluyor.

Türkler Kürtlere, esnaf ve memur işçilere, çalışan kesimler işsiz ve yarı işsizlere, kentliler köylülere, batıda yaşayanlar doğuda yaşayanlara, "itaatkar vatandaşlar" muhaliflere düşman ediliyor.

Siyasi iktidar ve parlamenter "muhalefet" Türkiye toplumunu içten içe çürüten bu politika üzerinde tam bir birlik içindeler.

İsmail Cem, SHP adına meclis kürsüsünden yaptığı bir konuşmasında "Olaya (Kürt sorununa-İS) DYP-SHP hükümeti ile geçmiş hükümetler arasında farklı bir yaklaşım bulunmadığını, MGK açıklamalarının da yıllardır aynı olduğunu" itiraf ediyor. İzmir'in SHP'li Belediye Başkanı Çakmur, seyyar satıcılığı yasaklama adı altında kentteki Kürtleri ekmeğinden edip, "Kadifekaleye tarihsel kimliğini kazandırma" bahanesiyle evlerini başına yıkmayı planlayarak Kürtleri sürgüne zorluyor. İçişleri bakanı, İnsan Hakları Bakanını da yanına alarak, Küçükesat'taki yargısız infaz operasyonunu bizzat yönetiyor. SHP'li belediye başkanları, ANAP döneminde dahi görülmeyen bir "işçi düşmanlığı" kampanyasının başını çekiyor. Yargıtay Başkanı, yargı yılını açış konuşmasında, Kontr-gerilla şefi gibi ko-

Devamı 2. Sayfada

...HESA...

...On senede bir darbe yaşanması politi... ...nek olan bu ülkede onbirinci senede ...di "darbe" yerine bir "seçim" var.

...ize dayatılan seçim koşullarında dahi bu ...ise "demokratik baskın yapmak"

...anan toplumsal kriz, ...irli savaş örgütlerinin ...gın bir provokasyon kampanyasını yürütebilmesine de ...olanak veriyor. Toplu taşıma araçlarına, kamuya açık yerlere konulan bombalar, toplumda bir panik ...asının doğmasına yol ...açarken, ortaya atılan darbe söylentilerine ...i iktidarın, "darbeye ...erek bırakmayan" bir diktatörlük hükümeti ...kimliğine açıkça sahip çıkması eşlik ediyor.

Kürt ulusal sorunu, Türkiye'nin toplumsal sorunlarının odağına otururken, ulusal sorunu askeri araçlar ve kirli savaşla çözme politikası, Türkiye'deki siyasal ve toplumsal süreçleri belirleyici etkide bulunuyor. Türkler Kürtlere, esnaf ve memurlar işçilere, çalışanlar işsizlere, kentliler köylülere "itatkar vatandaşlar" muhaliflere düşman ediliyor. Siyasi iktidar ve sözümona parlamenter muhalefet, tüm toplumu içten içe çürüten bu politikada tam bir birlik içindeler.
Musa Amca biliyordu. Biz de biliyoruz: Ne kadar birlik olurlarsa olsunlar, birgün mutlaka döktükleri kanda kendileri boğulacaklar.

Kürt Sorunu Türk Sorunudur

❑ *Devrimci demokrat güçler, Kürt sorununun özgür ve demokratik bir biçimde çözülebilmesi için tutulması gereken yolu ortaya koyan bir programı, toplumun bütününe sunmak zorundadırlar. Böyle bir çözümü toplumun yaygın kesimlerine kabul ettirebilmek için de, buna uygun bir pratiğin ortaya konulması gerekiyor. Batıdaki devrimci hareket, Kürt sorununda "devreye" girmelidir.*

Kürt ulusal sorunu, Türkiye'nin toplumsal sorunlarının odağına oturdu. Ulusal sorunu askeri araçlarla çözme politikası, Türkiye'deki siyasal ve toplumsal süreçlerin tümü üzerinde belirleyici bir etkide bulunuyor.

8 yıldır süren savaş, devletin kilit kademelerinin bu savaşta ortaya çıkan kadrolar tarafından yavaş yavaş işgal edilmesiyle devletin kurumsal yapısını eskisine oranla daha etkin bir biçimde şekillendiriyor.

"Demokratikleşme" adı verilen kısmi iyileştermeler, "askeri çözüm" politikasının baskısı altında, daha gündeme dahi alınmadan yozlaştırılıyor, gündeme alındığında ise, ya yasalaşması engelleniyor, ya da tüm beklentilerle alay edilircesine anti-demokratik tedbirlere dönüşüyor.

Kürt sorunu yalnızca iç politikada değil aynı zamanda dış politikada da belirleyici bir yer tutuyor. Egemen güçlerin Kürt sorununun demokratik bir çözümüne kesin bir biçimde yanaşmamaları, askeri çözümde diretmeleri, özellikle Ortado-

Devamı 9. Sayfada

Tes-İş'te Darbe

Tes-İş Kongresi'nde yapılan "darbe gibi tüzük" değişikliğiyle, şube açma, kapama, cezalandırma ve üyeleri ihraç etme yetkisi sosyal demokrat şube başkanlarının desteğiyle, Genel Merkez yöneticilerine verildi. Sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunan İstanbul 1 ve 2 nolu şubeler kapatıldı. İşçiler ihraç edildi. Muhalefet eden delegeler hırpalandı. Yapılan seçimlerle SHP destekli DYP- MÇP karması eski yönetim tekrar Genel Merkez yöneticiliğine getirildi. *Yazısı 10. Sayfada*

...SK YENİDEN SENDİKAL YAŞAMDA! AMA NASIL?

● *DİSK'in tüzel kişiliğini kazanması "İkinci Doğuş" olarak ifade ediliyor. Kongre toplamak ve seçim yapmak, DİSK'in gerçekten işçileri örgütlediği anlamına gelir mi? Üye kaydedip, demeç vermek, panellere katılmak örgütlenme sayılabilir mi?*

● *Ancak DİSK yalnızca bugünkü yönetimden ibaret değildir. DİSK'in, yönetimindeki anlayışlara karşın işçi sınıfı için bir çekim merkezi yaratmaya elverişli bir zemin sunduğu gözden kaçırılmamalıdır. "İşçilerin DİSK'i"ni yaratmak sadece geçmişe değil, geleceğe de sahip ...kmak demektir.*

Yazısı 5. Sayfada

Toplumsal Uzlaşmanın Adı

EKONOMİK-SOSYAL KONSEY

❑ *Sermayenin enflasyon, kamu açıkları ve dış borçlarla simgelenen bunalım karşısında istikrarı sağlamak için öncelikli tercihi toplumsal uzlaşma. Sermaye çevrelerinin son zamanlarda her fırsatta dile getirdikleri Ekonomik- Sosyal Konsey işte bu uzlaşmanın adıdır.*

1980'den sonra bütün muhalif seslerin susturulduğu ve paylaşım sorunlarının yok sayıldığı bir ortamda iyice palazlanan tekelci sermaye, eski mutlu günlerini anımsayarak 90'lı yılların problemlerinden sıyrılmayı istiyor.

Enflasyon ve kamu açıklarının kronik hale geldiği ve bölüşüm dengesizliğinin ciddi boyutlara ulaştığı, güçlü bir muhalefet hareketi olmasa da kendiliğinden işçi muhalefetinin sendikal kriz karşısında alternatif aradığı bu süreçte sermaye istikrar talep ediyor.

Sermayenin söz konusu istikrarı sağlanma doğrultusunda öncelikli tercihi toplumsal uzlaşma. İşverenlerin her fırsatta gündeme getirdikleri EKONOMİK SOSYAL KONSEY işte bu

Devamı 7. Sayfada

Basın-İş'e Doğru İlk Adım

Demokratik ve güçlü bir

● *19-20 Eylül tarihlerinde 244 delegenin katılımıyla yapılan Basın-İş sendikası Genel Kurulunda gerçekleştirilen seçimlerde yönetim, denetim ve disiplin kurullarının tümünü sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunan liste kazandı. Ali Ekber Güvenç 6 oy farkla Genel Başkanlığa yeniden seçildi.*

● *Genel Kurul sonuçlarıyla Basın-İş sendikasında yeni bir dönem başladı. Sınıf ve kitle sendikal anlayışı doğrultusunda önemli bir zemin yaratan bu gelişme sonrasında ikinci gündem, basın işçilerinin iradesinin sendikada iktidar kılınması olacak.* *Yazısı 10. Sayfada*

içindekiler

Yunanistan'da genel grev

Yeni-Sağcı Hükümet İşçilere Saldırıyor

● *Yunanistan'da yeni-sağcı Yeni Demokrasi Partisi hükümeti, ülkenin Avrupa'nın bütünleşmesini öngören Maastrich kararlarına "ayak uydurması" amacıyla devlet yapısında ve işçi haklarında değişikliklere gidiyor. Bu değişiklikler çalışanları ayaklandırdı.*

● *Dalga dalga büyüyen ve süresiz hale gelen grevler tüm ülkeyi felce uğrattı. Yunan işçi ve memur sendikaları Miçotakis'in kemer sıkma politikalarına kolay teslim olmayacak.*

Yazısı 2. Sayfada

KAMU EMEKÇİLERİ 15 TEMMUZ'U AŞMALIDIR!

● *Kamu emekçileri devlet sendikacılığı geleneğine karşı eğitim, örgütlenme ve mücadele bütünselliğine sahip politikalar oluşturmalıdırlar. "Ortak Çalışanlar Yasası" için mücadele, işyerlerinde kurulacak işçi-kamu çalışanı komiteleri zemininde güçlenecektir.*

● *Haziran-Temmuz iş bırakma ve Ankara Yürüyüşü eylemleri, kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinde önemli birer adım oldular. Kamu çalışanları mücadelesinin taşıdığı potansiyel ve birikimin ileriye sıçratılabilmesi için, mücadelenin önündeki engelleri doğru tanımlamak gerekiyor.* *Yazısı 3. Sayfada*

OKURLARIMIZA

Gazetemizin GAMEDA (Gazete Mecmua Dağıtım) ...irketiyle olan anlaşmamızın ...üresi dolduğundan, bu sayıdan ...aren bayilere dağıtılmayacaktır. ...Okurlarımızın ikinci sayfadaki bürolarımızla ilişki kurmaları rica olunur.

Yunanistan'da Genel Grev

YENİ-SAĞCI HÜKÜMET İŞÇİLERE SALDIRIYOR

Yeni Demokrasi Partisi Hükümeti, Yunanistan'ın Avrupa'nın bütünleşmesini öngören Maastrich kararlarına ayak uydurması amacıyla işçi hakları yasalarında önemli değişiklikler yapıyor.

Yunanistan'da son grev eylemleri bundan iki ay önce, hükümetin, şehir otobüsleri olarak bildiğimiz Atina'daki Halk Otobüsleri Şirketi EAS'ı lağvetmesiyle başladı. Hükümet EAS'ın bir türlü kapanmak bilmeyen açıklarını kapatmak gerekçesiye ilk önce EAS içinde çalışan 8 bin kişiden 1400 kişinin işine son vermeye karar verdi. Bu karar EAS'ta çalışan 8 bin kişinin de yoğun tepkisine yol açtı ve süresiz grevler başladı. Halk otobüsleri Atina caddelerinden çekilmiş, bunların yerini orduya ait kamyon ve otobüsler doldurmuştu. (1974-80 döneminin "alışılmış" manzaralarından olan, otobüs grevleri sırasında orduya ait otobüs ve REO'ların çalıştırılmasını, PASOK hükümetleri "Ordu grev kırıcılığı yapamaz" diyerek yasaklamıştı.)

EAS Çalışanları Sendikası, işten atılan 1400 kişiye dayanışma göstermekte devam ederken EAS'ın özelleştirilmesine de şiddetle karşı çıkıyordu.

Hükümetin EAS'ın özelleştirilmesi durumunda 2 bin kadar mavi-beyaz halk otobüsünün yine EAS'ta çalışan şoför ya da biletçiler tarafından satın alınabileceği, ödemelerde kolaylıklar sağlanacağı gibi verdiği "hediyeler" de zemin bulamadı.

Ancak Neoliberal Yeni Demokrasi Partisi hükümetinin asıl sorunları daha sonra başladı. Hükümet, Yunanistan'ın Avrupa'nın bütünleşmesini öngören Maastrich Kararlarına "ayak uydurması" amacıyla devletin yapısında (KİT'lerin kapatılması, özelleştirmeler vs.) ve işçi hakları yasalarında (sözleşmeler, sosyal sigorta vs.) bazı özlü değişiklikler yapılmasına karar verdi: Bunların arasında Sosyal Sigortalar Yasası da vardı. Bu alanda hazırlanan yeni yasa tasarısında emeklilik yaşı kadınlar için 55'ten 60'a, erkekler için ise 60'tan 65'e yükseltiliyordu. Ayrıca halihazırda emekli olanların emeklilik maaşları yüzde 1 vergilendiriliyor ve bu arada bu yasa ile işçilerin kazanılmış birçok hakkı budanıyordu. Bu değişiklikler bütün işçi ve memurları ayaklandırdı.

Yunanistan'ın sosyal ve siyasi yaşamında oldukça güç sahibi olan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ile Devlet Memurları Sendikası (ADEDY), Kamu Hizmetleri Sendikası (GENOP) ve banka memurlarının keza güçlü sendikası (OTOE) bu yasa tasarısının geri çekilmesini talep ederek genel grevlere başladılar.

Dalga dalga büyüyen ve süresiz hale getirilen grevler, elektriklerin sönmesine, telefon hatlarının çalışmamasına, ulaşımın bütünüyle durmasına, bankaların hiç çalışmamasına dek akla ne gelirse herşeyi felce uğrattı.

Bu dramatik gelişmelere karşın hükümet, ancak düşük düzeydeki emeklilik maaşlarına konan yüzde 1 oranındaki verginin kaldırılmasına karar verdi. Yasadaki diğer "yeniliklerde" ise hiçbir gerileme yapmayacağını açıkladı.

Grev eylemleri süresinde günaşırı düzenlenen protesto yürüyüşlerinde de göstericilerle polis arasında yer yer çatışmalar çıkıyor. Böyle bir protesto yürüyüşünde inşaat işçilerinin ulusal ekonomi bakanı ile görüşme istemleri geri çevrilince, bir grup işçi bakanlığı işgal etmek istedi. Buna müdahale eden ve "MAT" olarak tanımlanan Yunan "çevik güç polisi" cop ve kalkanlarıyla grevci işçilere saldırdı. Bunlardan dokuz kişiyi gözaltına aldı ve emniyet müdürlüğüne götürdü. Binlerce grevci ise gözaltına alınan 9 arkadaşlarının serbest bırakılması için sabahın erken saatlerine kadar meclis binasını ve emniyet müdürlüğünü kuşatarak bütün yolları trafiğe kapadılar. Bunun sonucunda gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

Atina, 8 Eylül 1992. "MAT"çılar (Asayişi Koruma Birlikleri) bir inşaat işçisine karşı hizmetlerini ifa ederken!

EAS çalışanları, başlattıkları mücadeleyi sürdürmek amacıyla - "MAASTRICHT'ın faturası bize ödettirilemez" diyorlar- geçen hafta sonunda Yunanistan'ın ikinci büyük kenti Selanik'e hareket ettiler. Selanik'te Uluslararası Selanik Fuarı'nın açılış konuşmasını yapacak Başbakan Miçotakis'i protesto etmek isteyen işçiler, Atina-Selanik karayolu üzerinde Larissa kenti girişinde olağanüstü bir polis gücü tarafından durduruldu ve Selanik'e girmeleri engellendi.

Miçotakis, geçen iki yılın başarısızlıklarının aşılması ve aynı zamanda Maastricht Anlaşmasının şartları ve ruhuna uydurulabilmesi için ekonomik politikada sertleşmeye gidileceğini Selanik Fuarı'nın açılış konuşmasında da tekrarladı ve Atina'da olduğu gibi Selanik'te de sosyal devlet adına (!) "loncalara" (hak arandığında örgütlü olundu mu ve de üstelik güçlü olundu mu neoliberallerin sözlüğünde bu sendika değil "lonca" oluyor anlayacağınız) karşı ateş püskürdü.

İşten çıkarılan halk otobüsleri şirketi çalışanları "Maastrich'in faturası bize ödettirilemez" diyerek, Selanik'e bir protesto yürüyüşü düzenlediler.

Ana Muhalefet Partisi Sosyalist PASOK, başlangıçta çekimser kaldıysa da grevlerin büyümesinden sonra işçi ve memurlara dayanışma göstermeye karar verdi. PASOK böylece iki yıl boyunca sürdürdüğü pasif muhalefeti bu grevlere dayanışma göstererek kırmak istedi. Çalışan sınıfın hak ve mücadelelerinin yanında bulunduğunu açıklayan PASOK, sağcı Yeni Demokrasi Partisi hükümetine istifa etmesi ve erken seçimlerin ilan edilmesi için çağrıda bulunuyor. Oysa Maastricht Kararlarını parlamentoda onaylayan partilerin arasında PASOK da bulunuyordu. Maastricht Kararları yapılan özel oylamada yalnız Yunan Komünist Partisi (KKE) tarafından onaylanmamıştı.

Hükümetin Maastricht kararlarına ayak uydurmak amacıyla hazırladığı bu yasa tasarılarına karşı gösterilen tepkilerin büyümesi hükümet çevrelerini de endişelendirmeye başladı.

Bu çerçevede YDP içinden üç milletvekili Miçotakis'e ortak bir mektup ileterek içteki gelişmelerin yeniden gözden geçirilmesini talep ettiler.

Başbakan başlangıçta bu üç milletvekilinin uyarılarına kulak asmamış gibi göründüyse de, daha sonra hükümetin içindeki tepkilerin yoğunlaşmasından endişelenerek parlamento grubunu toplantıya çağırmaya karar verdi.

Politik maliyeti gözardı eden ve "loncaları" yıkmak için tüm çatışma cephelerini aynı anda açan güçlü başbakan modelinin emekçilerin örgütlü tepkilerinden büyük yaralar almasına rağmen, Miçotakis gelirleri kısma politikasını sürdürmekte kararlı olduğunu açıklıyor. Ancak Yunan işçi ve memur sendikaları da buna kolay kolay boyun eğmeyeceğe benziyor.

DÜNYADAN KISA KISA...

● Polonya Otomotiv İşçileri Grevde

Polonya'nın Tychy kentindeki FSM otomobil fabrikasında çalışan 3800 işçi 22 Temmuz'dan bu yana grev ve fabrika işgali eylemlerini sürdürüyor. Dayanışma eski lideri Başkan Walesa tarafından "yasadışı" ilan edilen greve katılan işçiler, İtalyan işçileriyle eşit ücret talep ederlerken, sendikaların grevi yürütecek fonlardan yoksun olması nedeniyle açlık tehlikesiyle de karşı karşıyalar. İşletme yönetiminin grev kırıcılık, işten atmakla tehdit ve güvenlik güçlerini işçilere saldırtmak gibi çeşitli yöntemlerle engellemeye çalıştığı grev, yaz aylarında Silezya madenlerindeki 30 ocakta başlayıp tüm Polonya'yı etkileyen grev dalgasının bir parçası niteliğinde. Ocakların kapatılması ve özelleştirme planlarına karşı madenlerde başlayan grevler ise kısmi kazanımların elde edilmesiyle birlikte bir süre önce sona erdi. Ancak maden bölgesindeki bir ocakta işgal ve bir madenci tarafından yeraltında başlatılan açlık grevi sürüyor.

● Meksika'da İşçi Yürüyüşleri

Meksika'da Eylül ayı başlarında onbinlerce işçi başkent Meksiko City'ye yürüyerek bir süre önce yapılan seçimlerde ortaya çıkan yolsuzlukları, petrol işçilerine yönelik işten çıkarma dalgasını ve ABD'yle yapılması planlanan serbest ticaret anlaşmasını protesto etti. Ülkenin dört ayrı bölgesinden başlatılan ve işçilerin haftalar süren eylemler boyunca plastik çadırlarda barındıkları yürüyüşlere devlet üniversitelerindeki yüksek fiyatları protesto eden üniversite öğrencileriyle yoksul köylüler de katıldılar. ABD'yle yapılacak serbest ticaret anlaşması sonucunda büyük bir işsizlik dalgasıyla karşı karşıya kalacaklarını söyleyen işçiler, ücretlerin yükseltilmesini de talep ettiler.

● İngiltere'de İşsizlik Alarmı

İngiltere'deki "İşsizlik Birimi" isimli bağımsız bir araştırma kuruluşu tarafından yapılan çalışma sonuçlarına göre milyonlarca işçi ve işçi ailesi son 50 yılın en büyük işsizlik dalgasıyla karşıkarşıya. Araştırmaya göre işsizliğin en yaygın olduğu kesim gençler, her altı gençten birinin işsiz olduğu ülkede gençler arasındaki işsizlik oranları son beş yıl içinde beş kat artış gösterdi. İşsizlik sigortasından yararlananların sayısında da önemli azalma gözlenirken, ülkenin bazı yörelerinde erkeklerin üçte birinin son bir yıl içinde hiç iş bulamadıkları ve özellikle gençlerin işgücü pazarının tamamen dışına itildikleri bildiriliyor.

Brezilya'da halk sokaklarda:

"DEVLET BAŞKANI HAPSEDİLSİN"

Brezilya halkı yaklaşık iki aydır, ülkede büyük bir yaygınlık kazanan politik çürüme ve rüşvetin başlıca simgesi haline gelen sağcı Devlet Başkanı Fernando Collor'u protesto etmek için sokak gösterileri yapıyor. Milyonlarca kişinin tam bir yoksulluk içinde yaşadığı ve grevlerin ordu ve polis şiddetiyle karşıkarşıya kaldığı bu dev ülkede, işçiler ve işsizlerin oluşturduğu yüzbinlerce kişi Collor'un yargılanması ve tutuklanmasını talep ediyor.

Latin Amerika kıtasının "mucize"lerinden Brezilya'da yıllık enflasyon oranı yüzde 200'lerde seyreder, gelir dağılımı olağanüstü bozulur ve ülke IMF'ye borç geri ödemelerinde zorluklarla karşıkarşıya kalırken, devlet başkanı Collor'un mali yolsuzlukları ülkeye egemen olan yolsuzluk ve çürümenin sadece küçük bir parçasını oluşturuyor. İşçilere yönelik "disiplin" uygulamaları ve sürekli fiyat artışlarının yanısıra halk devletin her parçasının yaşadığı çürümenin olumsuz etkileriyle de sürekli karşı karşıya kalıyor.

Devlet anlaşmalarından komisyonlar dağıtarak ve devlet kuruluşlarını arpalık olarak kullanarak büyük bir mali kazanç ve politik güç elde eden devlet başkanı Collor hakkında yolsuzlukları kanıtlayan 200 sayfalık bir resmi rapor mevcut. Başkan Collor 1989 başkanlık seçimlerinde, ABD ve Fransa gibi ülkelerdeki seçim kampanyalarında harcanan paraların birkaç katı miktardaki bir seçim fonuyla, işçi hareketinin başkan adayı Lula karşısında kılpayı bir başarıyla seçimleri kazanmıştı. 1964 yılında yapılan askeri darbeyle yönetime gelen cunta döneminin özellikle son yılları ve 1980'lerin ortalarındaki "demokratikleşme" döneminde büyük bir gelişme gösteren işçi hareketi karşısında sermaye tüm olanaklarını Collor için seferber etmişti. Collor yönetime geldikten sonra sürekli olarak "ülkenin ekonomik bunalımını sona erdirecek güçlü, dinamik başkan" imajını kullanmaya çalıştı ancak uygulanmaya çalışılan yeni-sağcı kemer sıkma politikaları Brezilya halkının güçlü muhalefetiyle karşılaştı. Başkan Collor'un yolsuzluklarının ortaya çıkması ise bu eşitsizlikler ülkesi için yeni bir patlama nedeni haline geldi. Son olarak 19 Eylül'de, işçi hareketinin en güçlü olduğu kentlerden biri olan Sao Paulo'da 700 bin kişinin hapse atılması talebiyle sokak gösterileri yaptığı ve meclis tarafından 30 Eylül'de görevden alınan Collor hakkındaki yolsuzluk iddialarından bazıları, seçim kampanyası sırasında sahte banka hesapları kullanarak milyonlarca dolar transfer etmek, kişisel harcamaları için iki yıl boyunca düzenli olarak yasadışı para almak, sağlık bakanının şirketlerine aktarılan kaynaklar sayesinde politik gücünü pekiştirmek.

TÜLAY EMEL DOĞAN

En güzel dünyaları yaktık ellimizle
Halbuki nasıl da hak etmiştik yaşamayı
Bizi bir parça hazin ve dimdik ayakta bırakıp
Gözümüzden gözyaşlarımız gittiler.

(1959 - ...)

SENİ UNUTMAYACAĞIZ...

SAHİBİ: Ali ATEŞOĞULLARI
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Ümit ERDOĞDU
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Apt. Kat: 5 Cağaloğlu İstanbul
Tel: 512 08 77 Baskı: Sonhavadis Mat.
Hesap No: Yapı Kredi Sirkeci Şb. No. 616664-9 DM. 040087-9 TL. 616665 NLG.
ÜRETENLER: Çetin Uygur, Günnur İlhan, Füsun Demiralp, Yaşar Kanbur, Murat Doğan, Ali Ateşoğulları, Naci Alpkan, Orhun Çoban, Hüseyin Karcı, Recai Soydan, Sinan Seferoğlu, Semra Hatinoğlu, Ferda Koç, Meral Aslankaya, Hilmi Begümcan, Ertuğrul Bilir, Gülsüm Polat, Çiğdem Çidamlı, Ümit Erdoğdu ve işçiler.

ANKARA BÜRO : İzmir Cd. Elgün Sk. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO : Kahraman Mescit Mh. 842. Sk. No: 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO : Tepebağ Mh. 10. Sk. No: 32 Kat: 3, Tel: 52 44 61
İZMİT BÜRO : Demiryolu Cd. Yeni Cuma İşhanı No: 142 Tel: 24 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO : İstiklal Mh. Adalar Sk. Ege İşhanı No: 1/10
GEBZE BÜRO : Hacı Halil Mh. 1424. Sk. No: 2/10 Aykan İşhanı
KARTAL BÜRO : Özçin Sk. Kardeşler İşhanı No: 13
SEFAKÖY BÜRO : Halkalı Cd. Seyhan Ap. Kat: 1
BURSA BÜRO : Nalbanoğlu Mah. Bademli Sokak Mutlu Apt. No: 14/10 Tel: 220 188
İSKENDERUN BÜRO : Büyük Çarşı İşhanı K.2 No:203 Tel: 722 95
MALATYA BÜRO : Tevfik Temelli Cad. Barış İşhanı No: 101 Tel: 258 624

SAVAŞ HÜKÜMETİ

Baştarafı 1. Sayfada

...MU EMEKÇİLERİ 15 TEMMUZ'U AŞMALIDIR!

...2 yazının ilk iki ayı ...emekçileri açısından ...ekelli ve canlı geç- ... Haziran'da başlayan ... Yürüyüşü ve 15 ...'da gerçekleşen iş ... eylemi kamu hakkının bir ayağını daha yaratmış oluyorlardı. Böylece kamu emekçilerinin kafasında varolan 'memur devlete karşı gelmez' anlayışı biraz daha geriliyordu.

...di kamu emekçileri ve onların ...dikaları bu potansiyeli ve birikimi ileriye ...ımak, önlerinde duran engelleri aşmakla ...kümlüdürler. Bunun için öncelikle ...geller iyi tanınmalıdır.

...lerinin sendikal mü-...sinde önemli birer ...

...mu Çalışanları Sendi-... Platformunu oluştu-...endikanın yöneticile-...ylemi olarak başla-...nkara Yürüyüşü, yol ...a çeşitli şehirlerdeki ...emekçilerinin coşku-...ekleri ile büyüdü ve ...'da 20 bin kişilik bir ...n caddelerde ve mey-...da taleplerini haykır-...a son buldu. Ankara ...üşü'nün bir başka ... yol boyunca sendi-... örgütlenme çalışma-... sürdürmeleriydi. Bu, ...le ve örgütlenmenin ...liğinin bir örneği ... değerlendirilebilir.

... Temmuz iş bırakma ... ise belediye ve sağ-...oluyla sınırlı kalsa da ... hakkının kazanılma-... küçümsenemeyecek ...mleydi. Bu eylemle ... emekçileri grevli ve ... sözleşmeli sendika

Ankara Yürüyüşü ve 15 Temmuz'un bir başka önemli yanı, özellikle küçük Anadolu kentlerindeki kamu çalışanlarını sendikalaşma konusunda harekete geçirmesiydi. Buna bağlı olarak bu kentlerdeki kamu çalışanlarının kendi insiyatifleriyle paneller düzenlemesi, sendikalaşma konusunu tartışmaya açmaları ve bu etkinlikleriyle bulundukları kentlerin toplumsal yaşamına canlılık katmaları kamu emekçilerinin güçlü bir potansiyeli barındırdığını gösteriyor.

Şimdi kamu emekçileri ve onların sendikaları bu potansiyeli ve birikimi ileriye taşımak, önlerinde duran engelleri aşmakla yükümlüdürler. Bunun için öncelikle engeller iyi tanınmalıdır.

MÜCADELENİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Birincisi, hükümetin kamu emekçilerine yönelik tavırları tutarsızdır, ancak olumsuz yönde netleşmeye doğru gitmektedir. Çalışma Bakanı Moğultay, bir yandan "sendikalarınızı kurun, tabelanızı ben asayım" derken, öte yandan "Sendikaların üye sayısı çok az. Karşımda güçlü bir yapı görmek istiyorum." demektedir. Öte yandan İçişleri Bakanı İsmet Sezgin "Memurlar sendika kuramaz" diyerek İçişleri Bakanlığı genelgesinin kaldırılması için de hiçbir adım atmamaktadır. Hükümetin bu iki temsilcisinin çelişkili gibi görünen beyanlarından çıkan ortak sonuç, hükümetin olsa olsa grevsiz ve toplu sözleşmesiz dernek niteliğinde sendikalara izin vermesi ve bunların tabelalarının da kolaylıkla hükümet tarafından asılmasıdır. Çünkü bu sendikalar birer tabela sendikası niteliğini aşamayacaktır. Bu durumun kamu emekçileri sendikaları için bir tek anlamı vardır: talepler, hükümetin vereceği karara bırakılmadan bugüne kadar olduğu gibi fiili sendikal mücadele sürdürülmelidir. Çünkü beklemek hükümete istediği düzenlemeleri yapmak için fırsat vermek anlamına gelecektir.

İkinci engel hükümetin tavrına bağlı olarak gelişen devlet sendikacılığı eğilimidir. Hükümet bir yandan grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadeleyi vaatlerle uysallaştırmayı denerken öte yandan yukardan aşağı, müdürler aracılığıyla devlete bağımlı bir sendikalaşma yaratılmaya çalışılmaktadır. Platformu oluşturan sendikalar bu gelişmeyi küçümsemeden, Türkiye'deki devlet sendikacılığı geleneğini iyi tanıyarak bu gelişmeyi durdurmak için mücadele etmelidirler. Bunun için günübirlik politika oluşturma yöntemi aşılmalı, özellikle eğitim çalışmaları hız kazanmalıdır.

SENDİKAL EĞİTİMİN ÖNEMİ

Eğitim, örgütlenme ve mücadelenin birlikte yürütülmesi konusunda genel bir mutabakat var. Kısa vadeli de olsa kampanya tarzı eylemler ile örgütlenme ve mücadele görevi kısmen yerine getirilmesine rağmen eğitim konusunda ciddi adımlar henüz atılmamıştır. Bugüne kadar gerçekleşen eylemler nesnel olarak eğitici bir potansiyele sahip olmalarına rağmen, bu potansiyel kendiliğinden genel bir bilince dönüşememektedir. Bu konuda iradi çabalara ihtiyaç vardır.

Bir başka engel kamu emekçileri sendikalarının üst örgütlenmesi sorunudur. Konfederasyon kurma önerileri şimdilik Platform'u oluşturan sendikaların, "Konfederasyon işçi-memur ayrımını kalıcılaştırır" anlayışıyla son bulmuştur. Buna karşı Platform doğru bir tavırla genel merkezi Ankara'da bulunan bazı sendikaları da kapsayarak kendini genişletmiştir. Türkiye Kamu Emekçileri Sendikaları Platformu'nun ilkeli ve programlı çalışması üst örgütlenme ihtiyacını bugün için karşılamaktadır.

Kamu emekçileri sendikalarının nihai hedefi işçilerle ortak örgütlenme olmalıdır. Bunun için varolan yasal engel "ortak çalışanlar yasası" için mücadele etmeyi gerektirmektedir. İşçi-memur ayrımının bilinçlerden koparılması ise işyerlerinde işçi-kamu emekçisi ortak komiteleri oluşturulmasını dayatmaktadır. Sorunlar işyerlerinde birlikte yaşanıyor. Sistemin emekçilere yönelik uygulamaları işçi-memur ayrımı yapmıyor. Buna karşı emekçilerin ortak örgütlenmesi zorunludur ve bunun başlangıcı da ortak işyeri örgütlenmeleridir. Kamu emekçileri sendikaları arka arkaya genel kurullarını topluyor. Genel kurullar bütün bunların değerlendirildiği ve ileriye dönük politikaların oluşturulacağı platformlara dönüştürülebilirse gelecek için kötümser olmak için neden kalmayacak. Gerisi büyük ölçüde mücadelenin fiili önderliğini elinde tutan devrimci kamu çalışanlarının becerisine bağlı.

❑ ***Kamu sendikaları Türkiye'deki devlet sendikacılığı geleneğini iyi tanıyarak bu gelişmeyi durdurmak için mücadele etmelidirler. Bunun için günübirlik politika oluşturma yöntemi aşılmalı, özellikle eğitim çalışmaları hız kazanmalıdır.***

...üm Ray-Sen 1. Olağan Genel Kurulu

...miryolu memurları-...gütlü olduğu Tüm ...n 22-23 Ağustos ...arihinde I. Olağan ... Kurulunu Pendik ...k Kültür Merkezinde ... yöneticileri, işyeri ...leri ve konukların ...yla gerçekleştirdi.

...Kasım 1991 yılında ...şu ana kadar yakla-... civarında üye kay-... Tüm Ray-Sen'in 1. ... Genel Kurulunun ...250 delegeden 150 ... katılımıyla ger-... Kongre divan baş-... Petrol-İş Genel ...landırma Sekreteri ... Burgucu'nun yaptı-...n salonda delegeler ... memur sendikaları ...leri, İşçi Partisi Ge-...kanı Doğu Perinçek, ...nda dergi temsilcisi ...miryolcular vardı. ...konuşmasını Genel ... Orhan Altuğ'un ...kongrede daha son-...ra konuklardan İş-... Genel Başkanı ...rinçek, demiryolu ...İsmail Aktaş, birçok ...msilcisi ve Petrol-İş ... Teşkilatlandırma ... Mansur Burgucu ...larını yaptılar.

...macıların çoğunlu-...daklaştığı nokta memur sendikalarının yapması gerekenler hakkında fetva vermekti. Bu konuşmacıların (sendika genel başkanı dahil olmak üzere) unuttukları önemli nokta ise memur kavramının ortaya çıkışıyla memurların geleneksel misyonunun iyi tahlil edilmemesi, günümüze gelene kadar memurların nasıl evrelerden geçtiği, memurların sınıfsal konumları hakkında ortaya atılan farklı düşüncelere eleştirel tarzda yaklaşılmasıydı.

Kongrenin ilk günü beklenenden daha az katılımla ve çok cansız ve monoton bir şekilde yaşandı. Seçim öncesi ise daha hareketli ve tartışmalıydı. Tartışmanın odaklaştığı noktalar, genel merkezce, seçime girecek listenin şubelere bilgi verilmeden sessiz sedasız hazırlanması, Diyarbakır'dan bir kişinin listeye alınması, çalışma raporunun geç hazırlanıp kongre günü dağıtılması ve liste dışında bir kişinin genel merkez yönetimine aday olmasıydı.

Hemen hemen tüm şubelerin katıldığı bir husus çalışma raporunun kongreden daha önce hazırlanıp kendilerine ulaştırılmaması idi. Çünkü çalışma raporunu iyi incelemediklerini ve bir oldu bittiye getirildiğini belirtiyorlardı. Bütün bu eleştiriler gösterdi ki; Tüm Ray-Sen genel merkezi kongreye gereken önemi göstermemiş, kongreleri delegelerin gelip yöneticilerini seçip gittikleri yer olarak görmüşlerdir. Esasen bu kongreler sendikalar için önemli olaylardır. Özellikle yeni kurulmuş, daha kurumlaşmamış, örgütlenmesini tamamlamamış, sınıf ve kitle sendikacılığı yönünde gerekli nitelik ve bu nitelleşmeye paralel kadrolaşmayı sağlayamamış memur sendikaları için bir kilometre taşı olarak görülüp gerekli titizliğin ve özenin gösterilmesi gereken zeminlerdir.

Bu kongrenin öne çıkardığı bir başka gelişme de ülkenin gündeminde olan Türk-Kürt ayrımcılığının (şovenizmin) yavaş yavaş sendikalara da sıçramasıydı. Bunun Tüm Ray-Sen'deki göstergesi Diyarbakır'dan listeye alınan isme karşı genelde Ege ve İç Anadolu bölgesinden gelen insanların tepkisidir. Açıkça belirtilmese de çeşitli nedenler (Diyarbakır'ın genel merkeze uzaklığı öne sürülürken Çankırı, Karabük arasında bir istasyonda görev yapan adaya ses çıkarılmadı) gösterilip karşı çıkılıyor olsa da esasında bu tepki Türk şovenizminin tepkisidir.

İkinci gün yapılan seçimler sonucunda eski yönetim iki değişiklikle aynen seçildi. Seçimlere liste dışından aday olan demiryollarında Tüm Ray-Sen'den çok Kam-Sen adına çalışan diğer kişi ise seçilemiyordu.

Tüm Ray-Sen'de görev dağılımı şu şekilde oldu:

Genel Başkan Orhan Altuğ, Genel Sekreter Süleyman Eryılmaz, G. Mali Sek. Ali Atmaca, G. Örg. Sek. Ali İhsan Kapıkıran, G. Eğt. Sek. Mehmet Ocak, G. Dış İliş. Sek. Uğur Özer, G. Top. Söz. Sek. Nuran Engin, G. Basın Sek. Mitat Ercan, G. Hukuk Sek. Mehmet Çiçekçi.

❑ ***Kongreler, geçmişin ve yaşanan koşulların değerlendirildiği, geleceğe yönelik hedeflerin belirlendiği zeminler olmasına rağmen, Tüm Ray-Sen Genel Kurulunda görülen eksiklikler bu öneme uygun hareket edilmediğinin göstergesi oldu.***

Türk Kamu-Sen:

"DEVLET SENDİKASI"MI YALNIZCA?

Tüzüğünün ilk maddelerinden birinde "Türk milletinin ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütün olduğu ilkesinden asla taviz vermeyen bir sendika anlayışı" yazan Türk Kamu-Sen, yalnızca "devlet güdümlü bir sendika" mı? Eğer, Türk Kamu-Sen milliyetçi bir gerginliğin yükseldiği Türkiye'de bu sürecin "Türk" araçlarından biri olarak değerlendiriliyorsa, o zaman beri yandaki "Tüm"le başlayan sendikaları "etnik" bir sendika olarak gösterme çabasına da girebilir. Ama Türk Kamu-Sen aynı zamanda faşist haraketin kitle tabanı yaratma aracı olarak da değerlendirilebilir. Bu anlamda Türk Kamu-Sen'in yalnızca bir "devlet sendikası" gibi algılanması zorlama bir yorum haline geliyor. Bire bir çakıştırmak doğru değil ama, MÇP sadece "devlet partisi" olarak değerlendirilebilir mi?

Türk Kamu-Sen'in doğru dürüst bir sendikacılık anlayışı ve üyelerine söyleyeceği sözünün olmadığı doğru ama Türk Kamu-Sen elbette ki birşeyler söylüyor. Memurların yaz eylemlerine ilişkin Genel Başkan Ali Işıklar ilginç bir atasözü söylüyor: "Tavşan dağa küsmüş dağın haberi olmamış". Memuru tavşana devleti de dağa benzetmesi bir yana "1 milyon 650 bin memur memnun da sokağa çıkıp polisle çatışan 100 memur memnun değilse" diye sürdürüyor sözlerini. Ali Işıklar, Türkiye'de memurların meseleye ideolojik bakmadıklarını da iddia ediyor. Kendilerininse yetkililerle görüşmeler yoluyla ilerlemeler sağlamayı hedeflediklerini bildiriyor.

Türk Kamu-Sen adlı bir memur konfederasyonu kurulmasını, paralı ve iyi istihbarat alan çevrelerin, mantar gibi özel TV ve radyo istasyonu kurarak bir an önce frekans kapatma çabalarına da benzetenler var. "Hemen her işkolunda kamu çalışanlarının sendikalaşması belli bir niceliğe kavuşunca, bunlar o işkoluna atladılar ve ilk memur konfederasyonu oldular" deniyor. Türk Kamu-Sen'in kuruluşundan bu yana bir müdürler sendikası olarak da değerlendirildiği biliniyor. Konfederasyonun tüm yöneticileri iki koltuklu. Hem sendikada hem de işyerleri olan devlet dairelerinde yönetici koltukları var.

Türk Kamu-Sen'in devlet güdümlü sendika olarak görmesi planlanan işlevleri bir yana bırakmadan, bu konfederasyonun, yeni dönemde kadrosal ve ideolojik açıdan bir dağılmaya uğrayan faşist hareketin kitle çalışması açısından da değerlendirilmesi gerekiyor. Üyelerinin hakları için hiçbir eylem yapmadıkları ve apolitik oldukları hep söyleniyor. Ama bilinen bir şey daha var. Türk Kamu-Sen Kayseri'de düzenlenen Türk geceleri için de onlarca otobüs kaldırıyor, herhalde üyelerinin ahlakını korumak için değil.

❑ ***Türk Kamu-Sen aynı zamanda faşist hareketin kitle tabanı yaratma aracı olarak da değerlendirilebilir. Bu anlamda Türk Kamu-Sen'in yalnızca bir "devlet sendikası" gibi algılanması zorlama bir yorum haline geliyor.***

Kamu Çalışanları Sendikaları DİSK'i Sınıf Sendikacılığı İlkelerinde Eylem Birliğine Çağırdı

Örgütlenme çalışmalarının hemen başında olan DİSK, geçtiğimiz günlerde kamu çalışanları sendikalarını bir çağrı ile biraraya getirdi. 27 Ağustos'ta DİSK Genel Merkezi'nde yapılan toplantıya çok sayıda kamu çalışanı sendikası temsilcisi katıldı. Bir anlamda kamu çalışanlarının platformu haline gelen toplantıda ev sahipliğini yapan DİSK'in varlığı arandı.

Henüz nasıl bir mücadele verecekleri konusunda açık bir mesaj veremeyen DİSK yöneticileri, kamu çalışanları sendikalarının temsilcilerinin ağır eleştirilerine maruz kaldılar.

TÜSİAD tarafından gündeme sokulan "Ekonomik ve Sosyal Konsey" tartışmalarında DİSK'in tutumu işçi sınıfı arasında olduğu gibi kamu çalışanları arasında da DİSK'e bakışı etkiledi. Kamu çalışanları ile ortak eylem programları oluşturma düşüncesiyle yapıldığı açıklanan toplantı, adeta DİSK'in sorgulandığı bir foruma dönüştü. Daha toplantının başında yöntem üzerine yapılan tartışma toplantının seyrinin ipuçlarını veriyordu. DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu'nun yaptığı konuşmanın ardından patlak veren tartışmada Tüm Maliye-Sen Genel Başkanı İrfan Erdemoğlu "Biz birbirimizi tanıyoruz. Görüşlerimizi biliyoruz. Bunları bir kez daha anlatmamız gereksiz. DİSK ne yapmak istiyor, bizlere bakışı, önerisi nedir, bunları anlatmalıdır" diyerek DİSK yönetiminden kendisini tanımlamasını istedi. Erdemoğlu ancak böylesi bir yöntemle toplantının sonuç alıcı bir çalışmaya dönüşebileceğini belirtti. Diğer sendika temsilci ve yöneticileri de bu yönde görüş belirttilerse de bunu yanıtlayacak bir DİSK yöneticisi bulamadılar.

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Özcan Keşkeç'in yaptığı konuşma ise durumu kurtarmak yerine kafalarda oluşmakta olan yargıların pekişmesine yolaçacak nitelikteydi.

Toplantıya çoğunluğu Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nu oluşturan sendikalar katıldılar. Bu arada toplantı öncesinde meydana gelen bir dizi gelişme kamu çalışanları arasında sevinç yarattı. Yakın zamana kadar sadece İstanbul'daki sendikaların varlığı nedeniyle eksik bir görüntü veren platform umut verici bir yeni katılımla bu eksikliğini gidermede önemli bir adım atmış oldu. 9 sendikadan (Eğit-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Maliye Sen, Tarım Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Haber-Sen, Tüm Enerji-Sen, Tüm Hava-Sen, Tüm Ray-Sen) oluşan platform Maden-Sen, Orkam Sen, Tüm Yargı-Sen, Tüm Sosyal-Sen ve Dem-Sen'in katılımıyla 14 sendikaya yükseldi. Şüphesiz ortak hedeflerin gerçekleşmesinde gereksinim duyulan birliğin sağlanması açısından katılımlar yadsınamaz bir önem taşıyor. Ama bunun yeterli olduğunu söylemek ne yazık ki olası değil. Çünkü kamu çalışanlarının iki yıl gibi pek de uzun sayılamayacak bir zamanda gerçekleştirdikleri gelişmeler iktidarı, gerici güçleri telaşa sürüklemekte ve hergün yeni fiili engellemeler dayatılmakta. Ve her defasında daha da artan bir şiddetle sendikal mücadelenin kırılmasına çalışılmakta. Baskı ve şiddetin yeterli görülmediği noktada geçmişin MHP kadroları ve faşist "personel şefleri"nden oluşan sendikalar kurularak kamu çalışanlarının örgütlenmesi bölünmeye çalışılmakta. Asıl üzücü olan, iktidarın ve onun uzantılarının çıkardığı engellere karşı sendikaların da kendi içlerinde güç birliğini yakalamak konusunda başarılı olamayışları.

SINIF VE KİTLE SENDİKAL ANLAYIŞI

Birlik yönünde atılan adımın verdiği moral güçle toplantıya katılan kamu çalışanları sendikaları sözcüleri, bugüne kadar verdikleri mücadeleyi sınıf ve kitle sendikal anlayışı temelinde yürüttüklerini söylediler. Sendikaları adına sözalan konuşmacıların hemen bütünü birlikte mücadele vermenin temel zemininin bu anlayış olacağını özellikle vurguladılar.

Her ne kadar platform içinde yer almamış olsalar da Kam-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen de bu doğrultudaki değerlendirmelere katıldılar ve kendilerini sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda çalışan ve bunun mücadelesini veren örgütler olarak tanımladılar.

Toplantının kilit sorunu olan kamu çalışanları sendikalarının bir üst organ oluşturması konusunda sendikalar tek bir düşünce etrafında birleştiler. Sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunan sendikalar olarak hedeflerinin işçi sınıfının birliğinin sağlanması olduğunu belirten sendika sözcüleri, "Bir üst organ oluşturmak yanlıştır" görüşünü savundular. İşçi sınıfının bir parçası olarak kamu çalışanlarının sınıfın birliği için mücadele verdiğini belirten konuşmacılar bir üst organ oluşturulmasının mevcut yapay ayrımın muhafaza edilmesi anlamına geleceğini söylediler. Yine aynı sorunun bir başka cephesi olan, kamu çalışanları sendikalarının DİSK'e katılması konusunda ise zamanın henüz erken olduğu biçiminde bir ortak görüş oluştu.

Sendikaların üzerinde sıkça durdukları konuların başında "Toplumsal Mutabakat" geliyordu. Sendikalar bu konuda, kamuoyuna yansıyan görüşlerinden hareketle DİSK'e yönelik eleştirilerini dile getirdiler. Konuşmacılar sınıf ve kitle sendikal anlayışı ile toplumsal mutabakat anlayışının bağdaşmayacağını söylediler.

DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Doğan Halis'in konuşması bir anlamda uyarıcı bir nitelikteydi. Toplantının amacının ne DİSK'i ne de kamu çalışanları sendikalarını yargılamak olduğunu belirten Halis, toplantıda birlikte neler yapılabileceğinin konuşulması gerektiğini belirtti. Eğit-Sen adına konuşan Genel Başkan İsmet Aktaş ise yeni yasama döneminde gündemi oluşturma konusunda somut bir görevin kendilerini beklediğini belirterek tüm çalışanları kapsayan bir yasal çerçevenin oluşturulmasında DİSK'le birlikte mücadele verilebileceğini söyledi.

Yaklaşık 6 saat süren toplantı sırasında kamu çalışanları sendikalarından gelen, Şırnak olaylarının kınanmasına yönelik ortak imzalı bir metin hazırlanması önerisi ise DİSK tarafından kabul görmedi. 7 kişilik DİSK yönetiminden 5 kişinin hazır bulunduğu toplantıda kamu çalışanları sendikalarının bu istemi, DİSK Genel Başkanı tarafından "DİSK yönetiminin bu konuda bir görüşü olmadığı" gerekçe gösterilerek reddedilebildi. Geçmişte gündem yaratan, Türkiye'nin nabzını elinde tutan DİSK'ten günümüzün en yakıcı sorunları karşısında görüş açıklayamayan bir DİSK'e gelinmişti.

Gerek geniş çaplı katılım gerekse kamu çalışanlarının bir süredir tartışmakta oldukları üst organ sorununun tam anlamıyla açıklığa kavuşturulması bakımından toplantı büyük yarar sağladı. Toplantı aynı zamanda kendilerine birlikte mücadele önerisi getirmeye çalışan DİSK'i tanımak açısından da oldukça öğreticiydi.

Belediye Sözleşmeleri

BÖYLECE ÇÖZÜLDÜ MÜ YANİ?

Uzun zamandır tıkanmış olan belediye sözleşmeleri, Ankara ve İstanbul belediyelerinde anlaşma imzalanmasıyla birlikte "çözülme" sürecine girdi. Ancak bu çözülme, sözleşmelerin işverenlerinin dayattığı koşullar ekseninde bağıtlanmasıyla birlikte gündeme gelen kısmi bir gelişmedir ve özünde çözüm değil, kördüğüm haline gelmiş birçok sorunun (özelleştirme, işgüvencesi, siyasi istismar, ücretlerin ödenmemesi vs.) altının bir kere daha çizilip çözümün geleceğe havale edilmesidir. Bugün görmezden gelinen ve kangren haline gelmiş sorunlar daha uzun zaman gündemimizi işgal edecek görünmektedir. Sorunun tarafları Koalisyon hükümetinden TÜSİAD ve TİSK gibi tekelci sermayenin temsilcilerine, basın-yayın kurumları ve işveren belediye başkanlarından Belediye-İş sendikasına kadar geniş bir yelpazede sıralanabilir. Son olarak DİSK Genel-İş'in de devreye girmesiyle belediye işkolunda, önümüzdeki dönemde hareketli gelişmeler beklenebilir. Bu gelişmelerin yönünü belirleyecek esas etmen ise, bugün kendi kaderlerini belirleme yönünde ciddi bir varlık gösteremeyen belediye işçileri olacaktır.

SÖZLEŞMEDE SINIF TAVRI

Belediye işkolunda yaşanan oyunun, aktörleri kalabalık olsa da, gerçekte iki tarafı vardır: Sermaye ve işçi sınıfı. Bugüne kadar belediye sözleşmelerinde belirleyici olan sermayenin sınıf politikalarıdır. Sermaye, bütün araç ve yöntemleriyle "tek kale maç" yapmaktadır. Belediye-İş ve Genel-İş bütün oyun boyunca sadece figürasyona çıkmaktadır ve tutumları öz olarak işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmemektedir. TÜSİAD'dan TİSK'e, basın organlarından belediye patronlarına kadar tüm aktörlerin sözleşme sürecinde yürüttükleri propaganda ve saldırı politikaları açık bir sınıf tavrıydı. 1990 yılında gerçekleştirilen belediye sözleşmelerinin, diğer işkollarındaki işçileri mücadeleye sevkettiğini unutmayan tekelci sermaye temsilcilerinin, belediye işçilerini hedef tahtasına yerleştirmesi ve basının tüm "satılmış" mızraklarını bunun için kullanması kimseyi şaşırtmayan bir meydan okumaydı.

"Demokratikleşme özürlüsü" Koalisyon hükümetinin grevleri ertelemesi, daha doğrusu sözleşmelerin otomatik olarak YHK'na devredilmesi nedeniyle grevleri yasaklamış olması, hükümetin Tarım-İş grevinde de ANAP'tan daha tavizsiz bir tarzda uyguladığı, sermaye politikasının bir devamı niteliğindeydi. Belediye işçilerini yürütmenin gücüyle etkisizleştiren hükümet bu yolla iki kuş birden vuruyor; belediye sözleşmelerinde gösterdiği sopayla tüm sözleşmeleri ve işçileri tehdit ediyordu. Hükümetin ayakçısı SHP ve SHP'li belediye patronlarının sözleşme boyunca ısrarla savundukları politikalar, bugün birer yerel holding durumuna gelmiş olan belediyelerin yöneticileri için doğal bir tutumdu. Kar mantığına göre çalışan, tüm belediye hizmetlerini özel şirketlere pazarlamaya girişen bir holdingin, işçilerin çıkarlarını gözetmesi elbette beklenemezdi. SHP'li belediye patronlardan inayet beklenmesinin ardında 1990 sözleşmelerinde, görece "iyi" hakların kolayca elde edilmesi yatıyordu.

❑ ***Devrimci işçilerin işyerleri örgütlenmeleriyle sözleşmelerin takibinden sendika yönetimlerine hesap sorulmasına, özelleştirmelerden hükümetin sınıf tavrına kadar her alanda sorgulayıcı, müdahale edici ve güncel sorunlara ilişkin politika üretip uygulayıcı bir mücadele düzeyini hedeflemeleri gerekmektedir.***

Oysa 1978'den bu yana, belediye bütçesi içindeki toplam işçi ücretlerinin oranı sürekli düşen bir çizgide seyretmektedir. 1990 sözleşmeleri, o dönemde ANAP'a karşı baş muhalif rolüne soyunan SHP'nin politikalarından kaynaklanan "siyasi" bir istisnadır. Bugün iktidar olan SHP'lilerin 1990 sözleşmelerinde takındıkları "muhalif" siyasi tavrı tekrarlaması "siyasetin tabiatına aykırı"dır.

BELEDİYE-İŞ'İN ROLÜ: BALTANIN SAPI

Belediye sözleşmelerinde gerçekleştirilen bu açık sınıf tavrına karşı, sendikal politikalarında "uzlaşma"yı seçerek "çağdaşlaşmaya" girişen Belediye-İş'in tutumu su götürmez bir sınıf işbirliğidir. Belediye-İş'in nesnel rolü, işçi ormanın kesilmesine hizmet eden baltanın ağaç sapı olmaktır. '92 sözleşme döneminde, daha önceki sözleşmelerde gerçekleştirdiği eylemlere bile girişmeyen, kamuoyu yaratılması, taleplerin halka anlatılması ve hatta karşı-propagandanın etkisizleştirilmesi için göstermelik açıklamalar dışında hiçbir etkili mücadeleye kalkışmayan Belediye-İş, daha sözleşmenin başından itibaren teslim bayrağını çekmiş ve belediye patronlarının inayetine sığınmıştır. Sözleşme öncesinde, mücadele potansiyeli taşıyan şube ve işçileri disiplin adına tehdit eden Belediye-İş, bütün politikalarını uzlaşma ve işbirliği üzerine kurmuştur. Bugün sermayenin belediye sözleşmelerinde kazandığı başarının esas nedeni işçilerin üzerinde bürokratik bir ur gibi duran Belediye-İş'in politikalarında aranmalıdır.

Sözleşme döneminde özelleştirmeleri gündeme getirmeye çalışan Belediye-İş'in tutumu hiçkimse için inandırıcılık taşımamaktadır. Bugüne kadar belediye hizmetlerinin büyük bir kısmının özel şirketlere verilmesine karşı hiçbir politika geliştirmeyen Belediye-İş'in, sıra temizlik hizmetlerinin özelleştirilmesine gelince, "kendi etkinliği ve pazarlık gücü azalıyor" diye karşı çıkmasının hiçbir güvenilirliği bulunmamaktadır. Böylesine yaşamsal bir konuda politika oluşturamayan bir sendikanın belediye işçilerinin acil sorunu olan işgüvencesi konusunda etkili bir politika gerçekleştirebilmesi de mümkün değildir. Çünkü sağlıklı bir yerel yönetim programı yaratmaya girişmeyen hatta işçi sendikasını bile arpalık bir şirket gibi yöneten sendika bürokratlarının belediye işçilerine verebilecekleri hiçbirşey yoktur.

EYLEM BİÇİMİ VE BELEDİYELER

Toplumsal bir karakteri olan belediye hizmetlerinin durdurulması, her dönemde belediye işçileri ile halk kesimleri arasında çatışma konusu olmaktadır. İşverenler tarafından kolayca istismar edilen bu durum, işçilerin haklı taleplerini de gölgelemekte ve eylemin başarısı için yaşamsal olan kamuoyu desteğini tersine çevirmektedir. Bugüne kadar ciddi bir dezavantaj gibi görülen bu durum belediye işçileri için kaçınılmaz bir kader değildir. Aksine toplumu böylesine yakından ilgilendiren hizmetler alanında yaratılacak doğru eylem biçimleri önemli bir avantaj haline de dönüştürülebilir.

Neden Belediye-İş bu tür eylem biçimleri geliştirerek halkla işçilerin çatışmasını önlemeye girişmez? Neden otobüs şoförlerinin işi yavaşlatıp, yolcuları karşısına alması yerine, direniş boyunca halkı ücretsiz taşımasını sağlayarak halkın desteğini almaya girişmez?

Gazeteler, TV kanalları onların olsun deyip, neden işçilerden oluşturulacak komiteleri semt kahvelerini, otobüsleri sürekli bir propaganda kürsüsü olarak kullanmaya sevketmez?

Neden öncelikle bütün Belediye-İş şubelerinin ve işçilerin birlikte ve güçlü eylemlere girişmesi, daha sonra, diğer sendikaların aktif desteğinin sağlanması yönünde çaba sarfedilmez?

Bu sorular çoğaltılabilir. Açık olan sadece şu vardır: Bunları yapmak için işçi sınıfının çıkarlarını savunmaya ama gerçekten savunmaya ve kazanmaya niyet etmek yeterlidir. Mali sorunlar, yasal engeller, organizasyon eksiklikleri vs. hepsi bahanedir ya da bir tercihin sonucudur. Belediye-İş Genel Merkezi'ne ilişkin tüm sorularımız Genel Merkez'den daha çok muhalif olduklarını söyleyen ama bunu sadece söyleyip hiçbir ciddi politika geliştirmeyen devrimci-demokrat şubelere de yöneliktir. Bu şube yöneticilere hatırlatılacak tek şey şudur: İşçi sınıfına karşı işlenen bir suça göz yummak da suç ortaklığıdır ve kimse Genel Merkezi suçlayarak bu sorumluluktan kurtulamaz!

❑ ***Genel-İş'e geçiş sorunu Belediye-İş'ten basit bir kurtuluş yolu olarak görülmemelidir. Örgütsüz bir geçiş, sendikal çatının değişmesi dışında bir anlam ifade etmeyecektir.***

GENEL-İŞ'İN SAHNEYE DÖNÜŞÜ

Bütün bu kargaşanın orta yerinde, DİSK Genel-İş'in sahneye çıkışı tam "bir sen eksiktin ayışığı" kabilindedir. DİSK'in en büyük mali olanaklara sahip sendikalarından biri olan Genel-İş, sözleşmeler sürecinde boy göstermeye başlamış, grevlerin başlamasıyla birlikte üye kaydetmeye girişmiştir. Hiçbir örgütlenme ve mücadele politikasına sahip olmayan Genel-İş'in en önemli

zemini belediyelerin patronu olan SHP'-lilerin icazetidir. Bu nedenle, grev sürecinde grevlere destek olmak yerine, Belediye-İş'e karşı işçilerin tepkisini örgütlemeye girişen Genel-İş, işverenin yalağına su taşıyarak işçileri "örgütlemeye" başlamıştır. Sonuçta, etkili bir sendika ve işyeri örgütlenmelerine sahip olmayan ve mücadele azmi ve çabası açısından çok geri bir noktada olan belediye işçileri arasında azımsanmayacak bir üye kitlesine erişmiştir.

Böylesi bir "örgütlenme" taktiği yürüten Genel- İş'in nasıl bir "mücadele" yürüteceği kimse için bilinmez olmamalıdır. Açıktır ki böyle bir tarzla mücadele değil olsa olsa işçiler aleyhine, günlük siyasi kurlara göre belirlenen bir "uzlaşma ve işbirliği" yürütülebilir.

ÇÖZÜME DOĞRU BİR ADIM

Belediye işkolunda yaşanan sorunlar ve gündeme gelecek kayıplar, sadece belediye işçilerinin değil tüm işçi sınıfının zahmetli mücadelelerle elde ettikleri kazanımlarının etkisizleşmesi ve gelecek taleplerin ipotek altına girmesi demektir.

Diğer işkollarına kıyasla "politikleşmenin" değilse de "politik unsurların" daha fazla olduğu söylenebilecek belediye işkolunda, SHP'li patronlardan ve işbirlikçi sendikal yönetimden bağımsız örgütlenme ve mücadele programının yaratılması ertelenemez bir görevdir. Gerçek bir yerel yönetim hedefi doğrultusunda, işyerlerindeki örgütlenmelerin üzerinde yükseltilecek bir mücadele anlayışının yaratılıp uygulanmasına girişilmesi ve bu çabaların tüm çevre halkını içine alacak bir perspektifle genişletilmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir.

İlk adımda, devrimci işçilerin bugünden işyerlerinde girişecekleri örgütlenmelerle, sözleşmelerin takibinden sendika yönetimlerine hesap sorulması, özelleştirme uygulamalarından hükümetin sınıf tavrına karşı her alanda sorgulayıcı, müdahale edici ve güncel sorunlara ilişkin politika üretip uygulayıcı bir mücadele düzeyini hedeflemeleri gerekmektedir. Genel-İş'e geçiş sorunu Belediye-İş'ten basit bir kurtuluş yolu olarak görülmemelidir.

Bu geçişin bağımsız işyeri örgütlenmeleri yaratılarak gerçekleştirilmemesi halinde işçiler için sendikal çatının değişmesi dışında hiçbir ciddi değişikliğin olmayacağı en geniş bir biçimde anlatılmalıdır. Özellikle işçilerin bilinçli katılımının yaratılamadığı ya da sendika değiştirmenin işçiler arasında bölünme ve çatışmalara yol açacağı birimlerde geçişin örgütlü olarak gerçekleştirilmesi ve bu tür handikapların asgari düzeyde aşılmasının gözetilmesi önemli bir noktadır.

ÖZELLEŞTİRME

Belediyelerdeki sözleşme görüşmeleri boyunca kamuoyunda en çok sözedilen konulardan birisi özelleştirmeler oldu. Aylar boyunca burjuva basın, belediye hizmetlerinin (özellikle de temizlik işlerinin) özel şirketlere devredilmesi gerektiği üzerinde durdu. Gerekçe ise "Belediye yönetimleri siyasi olduklarından seçmenlerine yaranmak için çok fazla işçi istihdam ediyorlar. Sendikaların baskısı sonucunda bu işçiler Türkiye ortalamasının üzerinde ücdret alıyorlar. Üstelik çalışmayıp tembellik yapıyorlar. İşlerine gelmeyen birşey olunca da eylem yapıp halkı zor durumda bırakıyorlar. Hizmetler özelleştirilirse hem belediye giderleri azalır hem de halkın parası çarçur edilmemiş olur" türü bir mantığa dayanıyordu. Bu mantık zincirinin halkı hiç etkilemediğini ve devrimci-demokrat çevrelerin bu düşünceyi çürütecek yeterli bir açıklama yaptığını söylemek ise mümkün değil.

YEREL YÖNETİMLERDE ÖZELLEŞTİRME

Yerel yönetim hizmetlerinin özel kişi ve kurumlarca yapılması aslında ANAP'ın 1984 yerel seçimlerinde belediyelerde elde ettiği başarıdan beri sürüyor. Daha önceleri gelir ve işlevleri sınırlı olan belediyeler 1980'lerde ülke ekonomisindeki değişime paralel biçimde daha fazla mali güç ve etkinliğe kavuştular. Sermayeye kaynak aktarabilmek için elverişli zeminler haline geldiler. Park ve bahçelerin yapım ve bakımı, kısmen yol yapım işleri, ulaşım, belediye binalarının yapımı gibi işler ihalelerle özel sermayeye devredilmeye başlandı. Bu dönemde sosyal-demokrat muhalefet hem devletçi-bürokratik ekonomi anlayışı, hem de muhalefet olması nedeniyle bu uygulamaya kısmen karşı çıktı. Son iki yıldır ise bu sefer sosyal-demokrat belediyeler eliyle çöp toplama işleri özel şirketlere devrediliyor.

Devamı 8. sayfada

KENTLER VE SINIF MÜCADELE

Geçtiğimiz günlerde belediye işçilerinin greviyle d kendisini açıkça hissettirdiği gibi, hizmetler işkolu sınıfın en hayati damarlarından biridir.
Gerek yerine getirdiği fonksiyonlar gerekse de bu alanda istihdam edilen emek gücü miktarı, çalışma hayatının diğer sektörleri içinde ağırlıklı bir yer tutmaktadır.
Kentler daha da büyüdükçe -ki büyüyeceklerdir- sermayenin dolaşım süreci giderek merkezileştikçe -ki merkezileşecektir- hizmetler sektörü de her geç gün büyüyecektir.
Belediye, turizm, banka, sigorta, sağlık, enerji, reklam vs. gibi alt sektörleri kapsayan hizmet işkol stratejik bir öneme sahiptir.
Enerji işçisi şalteri indirdi mi tek bir fabrikada tek makina çalışamayacaktır. Trenler duracak, kent karanlığa gömülecektir. Banka işçisi greve çıktı m ülke çapında ticaret-mal mübadelesi durma noktas gelecek, sağlık işçisinin eylemi insanları ölüm kal sorunuyla karşılaştıracaktır.
Belediye işçilerinin grevinin kentlerde yaşayanları nasıl etkilediğini hep birlikte gördük, yaşadık. Açı görülüyor ki, bugünün kenti hizmet işçileri sayesin ayakta durmaktadır. Şehirlerin nefes borusu hizme işçileridir. Şehirler özellikle büyük kentler ise sermayenin can damarlarıdır. Para, mal-mülk, tica ve fabrikalar hep buralarda...
Sınıf içinde böylesine önemli bir yeri olmasına karşın, ülkemizde örgütlülük düzeyinin en düşük olduğu kesimlerden biri de yine bu işkolu.
KİT personelinden devlet dairelerine, liman hizmetlerinden hastanelere, yerel yönetimlerden okullara kadar çok geniş bir yelpazeye yayılan bu işkolu mensupları içinde önemli sayıda bir kesim kravat taktığı ya da masa başında çalıştığı için kendisini işçi olarak görmemektedir. Sınıfa değil devlete ya da şirkete kendisini daha yakın hissetmektedir.
Yüzyılın başları ya da daha öncelerine özgü nesn durumdan kaynaklanan bu düşünüş biçimi, 2. paylaşım savaşı sonrasında giderek bu nesnel du değiştiği halde bir alışkanlık olarak ve özellikle ç ülkelerde sürmektedir. Oysa bugün, üniversitede bilim adamına bile neyi araştırması gerektiği, ney icat etmesi gerektiği sermayenin araştırma fonları aracılığıyla dikte edilmektedir.
En yoğun, en elit, en özel emek faaliyetleri bile sermayenin yeniden üretim sürecinin ya da başka deyişle meta üretiminin "rolü önceden belirlenmi aktörü" haline gelmiştir.
"Canınızın istediğini değil, kapitalistin istediğini etmek" zorundasınız. Artık kapitalizmin ulaştığı noktada öğretmenler, profesörler, belediye memu yok... Eğitim işçileri, bilim işçileri kısaca hizmet işçileri var...Çünkü sermaye geçmişten farklı ola sadece üretim sürecini değil, dolaşım sür de planlamakta, belirleyebilmektedir.
Hangi malın, ne kadar, hangi pazar için v hangi kalitede üretilmesi gerektiği önced belirlenmektedir. Hatta reklam sektörü aracılığıyla bir malın tüketici kitlesi bile yaratılabilmektedir. Bu nesnel durum karşısında, sermayenin yeniden üretim s başka bir deyişle meta üretim sürecinin ve dolaşım süreçlerinde emek harcayan h *insanın "değer üretimine katıldığını"* ve i olduğunu saptamak yanlış olmayacaktır. nedenle de işçi gibi davranmalı ve işçi gib örgütlenmeli, işçi gibi mücadele etmelidir.
Hizmet işkolunun esas faaliyet mekanı kentlerdir. Bu durum hizmet işçisini örgütlenme ve mücadele eyleminde milyonlarca kent insanıyla yakın temasa sokmakta hatta karşı karşıya getirebilmektedir...
Bu durum, hizmet işçisini iktisadi ve demokratik haklarını elde etmek ve kulla konusunda harekete geçtiğinde, kentlerde yaşayan insanlarla karşı karşıya getirebilmektedir.
Bu pozisyon sınıf dayanışması, meşruiye kent yaşayanları için katlanılabilir eylem biçimleriyle aşılabilir. Örneğin belediye i greve çıktığında, çöpler gelişigüzel sokak bırakılacağına işçilerce toplanıp yerel yöneticiler oturdukları ya da sermaye sahiplerinin yaşadıkla yerlerde yığılabilir.
Hizmet işçilerinin eylemleri aleyhine ileşitim araçlarında -basın ve televizyon- kamuoyu yaratn çalışanların yaşadıkları yerlerin su ve elektrikleri kesilebilir. Bunların çıkardıkları gazeteler, radyo TV kanalları izlenmeyip protesto telgrafları ya da mektuplu telefonlu protesto kampanyaları yürütülebilir.
Mücadele içinde onlarca biçim ve yöntem bulunabilecek, bu eylem biçimlerinde esas duruş hizmet işçisini kent yaşayanlarıyla "karşı karşıya" getirecek eylem ve davranış biçimleri yerine hizm işçisinin hak arama mücadelesinde bu haklı eylem sermaye lehine alçakça karalamaya çalışanları tec etmeye de hizmet eden bir yön taşımalıdır.
Bugün belediye işçisi yarın enerji işçisi, bir başka sağlık işçisi... Ama görmek gerekiyor ki, kentler s mücadelesinin esas alanları haline gelmiştir. Bu mekandaki en önemli güçlerden biri de hizmet işçileridir. Hayat, hizmet işçisine, mensuplarının tümünü kapsayacak bir biçimde örgütlenmek ve mücadele etmek görevini dayatmaktadır.

Grevin Öğrettikleri

Florya Tesisler Müdürlüğü işçilerinin belediye grevi ve ertelemeye ilişkin değerlendirmelerini içeren ve gazetemize de iletilen metni aşağıda yayınlıyoruz.

30 Temmuz'da çıktığımız grevimiz, demokratikleşme vaatleriyle bizlerden oy isteyen partilerin kurduğu koalisyon hükümeti tarafından ertelendi. 12 Eylülcülerin çıkarttığı anayasada kırpılan, kısıtlanan grev hakkımıza bile tahammül edilemeyerek, yasaklanmış oldu.

Grevimiz belki diğer işçilerin grevlerine göre kısa sürdü. Örneğin Zonguldak Grevi, THY Grevi gibi. Fakat etki alanı açısından bütün toplumda yarattığı tartışma açısından büyük yankılar uyandırdı. Bu kısa grevimiz boyunca dostu, düşmanı tanıdık. Güçlümüzü ve güçsüzlüklerimizi gördük.

Grev hepimizi etkiledi, değiştirdi. Fakat şimdi önümüzde bu grevden ortak dersler çıkartma görevi duruyor. Ekmeğimiz ve onurumuz için bundan sonra girişeceğimiz mücadelelerde daha sağlıklı adımlar atabilmemiz için bu gerekli. Peki grev bize neleri gösterdi?

Herşeyden önce gücümüzü gördük. Hayatı ne kadar etkileyebildiğimizi gördük. Özellikle temizlik hizmetleri başta olmak üzere ne kadar güçlü bir silaha sahip olduğumuzu gördük. Çok kısa sürede biriken çöp dağları yaptığımız hiz-

Devamı 8. sayfada

İskenderun Belediye-İş Şube Kongresi

(İşçilerin Sesi-İskenderun) 8 Ağustos 1992'de yapılan ve 3 ayrı listenin katıldığı İskenderun Belediye-İş seçimlerini devrimci-demokrat muhalefetin Arif Karaköse başkanlığındaki listesi kazandı. 160 delegenin oy kullandığı seçimlerde, eski başkan Musa Bebek 51 oy, Şükrü Kanat'ın listesi 53, Arif Karaköse 54 oy aldı. İki oy geçersiz çıktı. Devrimci-demokrat işçilerin bu zorlu başarılarının altında özellikle 3 yıldan beri sürdürülen örgütlü çalışma vardı. Bir yandan işverenin saldırıları göğüslenirken, bir yandan sendika yönetimine karşı ciddi bir muhalefet yürü-

Devamı 8. sayfada

Bir İşsizin Günlüğü

MEKTUP... MEKTUP... MEKTUP...

Her güneş doğumu onun için yeni bir şevk, yeni bir heyecandır. Sabah başlayan umut arayışı her gün yeni bir ruh, yeni bir anlayıştır artık. Bir önceki günün kırılan umutları, yorgunluğu yok artık. Başlangıçta seçme şansına sahiptir işsiz. Kendisi için iyiyi, rahatı ve tabii dolgun ücretlisini seçmeye çalışır. Bütün bunlar çok kısa sürer. Artık yavaş yavaş umutların tükendiğinin, giderek seçme şansının ta başlangıçta kuru bir umut olduğunun farkına varır. Her gittiği fabrikanın kapısında kendisi gibi umudu kırılmış yüzlercesiyle karşılaşır. Zorlu bir o kadar da umutsuz bir yarıştadır. Önemli birşeyin farkına varır. Yarışın başında kendis gibi her gün yeni ve büyük umutlarla sabahın köründe sokağa çıkan ikibuçuk milyon insanla yarışacaktır. Artık, her sabah bu sayıya büyük umutlarla yüzlercesinin daha katıldığını düşünmeye başlar. Bu doğrudur çünkü her gün yeni umutlularla karşılaşır. Her yeni gün yeni bir işsizdir. Şimdi birşeyi de sis perdeleri arasından hatırlar. İkibuçuk milyonluk işsizlik rakamı doğru değildir. Bu devletin resmi rakamıdır. Bunun iki ile çarpılması gerektiğini ge de olsa anlar. Ona anlatılan devlet tarafsızdır. Ama o artık devletin tanımını biliyor. Ne için, kim için, nasıl bir devlet...

Bütün bu soruların yanıtını biliyor, ya ötekiler...

DİSK Yeniden Sendikal Yaşamda, Ama Nasıl?

SK Yeniden Sendi-amda!" Bu ifade bir kamuoyunda duyu- DİSK yönetimi her DİSK'in artık gün- olduğunu kanıtlamak İSK'in İkinci Doğu- esini de sıkça kulla- "Sendikal yaşamda ak" sadece tüzel kişi- nmak, kongre topla- yönetim seçimleri mıdır? Ya da yöne- oğu kez kendi başına kararları basına ve ka- aktarması sendi- aliyet sayılabilir mi? başına bu ifadeler gerçekten işçileri meye başladığı anla- elir mi?

sorular kolaylıkla diye yanıtlanabilir. de DİSK yöneti- dilik genel olarak verme, görüş bildir- başka birşey yapmı- ise özellikle "sol" erde "DİSK birşey yor. Pek etkili de ola- gibi düşüncelere yol Sol çevrelerin büyük DİSK'i olumsuzla- nda bir politika oluş- orlar. Bu ise sendi- olumlu mirasının yol göstericiliğinde DİSK'i işçilerin sınıf ve kitle sendikası yapmak için mücadele edilmesi kaçınılmazdır. Bu da DİSK'in bugünkü örgütlenme çalışmalarının eleştirisini, doğru bir örgütlenme çalışmasının başlatılması açısından da zorunlu kılar.

DİSK ÖRGÜTLENİYOR MU?

Sendikal faaliyet herşeyden önce işçilerin ekonomik ve demokratik mücadelesinin örgütlenmesidir. Bu ise yalnızca üye kaydetme faaliyetine indirgenemez. Oysa DİSK yönetimi bugüne kadarki belgelerinde, sendikaların üye kaydetmesi gerektiği dışında, özellikle mücadeleye ilişkin ciddi bir düşünce üretebilmiş değil. DİSK örgütlenme raporlarında yer alan, işçilerin dikkatlerini çekmek için sportif ve kültürel etkinliklerin düzenlenmesi, sağlık hizmetlerinin götürülmesi gibi öneriler de esasında işçileri farklı bir mücadele perspektifine çekmekten çok, "Bize üye olursanız, daha çok hizmet veririz" anlayışını ifade etmektedir. DİSK yöneticilerinin bu bakış açılarıyla yapacakları şeyin sendikacılık olmayacağını söylemek mümkün.

Oysa bugün sendikaların önündeki acil görev, işçi sınıfının yaşadığı ekonomik, demokratik ve politik baskının ortadan kaldırılması için sendikal platformda bağımsız ve demokratik bir örgütlenmenin oluşturulmasıdır. Sorunu bu şekilde ele almayan ve "Biz sendikacılık yapacağız" diyen DİSK yönetimi bugünkü toplumsal koşullarda işçi sınıfının en küçük bir ekonomik hak kavgasını bile yürütebilmekten uzaktır.

Ancak DİSK yönetimi yine bu yaklaşımıyla, işçi sınıfını devletin denetim ve egemenlik alanına çekme işlevini de üstlenmiş oluyor. Çünkü devlet ve sermaye güçleri sendikaların işçilerin sınıf kavgasını örgütlemesini istemiyor; bunun dışındaki sendikal faaliyetlere ise göz yumuyor, hatta teşvik ediyor. Bu nedenle DİSK yönetimi işçi sınıfının üzerindeki düzen denetimini pekiştirecek tehlikeli bir iş yapıyor.

> ❑ *DİSK yalnızca bugünkü DİSK yönetiminden ibaret değildir. DİSK'in olumlu mirasının yol göstericiliğinde DİSK'i işçilerin sınıf ve kitle sendikası yapmak için mücadele edilmesi kaçınılmazdır.*

daki gelişmeleri ye- izleyememek anla- liyor.

SK yönetiminin işçi- ğımsız, ekonomik ve atik mücadelesinin nmesi anlamında bir faaliyet yürütmedi- dur. Ancak bu, tek DİSK yönetiminin r yapmadığı anlamı- elmez. DİSK yöneti- yler yapıyor. Üste- lenmez ve müdaha- mezse işçi sınıfı ve endikal örgütlenmesi cadelesi için çok z sonuçlar doğura- r yapıyor. DİSK yalnızca bu- DİSK yönetiminden değildir. DİSK'in

İKİ ÖRNEK: GENEL-İŞ VE MADEN-İŞ

Özellikle genel hizmet işkolu ve metal işkolundaki gelişmeler bu açıdan dikkat çekici. Genel-İş bu işkolundaki Belediye-İş ve Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş üyelerini Genel-İş üyesi yapmak için yoğun bir faaliyet yürütüyor. Bu faaliyetin ayırdedici yönü Genel-İş yöneticilerine bu konuda özellikle SHP'li Belediye Başkanları, yani belediye işverenleri tarafından geniş olanakların sunulmasıdır. Birçok ilde ve ilçede bizzat belediye başkanlarının Genel-İş'in üye kaydetmesine yardımcı olduğu gelen bilgiler arasındadır. Kısacası, Genel-İş işverene ve devlete bağımlı bir üye kaydetme etkinliği içindedir. Bunda da başarılı olduğu söylenebilir.

Farklı bir gelişme metal işkolunda yaşanmaktadır. DİSK'e bağlı Maden-İş ile bağımsız Otomobil-İş yönetimi arasında, Otomobil-İş'in Maden-İş'e geçmesi konusunda görüşmeler yapılmaktadır. Burda da sendikal örgütlenme gibi doğrudan işçileri ilgilendiren bir konu yöneticiler arasındaki pazarlıklara bağlanmıştır. Her iki yöntem de, sendika yutma ve hükümet desteğiyle üye kaydetme, bu biçimleriyle işçilerin aleyhine gelişmelerdir. Çünkü işçilerin hakkında alınan kararlarda işçileri devre dışı bırakmaktadır.

BİR ÖRGÜTLENME ÖNERİSİ

Bu gelişmeleri DİSK'in sınıf ve kitle sendikası olma doğrultusunda dönüştürebilmek için bu süreçte işçilerin inisiyatiflerinin açığa çıkarılacağı bir yaklaşım savunulmalıdır. Bunun için herşeyden önce DİSK'e geçmişin olumlu yönleriyle sahip çıkılmalıdır. Ancak DİSK'-in yeni dönemdeki yönelimleri ve bunların sahiplerinin düşünceleri de geniş işçi kesimlerine aktarılmalıdır. Bugünkü örgütlenme anlayışıyla Genel-İş'in ya da Maden-İş'in işçilere verecek pek birşeyi olmadığı, örgütlenmenin bilinçli ve mücadele temeli üzerinde olması gerektiği vurgulanmalıdır.

İşçilerin DİSK'e geçmeye başladığı işyerlerinde bu geçişe örgütlü bir tarzda müdahale edilmelidir. Bütün çalışmalarda, DİSK işçilere her yönüyle anlatılmalıdır. Geçişin tamamlandığı yerlerde yapılacak ilk kongrelerde işçilerin inisiyatifleri doğrultusunda yönetimlerin oluşması hedeflenmelidir. Genç ve mücadelede öne çıkmış, önder nitelikli işçilerin bu çalışmalarda etkin olması sağlanmalıdır. Genel-İş'i hukuken temsil edenlerin yerini gerçek temsilcilerin alması hedeflenmelidir.

Genel-İş'e geçişin gündeme gelmesiyle birlikte bir çatışmanın yaşanması kaçınılmazdır. Bu çatışma sendikal arası bir rekabet konusu olmaktan çıkarılmalı ve bu çatışmaya işçilerin mücadele birliğinin yaratılması doğrultusunda müdahale edilmelidir.

Her koşulda gözetilmesi gereken tavır işçilerin mümkün olduğunca bölünmemesi, gerçekleştirilecek tavrın işyerleri düzeyinde işçiler arasında en geniş biçimde tartışılması, bulunulan ya da gidilen sendikanın sınıf ve kitle sendikal anlayışı ilkeleri çerçevesinde dönüştürülmesi ya da en azından böyle bir zeminin yaratılması, işçiler içinde sınıf bilincinin geliştirilmesi olmalıdır. Bu amaçla işyeri komiteleri bugün sendikal parçalanma, sarı sendikacılık ve her türlü sermaye saldırısı karşısında temel dayanağımız olacak, uzun vadeli hedeflere ulaşmamızı kolaylaştıracaktır.

Unutulmamalıdır ki işçi sınıfının birliği ayrı şeydir sendikal birlik ayrı şeydir. Sendikalar işçi sınıfının birliğinin sağlanması için önemli bir araç olabilirler. Ancak her durumda ve şartta tek bir sendika işçilerin birliği demek değildir. Hatta bizim gibi güdümlü ve devletçi sendikal geleneğin güçlü olduğu yerlerde bir tek sendika tam tersi bir işleve sahip olabilir. Bu nedenle gerçek bir birliğin ilk adımları, işyerlerinde ve güncel mücadeleler içinde atılabilir ve bu mücadele ve örgütlenme çabaları güncel taleplerin dışına çıkılması ve işyerlerinin sınırlarının aşılması hedeflenerek yaratılabilir. Böyle böyle işyerlerinde birliği temel alan ve bunu üst sendikal örgütlere doğru geliştiren bir çalışma tarzı yaratılamadığı sürece hangi sendikal çatının altında toplanılırsa toplanılsın, yönetici ve üye işçiler ayrımı ve yabancılığı aşılamaz ve işçilerin kendi kaderleri hakkında belirleyici olması doğrultusunda adım atılamaz.

> ❑ *İşçilerin DİSK'e geçmeye başladığı işyerlerinde bu geçişe örgütlü bir tarzda müdahale edilmelidir. Bütün çalışmalarda, DİSK işçilere her yönüyle anlatıl malıdır.*

iplik pazarı

TES-İŞ ALTINI NASIL DOLDURDU?

Son on yılın moda deyimlerinden biri "altını doldurmak". Kimi zaman espriyle kimi zaman ciddi olarak kullandığımız, en azından karşılaştığımız bu deyimin altını herkes kendine göre doldurup kullanıyor. Son zamanların en ilginç "altını doldurmak" eylemini Tes-İş sendikası Soma şubesi gerçekleştirdi. İki katlı bir binanın üst katında çalışan Tes-İş yöneticileri, ilçelerinde yeni kurulan ve belki de Soma işçilerinin eylem ve direnişlerine karşı kullanılacak olan Çevik Kuvvet'e binalarının alt katını vererek ilginç bir "altını doldurma" fiili gerçekleştirdiler. Son Tes-İş Genel Kurulunda, mevcut şube yönetimini alaşağı etmeye çalışan işçileri alelacele ihraç eden şube yöneticileri, belki de başka türlü 2. kattaki yağlı koltuklarında oturamayacaklarını düşünüyorlardı. Kimbilir?

PEN Mİ PKK'LİYUM DA?!..

Her mahallenin, her ailenin bir kötü örneği vardır. Çocuklar "aman ha, sözümden çıkarsan filanca gibi olursun" diye terbiye edilmeye çalışılırlar. Çocuklar bu örneklerle terbiye olur mu bilinmez ama bizce ana-babalar çocukları korkutmak için verdikleri kötü örneklerden, çocuklarından daha fazla korkarlar. Ya da zaten korktukları için onları örnek gösterirler. Şu sıralar PKK için yapıldığı gibi... Bizim olay da Amasra'da geçiyor, Zonguldak'ın Amasra ilçesinde. Genel Maden-İş'in yöneticilerinden biri, delege seçimleri öncesinde kendisine karşı muhalefet örgütlendiğini öğrenince, bir hışımla Amasra'ya gelip işçileri toplar. "Sizi" der, "sizi bana karşı kışkırttıklarını duydum. Bu işleri kimin yaptığını biliyorum." (Eliyle bir işçiyi işaret ederek) "Sizi kışkırtan bu adama sakın ola kanmayın. Ben onu iyi tanırım. O PKK'lidir." Bütün işçiler dönüp, yöneticilerinin gösterdiği işçiye bakarlar. Bu işçi sarışın, tipik Laz burunlu bir Karadenizlidir. İşçi bir an şaşırır. Sonra kendisini toplayarak, "Ha uşak pen mi PKK'liyum da" der. İşçiler bu olaya gülmekten katılırken, sendika yöneticisinin apar topar nasıl çıkıp gittiğini göremezler.

O ŞİMDİ DARBECİ!

20 Ekim seçimlerinin ardından DYP ve SHP tarafından oluşturulan "Koalisyon Protokolü" yayınlandığında basının büyük bir kısmı "Devrim Gibi!" manşetlerini kullanmış ve demokrasinin Türkiye'ye Demirel tarafından getirilebileceğine neredeyse herkes inanmaya başlamıştı. 20 Ekim seçimlerinden yaklaşık bir yıl sonra Haluk Gerger'in Özgür Gündem gazetesindeki yazısı o günkü tartışmaları yeniden anımsatıyor: "**Siyasete döndükten sonraki hırçın inadı, demokrasi aşkından değil, yediği kazıktandı.** Yıkmakta başrollerden birini oynadığı o sınırlı demokrasinin özlemini sömürerek ve sivil parlamenter yönetimin bayraktarlığını yaparak Demirel yeniden iktidara geldi; uzun yıllar sonra **meydanlar yine onun.** Şimdi akıllanmış görünüyor; geçenlerde "**Ben bu kazığı bir kere yedim**" demiş. Yani "**Artık darbeyi askerlere yaptırıp koltuğumu yeni bir Evren'e kaptırmam**" demek istiyor. **Artık darbeyi o yapıyor, militarizmi kendi uygulamaya koyuyor.** Militarist yönetimi, sivilliğin düzmece simgesi şapkasıyla o üstlenecek şimdi. SHP iyiydi; o olmazsa **ANAP, CHP, Ecevit, Türkeş** ya da bir erken seçim; ama her koşulda **Demirel artık bir darbecidir.**"

Neden DİSK?

"Çağdaş sendikacılık" önermeleri, koalisyon hükümetine ve "toplumsal mutabakat"a verdiği destek ve son olarak "ekonomik-sosyal konsey" konusundaki girişimleriyle, ülkemizde egemen olan geleneksel devlet-sendika ilişkilerinin devamlılığını savunur bir görüntü çizen DİSK, neden hala mücadeleci erin örgütlenme zeminlerinden biri durumunda?

SK yönetiminin sendikal zemine ilişkin önerileri ısında "İşçilerin DİSK'ini yaratmak" hedefinin ek içeriği nedir? DİSK, tarihsel olarak, Türkiye işçi hareketinin sınıf mücadelesi birikiminin ndığı en önemli potalardan biridir. İşçi sınıfının ümlü sendikal yönetimler ve devlet tarafından kapsedilmeye çalışıldığı çembere karşı oluşan esinin 1967 yılında DİSK'te toplanarak militan bir mücadeleye yönelmesi sadece bir başlangıcı değil, DİSK'in 1980'lere kadarki mücadele inini de simgelemektedir. Ancak vurgulanması reken DİSK deneyiminin birkaç sendikacı ya da ın sendikal anlayışlarından ibaret olmadığı ve İSK deneyiminin bir bütün olarak işçi sınıfının dele deneyiminin bir parçası olduğudur. DİSK uluşundan cunta tarafından kapatıldığı 1980 yılına dek giriştiği tüm mücadelelerde, 15-16 ve DGM direnişleri, Tariş, 20 Mart Faşizme İhtar eylemi ve 1 Mayıs mitingleri gibi tarihsel noktalarında hep ikili bir nitelikte taşımıştır. Bir yandan devletçilik, partilerüstü sendikacılık, ücret sendikacılığı, sendikal bürokratizm gibi kiye sendikal hareketinin geleneksel eğilimlerini taşıması ve birçok konuda mücadeleye nemesine ve hatta kendi üyelerinin bile gerisine düşmüş olmasına karşın, Türkiye işçi sınıfının bilincinde "mücadele" sözcüğünün de simgesi bilmiştir. Çünkü DİSK'i DİSK yapan, yönetime hakim olan geleneksel eğilimlere karşın sınıf ücadelesini yürüten ve DİSK'i tüm bir işçi sınıfı ından bir çekim merkezi haline getiren DİSK'li an, mücadeleci işçi kesimleri olmuştur. Böyle ihsel deneyimin ışığında DİSK'e sahip çıkmak, sınıfı hareketinin geliştirilmesi gereken birçok olumlu özelliği ve mücadele geleneğinin de lenilmesi anlamını taşımaktadır. 12 yıl önce, mindeki geleneksel eğilimlere karşın "İşçilerin 'i olabilen bir sendikal örgütlenme bugün için de aynı nitelikte midir? Ya da DİSK yönetimi tarafından bugün savunulan görüşler nesnel bir dayanağa sahipler mi? Bu soruyu "Hayır" biçiminde yanıtlamak gerekiyor. 11 yıl aradan sonra faaliyete geçen DİSK bugün, yeni yeni katılımlar bir yana içinde işçilerin olmadığı bir sendikal platform durumundadır; işçilik ve sendikal mücadeleyle hiçbir bağı kalmamış DİSK yönetimi "yeni sendikal anlayışlarını" böyle bir zeminde belirlemeye girişmiştir. DİSK yönetimi tarafından savunulan bu görüşler işçi sınıfının nesnel mücadele koşullarıyla yüzleştiğinde ya da ciddi bir eleştiriyle karşılaştığında dağılmaya mahkum, iç tutarlıktan yoksun ve gerçek hayatta karşılığı olmayan görüşlerdir. Kuşkusuz bu yaklaşımlar sadece bu düzeyde bile, işçi sınıfı bilincinde bulandırıcı etkiler yaratan ve mücadele edilmesi gereken olgulardır. DİSK içinde temelleri 1979 yılında atılan muhalefet ise, yeniden açılış sürecinde DİSK'i işçilerin sendikası kılma yönünde öneriler getirir ve egemen anlayışla ideolojik düzeyde mücadele ederken böyle bir ihtiyacın gerekliliklerini yerine getirmektedir. Ancak bugün DİSK yönetiminin ve kısmen de tüm sendikal hareketin yöneticilerinin savunduğu "yeni sendikal anlayışlar"ın gerçek bir eleştirisi DİSK'i "işçilerin DİSK'i" haline getirme çabasının bir ürünü olacaktır. Bugün "biz nasıl bir DİSK yaparsak öyle bir DİSK olacağı" bilinmeli ve DİSK'in, yönetimindeki egemen anlayışlara karşı işçi sınıfının bütünü açısından bir çekim merkezi yaratabilmek için elverişli bir zemin sunduğu gözden kaçırılmamalıdır. Bugün işçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu koşullar, sermayenin saldırıları ve diğer toplumsal sorunlar karşısında böyle bir çekim merkezi yaratmaya girişmek ertelenemez bir görevdir. Böyle bir süreçte mümkün olduğunca bölünmeden, işçilerin en geniş tartışma ve katılımıyla ve gidilecek sendikanın, işyeri komiteleriyle sınıf ve kitle sendikası temelinde dönüştürülmesi süreciyle yeralmak DİSKi "işçilerin sendikası" yapabilmenin ilk adımlarından biri olacaktır. Kuruluş süreci, bağrında taşıdığı mücadele geleneği ve işçi sınıfı bilincinde edindiği yer gözönüne alındığında, DİSK, bugünkü anlayışları savunan yönetimin değil işçi sınıfınındır. DİSK yönetimi tarafından savunulan görüşler karşısında işçi sınıfının pratik eleştirisini yaratmak, yani DİSK'i "İşçilerin DİSK'i" haline getirmek ise işçi sınıfının mücadele geleneği açısından sadece geçmişe değil geleceğe de sahip çıkmak anlamını taşımaktadır.

Madenci mücadelesinde

BU KEZ BARİKAT GENEL MADEN-İŞ YÖNETİMİ

İki yıl önce Ankara yollarına düşen maden işçilerinin önüne düzen, Mengen'de barikat kurmuştu. Bu barikatı aşacak önderlikten yoksun olan maden işçileri ve Zonguldak halkı, sendikanın talimatı uyarınca geriye dönmüş ve bu dönüş Zonguldak Direnişi'nin yenilgisinin başlangıcı olmuştu. İki yıl sonra yeniden toplu sözleşme dönemine girildi. Ama bu kez Genel Maden-İş yönetiminin kendisi işçilerin önünde bir barikat olarak duruyor. Sendika yönetimi düzenle çatışma noktasına varan mücadelenin kendi bilinçleri ve cesaretlerinin çok üzerinde olduğunun farkına varmış olacaklar ki geçen iki yılda sınıf ve kitle sendikacılığı söylemlerinden devlet sendikacılığına doğru hızlı bir yöneliş içindeler.

Bugün Genel Maden-İş yönetimi devlet sendikacılığı geleneğinin bütün özelliklerini bünyesinde toplamış bulunuyor. Toplu sözleşme taslaklarının hazırlığına işçilerin insiyatifi yansıtılmıyor, Sendika devlet dairesi niteliğine büründürülüyor. Kozlu Katliamı'nda Sendika Yönetimi gerekli tepkileri üretmekten uzak duruyor ve bu konuda hükümetin yaratmaya çalıştığı suskunluğa ortak oluyor.

Zonguldak'ta toplu sözleşmenin Genel Maden-İş Genel Kurulu süreci ile çakıştığı bugünlerde başka gelişmeler de yaşanıyor. Genel Kurul'da, devlet sendikası niteliğine bürünmüş sendika Yönetimine karşı çıkacak alternatiflerin önü kesilmek için her türlü taktik uygulanıyor. İşçiler Devrek'li, Çaycuma'lı, Beycuma'lı gibi ayrımlara tabi tutuluyor; hemşehricilik körükleniyor. Dernekler kuruluyor; bu da yetmiyormuş gibi köylülük ayrımları başlıyor.

Sendika Yönetimi kendisine karşı gelişen her türlü demokratik girişimi zorbaca yöntemlerle engellemeye çalışıyor. Amasra Şube Genel Kurulu'na hazırlanan İşçilerin Sesi Grubu hakkında bizzat sendika yöneticilerinin kendisi çeşitli yalan ve dedikodu üretiyor. Genel Kurul çalışması için yayınlanan broşürler hakkında savcılığa başvuruda bulunuluyor. Buna rağmen Amasra'da başlayan muhalefet çalışmasının kendiliğinden bir biçimde tüm Zonguldak havzasını sarması engellenemiyor. Kozlu'da, Üzülmez'de İşçilerin Sesi grupları, Genel Maden-İş'i işçilerin sendikası haline getirmek için mücadele ediyor.

İKİ BROŞÜR

İşçilerin Sesi Grubu iki broşür yayınladı. Birinci broşür "Maden İşçileri Sendikalarında Söz ve Karar Sahibi Olacaktır" diye başlıyor ve sendikal ilke ve amaçlarla devam ediyor:

" Sendika yönetimi, işçilerin söz ve kararına dayalı hareket eder. İşçilerin iradesi dışında tek başına karar alamayacaktır.

* İşçilerin her an aradığında bulduğu, 24 saat görev yapan, üç vardiya sendika yöneticiliği anlayışını uygulamaya geçireceğiz.
* Sendika yöneticileri hiçbir siyasi partinin güdümünde olmayacaktır.
* Sendikanın gelir ve giderleri hiçbir formaliteye tabi tutulmadan işçilerin denetimine açık olacaktır.
* İşçilerin her konuda bilgili olmasını amaçlayacak eğitim seminerleri işyeri ve oturma bölgelerimizde düzenlenecektir."

Bu broşürde ayrıca "Geçmiş Yönetimlerden Hesap Soracağız" başlıklı bir bölümde şunlar yazılıyor:

" Sendika anlayışımızı, çalışma tarzımızı sendika merkezine kadar götürmek, Şubemizin Genel Merkez üzerinde etkin ve belirleyici olması hedeflenecektir.

* Basın yayın organlarında duyurulan, herkesi tartışan Otel Satışı, Matbaa satışı, Grevde gelen yardımlar olayı, Yapı kooperatifi ve Tüketim kooperatifindeki olayların üzerine gidilecek, gerçekler ortaya çıkarılacaktır.
* Sendika Merkezinde egemen olan işveren yanlısı

Devamı 9. Sayfada

İnsan Hakları Mücadelesine Genel Bir Bakış

İnsan Hakları Derneği genel merkez ve şubeler düzeyinde genel kurulunu yapmaya hazırlanıyor. Her seçim döneminde olduğu gibi İHD'nin yaşadığı genel kurul sürecinde de nasıl bir insan hakları mücadelesi, nasıl bir İHD tartışması insan hakları savunucularının gündemine yeniden oturdu. İHD'nin geçmişine, bugününe, geleceğine ilişkin değişik bakış açılarının ve yorumlarının ortaya çıktığı bu tartışmada soruna nasıl bakılması gerektiğini genel hatlarıyla ve kendimizi belli başlıklarla sınırlayarak ortaya koymak istiyoruz.

❑ *İnsan hakları ihlallerine karşı mücadele bizzat hak ihlalleriyle yüzyüze kalmış insanlar tarafından sahiplenilmelidir. Birilerinin haklarını savunma güdüsüyle dıştan bir ilişki içinde insan hakları mücadelesi yürütebilmek olanaksızdır. İhlalleri dışarıdan takip eden, gözlemleyen konum aşılmalı insan hakları toplumsal bilincinin oluşturulması çabası canlı yaşam içerisinde vücut bulmalıdır.*

İnsan hak ve özgürlükleri sorunu son yıllarda gerek dünya ölçeğinde, gerekse ülkemiz özgülünde sıkça dile getirilerek gündemleşen bir sorun haline geldi. Sosyalizmin tarihsel bir döneminin kapandığı günümüzde "anti-komünizm" motifinden yoksun kalan emperyalist sistem, yeni dünya düzeni diye adlandırdığı bu süreci (dünyanın yeniden paylaşımı, şekillenmesi) "insan hakları ve demokrasi" söylemi üzerinden oluşturmaya çalışıyor. İnsan hakları ve demokrasinin öncülüğünü dünyada Bush, Türkiye'de ise Demirel üstleniyor. Yeni dünya demokrasisine entegre edilmeye çalışılan Türkiye'de sosyal-demokratından, sosyalistine muhafazakarından liberaline, faşistinden şeriatçısına varıncaya kadar çok geniş bir yelpazede insan hak ve özgürlüklerinden bahsediliyor. Daha da önemlisi burjuvazi artık var olan devlet kurumlarıyla yetinmiyor, resmi elden sivil toplum örgütlenmesine girişiyor. Burada amaç bugüne kadar sivil toplum örgütlenmesinde yer almış sosyalist muhalefeti kendi potasında etkisizleştirmek, ideolojik üstünlüğünü toplumun bütün kanallarına yaymaktır. Sistemin resmi ideolojisi çerçevesinde oluşturulan ve yeni hükümetin vitrin süsü olarak düzenlenen İnsan Hakları Bakanlığı vb kurumlar yalnızca kitlelerin bilincinde bir yanılsama yaratmıyor, İHD genel merkezi ve başkanı dahi bu imajdan ve "devrim gibi!" programlardan kolayca etkilenerek koalisyon hükümetinin destekleyicisi olacakları şeklinde talihsiz açıklamalarda bulunuyorlar. Böylesi kaotik bir ortamda insan hakları mücadelesi daha da zorlaşıyor, insan haklarına bakış açısı, insan hakları mücadelesinin hedefleri vb konular daha da önem kazanıyor.

İnsan hakları mücadelesi özgür insan, özgür toplumu hedefler. İnsanın özgürleşmesi; insanın insan olma özelliğini engelleyen yabancılaşma kurumlarıyla çatışarak, insanın sonsuz gelişme süreci önündeki engelleri aşarak insanlaşmasının sağlanmasıdır.

İnsan hakları teorisi başlangıcından günümüze değin kendi içerisinde evrilerek ve sınıflar mücadelesinin gelişimine göre yeni haklarla donanarak süregelmektedir. 1950'ler sonrasında metropol-kapitalist ülkelerdeki sosyal devlet olgusuyla birlikte sosyal haklar katoloğu da burjuva kuramına dahil olmuştur. (İşsizlik sigortası hakkı, sağlıklı yaşam hakkı, özürlü hakları, ücretli tatil hakkı vb)

1970'lere gelindiğinde ise sağlıklı bir çevre, cinsel tercih, barış içinde yaşam, halkların kendi geleceklerini belirleme, ulusların ekonomik ve siyasal düzeyde bağımsız gelişme hakkı vb ile haklar kataloğu daha da gelişmektedir. Tüm baskı ve yabancılaşma kurumları ve devlet ortadan kalkıncaya dek sürecek olan insan hakları mücadelesi sınıf mücadelesinin gelişim seyri içerisinde daha da kapsayıcı hale gelecektir. Bu noktada özellikle batı demokrasilerinde formüle edilmiş, özünde burjuva doğal haklar teorisinin damgasını taşıyan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni de eleştiri süzgecinden geçirerek hedeflerini geliştirmek ve insan hak ve özgürlükleri mücadelesini soyut bir slogan olmaktan çıkarmak gerekiyor.

İnsanı kendisine ve topluma yabancılaştıran, kendisinden uzaklaştıran kapitalist üretimin özü önümüzdeki tarihsel evrede insan hakları kataloğunun genişleyeceği en önemli alanlardan birini oluşturacaktır. Sosyalizm projesinin önemli bir boyutunu içerecek olan yabancılaşmaya karşı mücadelenin, insan hakları mücadelesinin sosyalizm koşullarındaki en belirgin konularından biri olacağı açıktır. Toplumun geniş kesimlerini kapsayan ve bugünkü emperyalizm, insan hakları, demokrasi ideolojisine alternatif uzun vadeli bir insan hakları programı oluşturulmalıdır. İnsan hakları eylemliliği ise resmi inisiyatife teslim olmadan, devletten bağımsız, sivil inisiyatif temelinde örgütlenmelidir. İnsan hakları mücadelesinin baz alacağı tek şey insanın yaratıcı eylemliliğidir. İnsan hakları mücadelesi öncelikle insan hak ve özgürlüklerini "doğal" ve "evrensel" bir içerikle sunarak sınıflarüstü, siyaset üstü bir düzeye yerleştiren burjuva insan hakları teorisiyle ve bunun sol içerisindeki uzantıları olan sivil toplumcu yaklaşımlar ile teorik-pratik bir eleştiri süreci içinde hesaplaşmalı, ayakları yere basan bir politika oluşturulmalıdır. İnsan hakları mücadelesini doğrudan sınıf siyasetine tabi gören bir anlayış ise İHD zeminini "kullanılacak" bir alan olarak görme mantığından besleniyor. İHD aracılığıyla politik çalışma yapma; insan hakları mücadelesinin karakterini ve önemini kavramayan, ilkesel olarak bu mücadeleyi anlamlandıramayan solcu örgütü anlayışının bir ürünüdür. Politikasızlığın politikası diyebileceğimiz bu çabalar İHD'yi zenginleştirici değil daraltıcıdır.

İnsan hakları mücadelesi solun kendisi üzerinden politika yapacağı bir alan değildir ve olmamalıdır. Toplumun bütün kesimlerine seslenen çoksesli bir İHD anlayışı (özellikle İstanbul İHD'nin geliştirmeye çalıştığı) sahiplenilmesi ve geliştirilmesi gereken bir anlayıştır. Kürt sorunundan çalışanların sorunlarına, kadın sorunundan çocuk sorununa, kültürel haklardan cinsel tercih haklarına, çevre sorunundan sağlık sorunlarına değin (sorunların çokluğu karşısında haklar kataloğu daha zenginleşecektir) çok geniş bir yelpazeye yönelmek ve insan hakları bilincini yaşamın her alanında toplumsallaştırarak yaygınlaştırmak, kapsayıcı olmak gerekmektedir. Bu çerçevede siyasal görüş farkına bakılmaksızın (ister sağ, isten sol) hakkın ihlal edildiği her yerde tavır alan sokaktaki insandan aydınına kadar uzanabilen özgünlüğü olan bir insan hakları anlayışı anlamlı olandır.

İnsan hakları ihlallerine karşı mücadele bizzat o ihlallerle yüzyüze kalmış insanlar tarafından sahiplenilmelidir. Birilerinin haklarını savunma güdüsüyle dıştan bir ilişki içinde insan hakları mücadelesi yürütebilmek olanaksızdır. İhlalleri dışarıdan takip eden, gözlemleyen konum aşılmalı insan hakları toplumsal bilincinin oluşturulması çabası canlı yaşam içerisinde vücut bulmalıdır. İhlalleri yerinde ortaya çıkaracak, bunu hemen kamuoyuna iletecek hareketli insan hakları müfrezeleri oluşturulmalı, bu temelde uzun vadede her alanda her yerde gönüllü insan hakları müfrezeleri (komiteleri) yaratılmalıdır. İnsan hakları komiteleriyle amaçlanan toplumun bütün dokusuna nüfuz edecek, kalıcılaşacak bir insan hakları mücadelesinin hayata geçmesidir. İşkenceyi, infazları yerinde teşhir eden, sokaktaki her türlü hak ihlallerine İHD kimliğiyle karşı durabilen bir anlayış geliştirilmelidir. İnsan Hakları Derneği heryerde ve herkesle olmalıdır.

İnsana ait hiç bir şey bana yabancı değildir (Nihil humanium mihi alienum est)

Bir grup İHD üyesi

İHD İstanbul Şubesi öncülüğünde oluşturulan platform tarafından 22 Ağustos Cumartesi günü, Sultanahmet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında özetle şöyle deniyor: "Biz 055'e hiçkimse için öldürme davetiyesi çıkartmayacağız. Çünkü; insanların muhalif olma hakları vardır. 055 muhaliflere ve muhalif olacaklara verilen bir gözdağıdır. Biz hemen şimdi, demokrasi ve insan hakları istiyoruz. Polis devletini ve polisleştirilmiş toplumu ise asla! Üstelik biz, 24 kişinin öldürülmesinde, insanların geceyarıları silah ve bomba sesleriyle uyandırılmasında, evlerin talan edilmesinde vatandaşların payı olduğuna inanmıyoruz. İçimizden hiçkimse bu kadar zalimleşmiş olamaz. Devlet, keyfi infazlarından bizlere pay çıkararak suçunu meşrulaştırmak istiyor. Görevimiz komşularımızı gözetlemek değil, insan hakları ihlallerine karşı durmaktır. Yaşam hakkı ihlal edilen bugün kapı komşumuzsa, yarın biz olabiliriz."

Sultanahmet Cezaevi etkinliklerinin ardından...

YENİ DÖNEMDE İSTANBUL HALKEVLERİ

Halkevleri yıllardır yeniden açılma, yasal engelleri aşma, yeniden örgütlenme yolunda uğraş verdiler. 12 Eylül mahkemelerinin haksız yasaklamalarının teşhir edildiği davalardan biri haline gelen halkevleri 4 yıl aradan sonra yasal olarak açılma hakkını elde ettiler. Uzun süre yeni şubelerin açılması, örgütlendirilip faaliyet yapar hale gelmeleri için çaba harcandı. Eksik aksak yürüyen bu süreçte dönem dönem canlanır gibi olsa da, yakın zamana kadar İstanbul Halkevleri kendi sorunları içine gömülmüş, kısır tartışmaların ve anlamsız çekişmelerin kemirdiği, taşıdıkları tüm potansiyele rağmen etki gücü sınırlanmış yapılar haline geldiler. Zaman zaman istisnalar, bazı halkevlerinin dönemsel yükselişleri yaşanmış olsa da halkevlerinin bu durumu, yaşadığımız ülkenin baskı ve zora dayalı devlet aygıtının her türlü muhalif faaliyete karşı yürüttüğü keyfi baskı uygulamasının sonucu olarak bazı şubelerin

❑ *Sultahahmet Cezaevi bir bütün olarak etkinliklerin içeriği ile özgürleştirilmeye çalışıldı. Yıllarca düzen muhalifleri için baskı, acı ve işkencelerle özdeşleşmiş olan Sultanahmet cezaevi muhalif bir kültür-sanat etkinliğine mekan olmakla daha da anlamlandı.*

kapatılması ve üzerlerine baskı uygulanması ile birleşince, etki gücü iyice sınırlanmış moral düzeyi düşük bir dernekler grubu haline geldiler. Halkevlerini böyle bir durumdan çıkarıp, kendi potansiyeli ile orantılı etkin ve kapsamlı faaliyetler yaratabilecek, dönemin sorunlarının çözümünde üzerlerine düşen görevi yerine getirebilecek bir mevzi, bir muhalefet odağı durumuna getirmek çabası içindeki İstanbul halkevleri Ağustos ayı boyunca kendilerini "Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliği ile tanımladılar.

ABT (Ankara Birlik Tiyatrosu) ve ASM'nin Eminönü Belediyesi'ne yaptığı film gösterimi için Sultanahmet Cezavi avlusunu açıkhava sineması olarak kullanma önerisi, Eminönü Halkevi'nin olaya katılımıyla kapsamlı bir kültür-sanat etkinliği projesi haline dönüştürüldü. Mekan sağlanmasını ve yasal prosedürünü Eminönü Belediyesi'nin üstlendiği etkinlikte film gösterimini ABT üstlenirken, diğer etkinliklerin tamamını Eminönü Halkevi üstlendi. Pratikte ise içinde ABT'nin de bulunduğu ve Eminönü Halkevi adına birçok halkevinden halkevcinin oluşturduğu bir komite, "Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliklerini organize etmeye çalıştı. Hiçkimseye hesap verme veya sansür yetkisi tanıma sözkonusu olmadığı gibi organizasyon, etkinliği üretenlerin bir ürünü haline getirilmeye çalışıldı.

5 Ağustos 1992 günü Eminönü Halkevi'nden başlayıp Eminönü Belediyesi'nin önünden Sultanahmet Cezaevine kadar süren "karnaval yürüyüşü" ile başlayan etkinlik her geçen gün yükselen bir ivmeyle çok yönlü ve etkili bir çalışma haline dönüştü.

SULTANAHMET ETKİNLİKLERİ

Çocukların duvarları boyadığı, şiirler okuyup şarkılar söylediği çocuk şenliği günleri, çeşitli amatör müzik gruplarının konserleri (Grup Çağrı, Grup Güleycan, rock grupları vb), şairlerin yönettiği şiir akşamları, Sultanahmet cezaevinde yıllarını geçirmiş olan sanatçıların anı-sohbetlerinin yanısıra, güncel politik gelişmeler paralelinde Belediye-İş grevi, kamu çalışanlarının sorunları, kadın hareketi (Kadın Hareketi Nereye forumu) ve özgür basın üzerindeki baskılar (Özgür Basın Susturulamaz) ile ilgili paneller düzenlendi. Her gün açık hava sineması etkinliği olarak nitelikli film gösterimi, el sanatları ve kitap satış standları, hücrelerde sergilenen heykel, resim, karikatür sergileri ile Sultahahmet Cezaevi bir bütün olarak etkinliklerin içeriği ile özgürleştirilmeye çalışıldı. Yıllarca düzen muhalifleri için baskı, acı ve işkencelerle özdeşleşmiş olan Sultanahmet Cezaevi muhalif bir kültür-sanat etkinliğine mekan olmakla daha da anlamlandı.

"Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliğine ilk gününden polisin saldırısıyla kapatıldığı güne kadar hiçbir zaman doğrudan bir siyasal faaliyet gözüyle bakılmadı. Hem zaman olarak (yaz ay arı) hem dönem olarak toplumsal muhalefetin alt düzeylerde seyrettiği koşullarda İstanbul'da muhalif bir içeriğe sahip tek etkinlik haline gelen Sultahahmet Cezaevi etkinliğini, kültür-sanat etkinliği olarak her anıyla dolaylı bir politizasyon taşısa da, yüzeysel-sekter bir politik etkinlik haline dönüştürmemek için kararlı bir çaba harcandı. Yaşadığımız günlerde bir yanda Kürt sorununu askeri yöntemlerle çözme politikalarının sonuçları, diğer yanda DYP-SHP koalisyonunun "demokratik" yüzünün ortadan kalkmasına neden olan, sistemin özüne dayalı sorunların çözülemeyişi, ülkenin bütününde "fiili olağanüstü hal" uygulamaları olarak tanımlayabileceğimiz, varolan yasaları da tanımayan, baskıcı, yasakçı bir yürütme erkinin ortaya çıkmasına neden oldu. Sokaklarda yaşanan yargısız infazlardan, politik her türlü faaliyetin zorla bastırılmasına, demokratik kitle örgütleri üzerindeki fiili engellemelerden kültür-sanat etkinlikleri üzerindeki yasaklayıcı, saldırgan baskılara kadar fiili bir olağanüstü halin kendini her düzeyde hissettirmeye başladığı bir dönemde yaşıyoruz.

❑ *Halkevlerini kendi potansiyeli ile orantılı etkin ve kapsamlı faaliyetler yaratabilecek, dönemin sorunlarının çözümünde üzerlerine düşen görevi yerine getirebilecek bir mevzi durumuna getirmek çabası içindeki İstanbul halkevleri Ağustos ayı boyunca kendilerini "Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliği ile tanımladılar.*

İşte böylesi bir dönemde yaratmaya çalıştığımız "Sultanahmet Şimdi Özgür" etkiliğinde,

Devamı 9. sayfada

Pornografi Kadını Aşağılıyor

Onurumuza, Bedenimize Saygı İstiyoruz

İki çocuk annesi bir ev kadınıyım. Televizyonda bazı kanallarda sunulan programlar nedeni ile hem kadınlığımdan hem anneliğimden utanıyorum. Kadınlığın, kadın bedeninin böylesine kötü kullanılması, aşağılanması beni hem üzüyor hem de bu duruma karşı birşey yapamamanın verdiği çaresizlik ile öfkeleniyorum.

Televizyonda yayınlanan TUTTİ FRUTTİ veya GECE KEYFİ gibi programlar kadını, kadın onurunu, bedenini, kimliğini yok ediyor, aşağılıyor. Bazı televizyon kanallarının daha fazla izleyici çekmek, daha fazla kar etmek için, kadın bedenini kimliğiyle beraber mezata çıkarırcasına sunmasını aklım almıyor.

Kaldı ki bunu bizim gibi kültürümüzün kaldırmayacağı ve mantık dışı davranışlara itileceği nasıl olur da gözardı edilebilir? İçe dönük, kapalı bir toplum olmanın verdiği sıkıntı yetmiyormuş gibi bu durumdan porno filmler veya kadın bedenini sergilemeye dayanan yayınlar ile çıkmaya çalışmak ancak yozlaşmış bir toplum yaratır.

Bu programları gençler, çocuklar, yaşlılar yani herkes seyrediyor. Cinsel ilişkiye yasak koyan, ayıp sayan toplum bu programlar ile kadına sadece zevk aracı olarak bakmaktadır. Çocuklarımız bu programlar yüzünden sevgiyi bilmeden sadece cinselliğin önplanda olduğu bir kültürle yetişiyor.

Aile ilişkilerinin alabildiğine içe dönük yaşandığı toplumumuzda, cinselliğin en açık biçimi ile sergilenmesi aile içi ilişkilere de yansımaktadır. Bu programların eğitici olamayacağı gibi güzel olan şeyleri de yokedeceğini düşünüyorum.

Birlikte olduğu kadına saygı duymayan, kadın bedenine sadece zevk aracı olarak bakan erkeğin, ne kendine ne de topluma saygısı vardır. Evdeki karısına "karım" diyerek kendi malı, eşyası gibi davranan, sahiplenen erkek televizyondaki kadına "orospu" yakıştırması yapıyor- hem de o aşağıladığı kadınları seyretmekten zevk alarak.

Şimdi soruyorum: Yaşamını paylaştığı kadına, kadınlara saygısı olmayan erkeğin kendine ve topluma saygı duyması beklenebilir mi?

Kadının kimliği, onuru ve bedeni ile alabildiğine ezildiği bu toplumda, televizyon, gazete gibi yayın organları ile sunulan kadın bedeni veya açık saçık filmler, toplumu eğitmek şöyle dursun kadını daha da kötü duruma düşürmekte ve aşağılamaktadır.

Televizyonda yayınlanan bu programların bir kadın ve anne olarak bir an önce kaldırılmasını istiyorum.

Bir Okuyucu

055 VE "AMİGOLAR"

Sıcak cumartesi günlerinden biriydi. S
12.00 suları. Cağaloğlu'nda bir işim
olduğundan, hızlı adımlarla gideceğim
yere yetişmeye çalışıyordum. Birden
dünkü gazete ilanı aklıma geldi. İHD'
düzenleyeceği, bazı demokratik kitle
örgütlerinin de katılacağı "055'e Hayır
Kampanyası" ile ilgili Sultanahmet
meydanında bir basın açıklaması
yapılacaktı.
Gideceğim yere biraz geç kalsam da
diye düşündüm. Kendimi hemen
Sultanahmet'e attım. Görünüşte konse
kutusunu andıran tramvayın gürültüsü
insanların sağa sola koşuşturmacası
dışında köşebaşlarını tutmuş sivil ek
otoları, çevik kuvvet otobüs ve
minibüsleri, ellerinde telsizler büyük
iş yapıyormuş gibi ortalıkta kovboy
dolaşan çok sayıda sivil polis dışında
dikkati çeken birşey yoktu.
"Olağan önlemler" dedim kendi kend
Parkın içine doğru gidince 70-80
civarında "055'e Hayır" ile ilgili basın
açıklaması için toplanmış arkadaşın,
rambo kılıklı çevik kuvv
ekibi tarafından çembere
alındığını gördüm.
Bu arada çevredeki insan
da olayı farkedip çember
doğru yaklaşmaya başla
tabii ben de içlerinde.
Polisler arkadaşların bir
kısmının elindeki "Yargı
İnfazlara Hayır", "Devle
Terörüne Son" gibi döviz
yırtıp, basın açıklamasın
okumaya çalışan arkada
elinden kağıdı aldı. Çem
de iyice daraltıp kitleyi
kuvvet otobüslerinin ol
tarafa doğru iterek
sürüklemeye başladı.
Arkadaşlar çevik kuvve
otobüslerine doğru
sürüklenirken olayı
izleyenler de onları taki
ediyordu. Hemen sol
tarafımda 35-40 yaşları
olayı izleyenlerden biri
küfreder gibi "PKK'li b
dedi. Ben de döndüm s
şekilde "Nereden biliyc
PKK'li olduklarını" diy
sordum. Eski atılganlığ
kalmamıştı ama hafifte
çekinerek, "Konuştukl
duymadın mı? Doğu'da
teröristleri yakalamaya
çalışan askerlerimizi,
polisimizi katliam yap
diye kınadılar" dedi. T
okkalı bir yanıt veriyo
ki, polis izleyenlere
müdahale ederek
uzaklaştırmaya ve dağ
başladı. Hevesim kursağımda kald
Bütün bunlar olurken arkadaşlar
otobüslere, minibüslere bindirilmey
çalışılıyorlardı.
İnsanların tepkileri iyice ilgimi çek
başlamıştı. Yine kalabalık bir grubu
olduğu yere doğru gittim, iki kişi o
ilgili konuşuyorlardı. Kulak misafir
oldum:
-Ne yapıyormuş bu grup?
-Yargısız infazları protesto ediyorl
-Öyle mi?!
-Bana kalırsa yargısız infaz filan ba
bunlar hep böyle yaparlar. Şimdiye
basılan hiçbir ev boş çıkmadı ki, ya
bulunuyor ya bomba..
-Ama bazen suçsuz insanlar da olab
(sözünü tamamlamaya fırsat vermec
-Valla, aslında böyle yerinde iş
bitirmekle iyi yapıyorlar. Bazıları, s
da olabilir ama boşver. İyi bir gözda
olur. Hem canlı gözaltına alsan, bir
sorgulayacaksın, sonra işkence yapıl
şu bu yapıldı denilecek...
Konuşmalara daha fazla dayanamad
yanlarından ayrıldım. Bu arada
arkadaşların tümü otobüslere
doldurulmuş götürülüyorlardı.
İçimi iyice bir sıkıntı bastı. Gözlerim
amigoları aradı. "Oğlum" dedim ken
kendime "özel olarak amigoya gerek
duydukların yeteri kadar fikir vermee
sana..."

BEYKOZ

DOSTLUK VE KARDEŞLİK ŞENLİ

Beykoz Halkevi ve Beykoz Beled
si'nin ortak çalışmasıyla düzenl
"Dunyayı Güzellik Kurtaracak" do
ve kardeşlik şenliği 12-13 Eylül tari
arasında Paşabahçe'de Burunbahçe M
re Alanı'nda yapıldı.

7-8 Eylül'de yapılması planlanan
lik, polisin engellemeleriyle bir hafta
telenmek zorunda kalmıştı. Şenlik af
rini yırtan, söken polisin ortamı terö
etme çabaları, 12 Eylül tedirginliğ
birleştirilmeye çalışıldıysa da, bu du
12 Eylül günü, şenlik alanında yüzle
çocuğun varlığını engelleyemedi. Ö
likle ikinci günün katılımı coşkuyu ar
dı. Şenlikte çocuklara yönelik olarak
yaço gösterileri, bedava kitap dağıtım
çeşitli oyunlar yeralırken, müzik top
luklarının dinletileri ve halkoyunu ekip
rinin gösterileri sunuldu.

İlk gün katılımın düşük olmasına r
men, ikinci gün coşkulu ve canlı ge
şenlikte yapılan konuşmalarda, Sıkıyö
12 Eylüller ve yargısız infazlar lanetl
di.

Şenlik, halkların özgür ve kardeş
yaşama isteklerinin önüne baskı ve ka
amlarla geçilmeye çalıştığı günümüz
halkların dostluk ve kardeşliğine dön
bir çağrı oldu.

KATLİAMLARA SON...

...elik deşik evler... Resmi rakamlara göre 15 ölü, yüzlerce yaralı... ...luk çocuk, yaşlı kadın göçe durmuş bir halk... "Bir savaş ...zandık" diyen generallerin bu sözünü haklı kılan savaş sonrası ...üntüleriyle Şırnak..."PKK Şırnak'ı bastı" sözleri bahane, Kürt ...lkının istekleri karşısında Türk Devleti'nin verdiği yanıt; ...TLİAMDIR... Hafız Akdemir, Yahya Orhan , Halit Ülgen, İzzet ...ezer, Hüseyin Deniz ve son olarak Musa Anter'in katledilmeleri de ... politikadan ayrı düşünülemez.

❑ *Ertelenen grevini savunmaya, çalışma hakkını güvence altına almaya çalışan işçi; sendika hakkı isteyen memur; Şırnak lar vicdanındır, doğrudan senin sorunundur. Ve ülkenin batısında yaşayan devrimci demokratlar, Kürt ve Türk halklarının özgürlük mücadelesi ortaksa, anti-milliyetçiliği örgütlemek senin görevindir. Eğer bu becerilemezse TC'nin savaş politikalarının varacağı nokta bütün ülkeyi şovenizmin devlet terörünün ve koyu bir karanlığın kaplayacağı koşullardır. Çünkü Kürt sorunu aynı zamanda Türk sorunudur.*

Musa Anter, yeğeni Hüseyin Deniz'in öldürülmesine ilişkin yazısında "Sağ kaldığım sürece senin de yerine yazarım" demişti. Kontrgerillanın kirli kurşunları bu kez Musa Amca'yı hedefledi. O'nun Hüseyin Deniz'e verdiği sözü biz de ona veriyoruz. 74 yaşının isyanı ve aydınlığıyla, Türk ve Kürt halklarının yüreğinde ve bilincinde yaşayacak.

(...zgür Gündem Gaze... yönelik saldırılara ...oluşturulan ve çe... ...endika, demokratik ...örgütü ve basın ya... ...ganları temsilcileri... ...araya geldiği De... ...tik Girişim Kurulu ...ustos - 3 Eylül ta... ...arasında Diyarba... Cizre ve Şırnak'ta in... ...elerde bulunup, Öz... Gündem bürosu ve ... Akdemir'in ailesini ... etti. Gazetemiz ... kurulda yer alan ...aşımızın izlenimle... ...yayınlıyoruz.)

...ecenin 11'inde, 26 sa... ...bir yolculuktan sonra ...mız Cizre ıssız bir ...görünümünde. Ne bir ...ne bir sivil... sokakta ...diğimiz köpekler ve ...n göbeğinde kıpırda... ...duran bir inekti yal... Tüm dükkanlar kapa... ...radan öğreniyor ve ...ruz ki, "güvenlik ..." kelimenin tam anla... "mesai yapıyor" kent... ...ışıyınca çıkıyor ka..., panzerleri, jipleriy... ...batımından önce de ...rlar kışlalarına... ... birinin çıkıp "gece ...düz de biz hakimiz" günlerde.

...vaşın ilk izleriyle de karşılaşıyoruz. New... sonrasında, otelde ...ra -ağırlıkla da gaze... ...saygı atışları"ndan ha... ...emi delikleri...

...esi gün 1 Eylül Dün... ...ış Günü!.. Alabildiği... ...i bir savaşın kurban... ... görüşmeye gidiyo... ...izre'de yaklaşık üçbin ...klı ağırlanıyor. Karşı... ...larımız arasında bir beş altı aile birarada ...larımız arasında bir beş altı aile birarada ...ar, ahırda yatanlar ... Altı yaşında ipince ...cuk gördük; titriyordu, ...ardımanda şok geçir... Onu kucağında getiren ...iki yaşlarındaki kızın ...inden iki damlacık ...üzüldü, yüzünde donuk ...ide... Öğrendim ki her ... bir mimiği olmazmış!

...plumsal bir dönüşü... ...işareti sayılabilecek ...k olayla karşılaştık. ...imi kadınlar... Yaşlı ...ürt kadını kendisine ... sarkıntılığı rahatlık... ...tabiliyor, onüç yaşla... ...r kız çocuğu dedesi... ...ında söze girip konu... ...ordu.

... çocuklar... fotoğraf ...larının karşısında za-fer işaretiyle duran, kentte her olan bitenden haberdar, hiç de yabana atılmayacak derecede "politik", "intifa-da'nın küçük generalleri" yaşıtlarından geri kalmayan çocuklar... Ve ertesi gün Şırnak'a giderken Kasrik Boğazı'nda iki saat kadar bekletiliyoruz. Çeşitli araçlarla sağlam kalan eşyalarını almaya gidenler, alıp da dönenler görüyoruz. "Halk akın akın kente dönüyor" dedikleri, gazete-TV'de gösterdikleri bu olsa gerek...

Kumçatı civarında çadırlarda kalanları orada da rahat bırakmamışlar. Çevre ilçelerden halkın yardımıyla, zor koşullarda bile yaşamlarını sürdürmedeki inatları ve kısmen de "kamuoyu"nun dikkatinin burada olması yüzünden kente dönmeleri ya da başka bir yerlere göçetmeleri için tehdit etmişler. Onlar ise dönüş için şartlarını açık ve kesin bir dille ifade ediyorlar: "Devlet, yaptığı katliamı kabul etsin, maddi ve manevi tazminat ödensin, sorumlular cezalandırılsın."

Şırnak'ın girişinde "izin" yüzünden bekletilirken, gördüğümüz dar bir alanda bile yüzlerce MKE yapımı mermi kovanı vardı. Israrlı davranarak ancak girebildiğimiz kentte tam bir savaş sonrası görünüm hakimdi. Birkaçında Türk bayrağı asılı olan ve tariflere göre korucuların oturduğu muhite denk gelen yerdeki evlerin dışında hemen tüm evlerde en azından mermi delikleri vardı, kimisi de top ve roket mermileriyle ağır hasar görmüştü. Söylenenlerin aksine Tugay Komutanlığı, Valilik, M. Eğitim Müdürlüğü dahil, resmi binaların tamamına yakını sağlamdı. Çarşıdaki dükkanların camları kırılmış, çoğu talan edilmişti. Ve kentte çoğu korucu, kimisi de sağlam eşyalarını almaya gelmiş olan çok az insan vardı.

Olay akşamı saat 7-8 sularında askeri bir hareketlenmenin yaşandığı, tank ve panzerlerin mevzilendiği, saat 9 gibi de korucuların öncülüğünde ateşin başladığı, onların gösterdiği evlere saldırıldığı, Cizre ve Kumçatı yöresindeki Şırnaklıların anlatımlarının ortak noktası.

Ertesi gün öğle sularında "yaralılarınızı hastaneye götürmek ve ihtiyaçlarınızı karşılamak için dışarı çıkabilirsiniz" anonsundan sonra evlerinden çıkanların çoğuna ateş edildiği ve asıl kaybın da bu esnada olduğu ifade ediliyor. Peki diyoruz, "gazetelerde halkın iki ateş arasında kaldığı, o yüzden kenti terkettiği yazıyor, ne diyorsunuz?" Bizleri ikna etmek için olacak, "valla' PKK'yı görmedik, ama saldırmış olsalardı, 10 dakika taciz ateşi açar giderlerdi. Oysa biz 48 saat ateş altında kaldık" diyorlar. Gördükleri ise asker, özel tim ve korucu.. tek bir gerilla görene ya da gerilla izine rastlamadık. Şırnak'a bağlı köylerde cami ve okullar dahi yakılıp yıkılmış.

İnsanlar alelacele terketmişler kenti. Cizre, Nusaybin, Silopi'ye kadar dağılmışlar, ve hatta Mersin ve İskenderun'a kadar göç edenler var. Kimisi yakınlarının durumundan habersiz; yaşıyor mu, gözaltında mı, yoksa başka bir yere mi göçtü?

Görüşmelerin en etkileyici yanı insanların politik bilinciydi. Kürdistan'da yoğun bir saflaşma yaşanmakta ve insanların büyük bir ağırlığı en genel deyimle "ulusal kurtuluşçu". Talepleri Kürt halkının varlığının, kimliğinin ve özgürlüklerinin tanınması ve dünya uluslarının özgür bir parçası olmak. Türk halkına ise kardeşlik görevini yeterince yerine getiremediği için kırgınlar. Kürdistan'da yaşananlara karşı duyarlı olunmadığı, benzer olaylar batıda yaşansaydı kendilerinin çeşitli biçimlerde tepki göstereceklerini vurgulayarak sitemlerini ifade ettiler.

Son olarak da, kitle iletişimine yeni bir soluk getiren ve yayınına başlamasıyla birlikte hedeflerinden biri haline gelen Özgür Gündem'in Diyarbakır bürosunu ve Hafız Akdemir'in ailesini heyet olarak ziyaret edip, başsağlığı dileklerimizi ilettik.

Bir halkın onyıllardır hüküm süren zulme, karanlığa karşı onurlu, haklı direnişinin kazındığı dağlardan taşlardan, biraz mahzun ama son derece etkilenmiş olarak ayrıldık.

HAFIZ AKDEMİR | YAHYA ORHAN | HÜSEYİN DENİZ | MUSA ANTER

Gerçekleri yazdıkları için öldürüldüler!

Altı yaşında ipince bir çocuk; titriyor, bombardımanda şok geçirmiş.Öğrendim ki her canın bir mimiği olmazmış!

(Özgür Gündem Gazetesi'nden alınmıştır)

Musa ANTER

Hüseyin öldü

Evet, "Can" Hüseyin öldü, ama Hüseyin'in öldürülmesine seyirci kalan devlet, işkenceciler, onursuz köy korucuları ve de satılmış Kontrgerilla, ölülerine "şehit" diyorlar. Lanet olsun! O adamlar kutsal şehitliği rezil ettiler. Onun için ben, Hüseyin bunlara karışmasın diye "öldü" dedim. Aslında bizim Hüseyin "Kerbela Şehidi" Hüseyin'den aşağı değildir.

Oğlum Hüseyin, ben sana "öldün" diyemiyorum. Ölümün bana o kadar ağır geliyor ki. Sanki "öldün" desem, seni ben öldürmüşüm gibi geliyor bana.

Ama üzülme yavrum, "Ez xale te me" (Ben senin dayınım), sağ kaldığım müddetçe senin de yerine yazarım. Yok eğer beni de öldürürlerse, sana kavuşurum ki, bu kavuşma en güzel kavuşma olur.

Mevlana Celalettin-i Rumi'nin ölüm gecesini onu sevenler (Allah ile kavuşma manasında) "şebbi-i aruz" yani "zifaf gecesi" kabul etmişlerdir. Tevfik Fikret, oğlu Haluk için "Haluk'un Defteri"ni yazmış. Recaizade Ekrem, ölen oğlu Necat için mersiye yazmış. Büyük Kürt şairi Cigerxwin, ölen oğlu Cemşit için destan yazmış...

Oğlum Hüseyin, mutlaka ben de senin için yazacağım.

Recaizade Ekrem, ölen sevgili oğlu Necat için şöyle der:

"Öpülmeye değilmezken o nazik tenin.
Acep ne haldedir şimdi o narin bedenin..."

Cigerxwin da sevgili oğlu Cemşit için şöyle der:

"Şev çu ma hedi tu hevte lo
ez ranazım ma kenge bî te xav te lo."

Yavrum Hüseyin, benim acım Recaizade Ekrem ve Cigerxwin toplamıdır.

Senin bana bazen içtenlikli itirazların vardı. Şimdi diyebilirsin ki, "Peki dayı, değmez miyim yani?" Değersin oğlum, değersin. Eksik bile.

Oğlum Hüseyin, Ez dem axo te lavo. (Senin toprağını öpeyim).

...plumsal ...laşmanın Adı

Baştarafı 1. Sayfada

...nın adıdır.

...DA TOPLUMSAL ...A

...ialist sistem açısın... ...yüme yılları olan 2. ... Savaşı sonrası dö... "toplumsal uzlaşma" ...nin temel sloganı ol... ...a Keynesci ekonomik ...arıyla sosyal devlet ... toplumu öngörülü... Bu dönem aynı za... ...işçi sınıfına verilen ...avizleri de kapsıyor... ...neğin genişletilmiş haklar ve ücret artış... ...cak bu işçiler lehine ...r toplumsal uzlaş... ...ereği iç pazarı geliş... ...ölçüde desteklendi. ...k Sosyal Konsey ...aları bu tarihsel dö... ...pek çok Avrupa ülke... ...ygulandı. Sermaye bu ...endikal hareketi de ... bir parçası haline

...EÇ'te İşçi -İşveren ve ... arasında üçlü or... ...iminde oluşturulan ... uzlaşmanın köke... ...'de Salısjoboden'de ...tarihsel uzlaşmaya" Bu toplantılar daha ...konomik Planlama ...bünyesinde yapıldı. ...ortaklığın sendika... ...daki LO, örgütlü iş... ...63'ünü temsil edi... Beyaz yakalıların ...syonu TCO ile bir...'e çıkıyordu. SAF ...damları derneği ve ...rayı temsil ediyor-

EKONOMİK-SOSYAL KONSEY

Bu ortaklık sayesinde İsveç'li çalışanlar 1932'den 1983 yılına kadar işyeri yada işkolunda toplusözleşme imzalayamadılar ve ücretler üçlü birliğin çizdiği sınırlar içinde yılda bir defa ulusal düzeyde belirlenen ücrete mahkum oldular.

1976 yılında yaşanan petrol krizi, dengeleri bozdu ve sosyal demokratların "dayanışmacı ücret politikası"nın sanayi sektöründeki yaygın lokavtlar ve ülke dışına yatırımlarla önü kesildi ve sosyal demokratlar 42 yıl aradan sonra iktidardan düştüler.

83'te yeniden iktidara gelen sosyal demokratlar bu kez ekonomik krizi işçi sınıfının üzerine yıkmaya çalışınca 91'de iktidardan düştü ve İsveç'in geleneksel uzlaşması büyük oranda kan kaybetti.

GÜNEY KORE

2. Dünya savaşı sonrası ithal ikameci ekonomik sistemin uygulandığı Güney Kore'de Hükümet, üst düzey bürokrasi ve önde gelen iş çevrelerinin 1961'de oluşturduğu "Ekonomik Planlama Örgütü" kurulmuştu. Ancak bu örgütlenme içinde " siyasi istikrar" nedeniyle, sermaye birikimi yoğun İSVEÇ ile hiç ilgisi olmayan biçimde, işçiler ve diğer çalışanlar "temsil" edilmemişlerdi. Güney Kore'de söz konusu siyasi istikrar 2. Dünya savaşından sonra Başkan ve Başbakan'a bağlı olarak ordunun sağladığı destek sayesinde oluşturuluyor ki 1960'dan sonra bu ordunun doğrudan yönetime el koyması biçimine dönüşüyordu. Yani bölüşüm sorunlarından kaynaklı muhalefete izin verilmeyecek işçi sınıfının "yok sayıldığı" tam siyasi istikrar.

TÜSİAD-TİSK ÖNERİLERİ

İşbirlikçi tekelci burjuvazi sosyalist bloğun dağılışının ardından değişen dünya dengeleri içinde kendine yeni bir yer açmaya çalışıyor ve Doğu Avrupa ile Türk-i Cumhuriyetler üzerine hayaller büyütüyor. Emperyalist dünyanın bu yeni pazar, yatırım ve ticaret alanlarında Türkiye sermayesi de kendine düşecek küçük payların peşinde.

Öte yandan kapitalist sistem karşısında alternatifini yaratamayan işçi sınıfı, sistem karşısında direnmek için bile bağımsız örgütlenmelerini yaratamazken sendikal alandaki krizin de dezavantajlarını yaşıyor.

Bu koşullarda tekelci sermaye istediği gibi saldırıyor. Ülkenin doğusunda kirli bir savaş sürdürülüp insanlar katlediliyor, batısındaki her türlü muhalif ses kanla susturuluyor. Grevler erteleniyor, demokratik talepler görmezlikten geliniyor.

Ancak bütün bunlara rağmen, tekelci burjuvazinin bugün asıl tercihi toplumsal uzlaşma. Bunu dünyadaki diğer uygulamalarından farklı olarak bugün Türkiye'de işçi sınıfına tavizler vermek yerine, boğazına çökerek oluşturmaya çalışıyorlar.

TÜSİAD'ın iki bilim adamına yaptırdığı araştırmada (*) 24 Ocak kararları ve olağanüstü dönemin getirdiği siyasi istikrarın yararlarından söz edilerek 1987 yılıyla birlikte gelen istikrarsız siyasi ortamdan ve bölüşüm sorunlarının üzerlerindeki baskısından yakınıyorlar. Yeniden oluşacak istikrar paketini ise şöyle açıklıyorlar;

- Kliantalist (ahbap-çavuş) davranmayacak bir iktidar.
- Teknik kapasitesi yüksek, iyi eğitilmiş, özerk ancak hükümetle uyum içinde çalışacak bir bürokrasi
- Bölünmüş nitelik gösteren iş dünyasının ortak zeminde buluşmasını sağlayan, çeşitli iş kesimi zirve örgütleri arasında koordinasyon sağlama işlevini üstlenecek danışma kurulu. (Bir anlamda 1970'li yılların Hür Teşebbüs Konseyi)
- Güçlü yönetimlere sahip (farklı sesler çıkmasına izin vermeyecek) sendikalar ve onların zirve örgütlülükleri
- Bütün bu kesimlerin arasında işbirliğini sağlayacak, yasal dayanağı olan EKONOMİK SOSYAL KONSEY'in oluşturulması.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu ise bu oluşumun yaratılarak Anayasal güvece altına alınmasını istiyor. TİSK, Ekonomik Sosyal Konsey'i 1982 Anayasası hazırlanırken önermiş, Danışma Meclisi Anayasa Komisyonunca uygun görülüp hüküm tasarının 148. maddesinde yer almıştı. Ülkemiz için henüz erken olduğu gerekçesiyle Genel Kurul'da metinden çıkarılan hükümde;

Konsey'in en çok üyesi olan işçi ve işveren kuruluşlarına seçilecek üçer üye; Cumhurbaşkanınca iktisat, sosyal siyaset ve hukuk alanındaki uzmanlardan seçilecek üç üye olmak üzere, onbeş üyeden oluşacağı belirtiliyordu. Görevleri arasında ise ...çeşitli ekonomik sektörler arasında uyum ve işbirliğini gerçekleştirmek, çalışanların ücret, aylık, ikramiye ve sosyal yardımları arasındaki denge ve hakkaniyeti sağlamak amacıyla.. ve kanun tasarı ve teklifleri hakkında Bakanlara kuruluna öneride bulunmak yer alıyordu.

İşverenler 1992'de önerilerini yineliyorlar ve projelerini gerçekleştirmek için talep ettikleri istikrarı bozucu en önemli güç olarak emekçi halkın muhalefetini görüyorlar. Bu muhalefeti denetimleri altına almanın bugün en uygun yolu olarak gördükleri toplumsal uzlaşma için Ekonomik Sosyal Konsey önerilerini toplumun gündemine sokarak işçi sendikalarına da el atıyorlar. Başbakanın ağzından öneriyi bir kez daha deklere ediyorlar.

İşçi sendikaları ve konfederasyonlar ise kendi açmazlarının içinde boğulurken, önlerine sunulan seçeneğe sıcak bakmakla birlikte uygulamalar konusundaki kaygılarını dile getiriyorlar.

Bu konuda bir tek 12 yıl aradan sonra yeniden örgütlenmeye çalışan ve bu çabanın odağına "çağdaş sendikal anlayışı" oturtma eğilimindeki olan DİSK yöneticileri açıktan olumlu yanıt veriyorlar. DİSK Genel Sekreteri Süleyma Çelebi 24 Temmuz '92 tarihli Milliyet Gazetesine verdiği demeçte "Böyle bir konseyin oluşturulmasını doğru buluyorum. Bunu daha önce savunduğumuz Demokratik-Toplumsal Mutabakat yaklaşımı çerçevesinde değerlendiriyoruz" diyor.

İşte bu anlayışla sendikalar da "dünyadaki değişiklikleri kucaklayarak" işverenlerin sesine ses veriyorlar ve niyetleri ne olursa olsun fiilen sistemin bir parçası haline gelmeye hazırlanıyorlar.

Sermayenin bütün araçlarını kullanarak saldırdığı ve ideolojik üstünlük propogandası yaptığı günümüzde sermaye doğaldır ki sisteminin güvenliği için gerekli kurumları da yaratmaya çalışıyor. Bu kurumlardan biri olan Konsey'in oluşturulması, sermayenin sistemi karşısında tek güç olan işçi sınıfının elini kolunu sendikaları aracılığıyla bağlamayı öngörüyorsa ve bu işçi sınıfının mücadele geleneğini ifade eden DİSK'in adıyla birlikte sunuluyorsa, işçiler mücadele geleneklerine sahip çıkıp sistem karşısındaki direnişlerini örgütlemelidirler.

KİTAP

RENE CAGNAT / MICHEL JAN
İmparatorluklar Beşiği

İMPARATORLUKLAR BEŞİĞİ
RENÈ CAGNAT ve MICHEL JAN
(Alan Yayınları)

"Dünyanın dört bir tarafında patlak veren etnik-ulusal çatışmalar günümüzde uluslararası politikanın etrafında şekillendiği en önemli eksen olarak beliriyor. Özellikle Doğu Bloku ülkelerinde yaşanan değişimin yarattığı alt-üst oluş içinde kendine hareket alanı bulan milliyetçilik dalgası geniş bir coğrafyada etkisini gösteriyor. Balkanlarda, Asya Cumhuriyetlerinde, Ortadoğuda ulusal çatışmalar bir iç savaş görüntüsüne bürünmüş durumda."

Gerçekten de 21. yüzyıla yaklaşmakta olan dünyanın gündemini en çok belirleyen kavramlardan biri kuşkusuz milliyetçilik oldu. "Uluslar konvoyuna" katılan yeni cumhuriyetler sonucu sınırlar sık sık değişiyor. Dünyanın büyük bir bölümünde yaşanan bu değişiklikler dikkatlerin aynı noktalarda toplanmasına yol açıyor. Ancak bu yoğunlaşma medya aracılığıyla gerçekleştiğinden son derece yüzeysel. Öyle ki yaşanan çatışmalar, bölünmeler zihinlerimizde yalnızca izlenen bir "haber" olarak kalıyor. Yani bilgilenme yerine izleme. İşte Alan Yayıncılık tarafından dilimize çevrilen "İmparatorluklar Beşiği" yaşanan süreci derinlemesine araştıran bir kitap.

Bütünleşme modellerinin zayıflaması ve genellikle yapay olan sınırların birarada olması eski S.S.C.B'yi büyük bir parçalanmayla başbaşa bıraktı. Parçalanmalar ülkenin bazı bölümlerinde daha yumuşak gerçekleşirken bazı bölümlerinde daha sert ve şiddetli yaşandı.

Orta Asya; halklarının çeşitliliği, uçsuz bucaksız alanları ile bu parçalanmayı en yoğun yaşayan bölgelerden biri. Bu yüzden Orta Asya'daki somut ve güncel gelişimler bütünü anlamak açısından oldukça önemli. Kitabın yazarları Rene Cagnat ve Michel Jan 1981 yılındaki ilk baskıya ilave olarak, son dönemdeki güncel gelişmeleri de eklemişler.

"İmparatorluklar Beşiği"ndeki görüşlerin tümüne katılmak mümkün değilse de kitap Orta Asya üzerinde son derece titiz ve bilimsel bir yapıt olarak kendini gösteriyor.

DİSK'ten İlk Miting

DİSK 12 Eylül sonrası ilk mitingini 26 Eylül'de İzmit'te yaptı. Miting tarihi haftalar öncesinden belli olmasına karşın DİSK'in sürdürdüğü propaganda çok sınırlı kaldı. Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde önemli yeri olan DİSK'in parasal olanaklarını seferber etmesine karşın 4 bin kişilik bir kitleyle miting yapması 70'li yılları bilenleri üzdü.

Demokrasi ve işçi hakları konulu mitingde DİSK yöneticileri, hükümet programına destek verdiklerini, ancak somut adım göremediklerini belirttiler. Mitinge Laspetkim-İş, Otomobil-İş'ten de işçiler katıldı. İstanbul, Ankara, Bursa gibi şehirlerden onlarca otobüsle mitinge katılanların büyük çoğunluğunu devrimci-demokrat insanlar oluşturuyordu. Kamu çalışanları sendikaları da mitinge pankartlarıyla katıldılar. Alana girerken yapılan yürüyüş sırasında, polisin pankart taşıyan üç liseli genci gözaltına alması üzerine, devrimciler tarafından yapılan çağrıya tüm kortejler uyarken, İşçi Partisi kortejinin duymazlıktan gelerek, yürüyüşe devam ettiği görüldü. Kortejlerin direnmeleri üzerine polisçe gözaltına alınan üç liseli genç serbest bırakıldı. Bu arada DİSK Örgütlenme Dairesi Başkanı Mete Sönmez "mitingi provoke etmeyin" diyerek kürsüden açıklama yapıyordu.

Miting boyunca 'üreten biziz yöneten de biz olacağız', 'işçilerin DİSK'ini yaratacağız', 'yaşasın işçilerin sosyalizmi', 'yaşasın halkların kardeşliği', 'zam zulüm işkence, koalisyon bu işte', 'Anter'in katili kontrgerilla' sloganları atıldı.

DİSK geleneğinin mücadeleci yanının ancak devrimci işçiler tarafından sahiplenilerek yaşatılabileceği, bu mitingde bir kez daha görüldü.

Tüm Bel-Sen Genel Kurulu Yapıldı

Tüm Bel-Sen 1. Olağanüstü Genel Kurulu'nu İstanbul Aksaray'da yaptı. Çeşitli illerden beşyüze yakın delegenin katıldığı 26-27 Eylül tarihlerinde gerçekleştirilen Genel Kurul yüzden fazla konuk ve mesajla desteklendi. İkinci gün gerçekleştirilen seçimde eski başkan Vicdan Baykara yeniden Tüm Bel-Sen Genel Başkanlığına seçildi. Baykara'nın yaptığı listenin büyük bir kısmı yönetim kurulunu oluşturdu.

Tüm Maliye-Sen Genel Kurulunu yaptı

Tüm Maliye-Sen 1. Genel Kurulu yapıldı. Seçimler sonunda Genel Başkanlığa İrfan Erdemoğlu seçilirken, Yönetim Kurulu şu isimlerden oluştu:

Halim Özpınar, Bayram Keskin, Levent Doldur, Turan Akkılıç, Bahtiyar Alkan, Ahmet Kesik, Nafi Maraş, Yasemin Gürsoy.

DİSK Genel-iş Eskişehir Şubesi Açıldı

DİSK'e bağlı Genel-İş 12. Bölge şubesi Eskişehir yıl aradan sonra tekrar açıldı. Açılışta konuşan şube b nı Atilla Öngel, küreselleşen ekonominin Türkiye işç fını da etkilediğini söyleyerek, DİSK'in sınıf ve kitle kacılığını yaşama geçireceğini belirtti ve "laf yerine i teceğiz" dedi. Ayrıca açılışta konuşan DİSK 6. Bölge silcisi Rafet Demirtel de işverenin yeni teknolojiyi ku rak üretimiartırması gerektiğini, işçi-memur ayrımın verilmesini ve tüm çalışanlara toplu sözleşmeli grev dika hakkı tanınması gerektiğini belirterek kamu send rıyla işbirliği içinde olunacağını söyledi.

Devam Sayfası... Devam Sayfası... Devam Sayfası... Devam Sayfası...

Sözleşmeli İşçiler; Resmi Köle

Baştarafı 10. sayfada

linden sonraki hafta başında belediye başkanı Yılmaz işyerine gelerek mevsimlik işçilerin işyerine (garajlara) alınmaması yönünde talimat verip sözleşmelerimizin imzalanmayacağını söyledi. Biz mevsimlik işçiler aynı gün işçi lokalinde değerlendirme yaptık ve sendika şube yönetimini gelişmelerle ilgili bilgilendirdik. Şubenin bir hafta boyunca belediye yönetimiyle yaptığı müzakerelerden olumlu ya da olumsuz bir sonuç çıkmıyordu. Biz de işyerine gelerek sürekli durumu değerlendirmeye çalışıyorduk.

Bu değerlendirmelerimizde özellikle ücretleri ödeme güçlüğü çektiği söylenen belediye başkanı Hasan Yılmaz'ın samimiyetsiz olduğunu ve işçi kıyımı için nabız yokladığını tespit ettik. Zeytinburnu Belediyesinde işleri taşeron müteahhitler yürütmekte ve bunlara ödenen paranın haddi hesabı yok. Müzakereler sürerken fiilen işe devam ettirilen 29 kişinin sözleşmeleri tazelendi geriye 27 kişi kaldık. Artık sendikacı arkadaşlara da müzakerelerde samimiyetsiz olduklarını belirterek, açlık grevine başlamak istediğimizi ve kendilerinin de gerekli girişimleri yapmaları gerektiğini söyledik. Ancak 4 Eylül Cuma günü için randevu aldıklarını ve belediye başkanı ile son kez görüşeceklerini söylemeleri üzerine işyerini terk etmeden mesai bitimine kadar beklemeye başladık. Ama cuma günü ne sendikacı vardı ne de belediyeci.

Durumu işyerimizdeki doğal önder dört arkadaşla değerlendirip 7 Eylül Pazartesi tarihinden itibaren açlık grevi kararı aldık. Açlık grevi kararımızı arkadaşlara açıkladık ve açlık grevine katılacakların da kendi iradeleriyle karar vermelerini, katılmayacak arkadaşlarınsa işyerini terketmeyerek destek katılım sağlamalarını önerdik, önerimiz çoğunlukla kabul edildi ve sabah 6.30'dan itibaren açlık grevini başlattık. İki arkadaşı da sendikayı açlık grevine başladığımız konusunda bilgilendirmek üzere görevlendirdik.

İkinci günün öğlen saatlerinde sendika şube başkanı ve genel merkezden bir yönetici işçi lokaline geldiler ve bizi eylemi bitirmeye yönelik ikna etmeye çalıştılar. Kendilerine kesin kararlı olduğumuzu ve eylemin sağlık, güvenlik ve kitleselliğinin biz işçilerin başlatmış olduğu eylemi sorumlulukları gereği omuzlamalarından geçtiğini söyledik. Bizleri destekleyeceklerini söyleyerek ayrıldılar. Lokale toplanan arkadaşlar desteklerini dile getirmeye başlamışlardı ki, Zeytinburnu Emniyetinden polisler olaya müdahale için geldiler, durumumuzun yasal olmadığını ve işverenin yazılı şikayeti olduğunu, gerekirse zorla çıkartacaklarını söylediler. Bizim ısrarlı tutumumuza karşın polisler arkadaşlarımızda doğal olarak bir korkuya neden oldular ve sayımız ikiye düştü.

Biz geriye kalan iki kişi geceyi sendika şube binasında geçirip şube sekreteriyle birlikte sabah işyerimize döndük, aynı gün yapılan işçi toplantısından sonra 1 tam gün iş bırakıldı ve doğal öncü arkadaşlarla bir bülten çıkarılıp dağıtıldı.

Şubenin yaptığı basın açıklamasıyla beraber başlatmış olduğumuz açlık grevi kendi içinde çoğalmaya başladı. Kadrolu arkadaşların da sıranın kendilerine gelmesini beklemeden kendi işlerine sahip çıkma bilinci göstermeleriyle birlikte moral yükseltici gelişmeler oldu. Akşam yine polis müdahale ettiğinde 30 kişi açlık grevindeydi. Aynı sabah işyerinde şube bir toplantı daha yaptı ve belediyeyle köprüleri atan bir tavır takındı, aynı işkolundan ziyaretler de başladı. Açlık grevimizin dördüncü günüydü, saat öğlene gelirken işveren ve sendika yöneticileri işçi lokaline geldiler ve diğer belediyelerden ziyarete gelen işçi arkadaşların huzurunda, herkesin istisnasız işbaşı ettirileceğini açıkladılar. Biz ise gelişmeleri değerlendiren kısa bir konuşma yaptık ve bunun geçici bir kazanım olduğunu ve kimsenin rehavete kapılmaması gerektiğini vurguladık.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

İŞÇİ KIYIMINA SON!

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

SÖZ YETKİ KARAR ÇALIŞANLARA!

Zeytinburnu Belediyesi Çalışanları

Grevin Öğrettikleri

Baştarafı 4. sayfada

metin önemini sadece bize değil, bütün topluma gösterdi. Niteliği gereği doğrudan doğruya toplumun bütün kesimini etkileyen belediye hizmetlerinin aksamasının nelere yol açtığını gördük. Fakat, aynı zamanda bu kadar etkili olan çalışmama silahının iyi kullanılmaması halinde, bu silahın kendimize dönebileceğini de gördük. Özellikle burjuva basının ve televizyonun egemen sınıfların elinde halkı işçilere karşı, yani bize karşı kışkırtmakta belli ölçülerde de olsa başarılı olduğunu gördük. "İşçiler 11 milyon istiyor. Ortalığı bok götürüyor. Greveiler halkın sağlığıyla oynuyor" türünden manşetleri gördük. Basının ve televizyonun bir iki istisna dışında nasıl yalan haberler ürettiklerini, işçi sınıfına karşı burjuvazinin elinde bir oyuncak olduklarını gördük.

Satılmış kalemlerin, uşak ruhlu TV yorumcularının kışkırtmaları kimi yerlerde esnafla aramızda münakaşalar olması gibi sonuçlar doğurdu, grevimiz kamuoyunda yeterli desteği görmedi. Burada esas sorumluluk ise sendika yönetiminindir çünkü, aynı sorunlarla geçen sözleşme döneminde de karşılaşmıştık. Sendika bundan ders çıkartarak daha taslak hazırlama aşamasından başlayarak kamuoyu oluşturmak doğrultusunda adımlar atmalıydı. Oysa tam tersi yapıldı. Sendika yönetimi işçileri, nasıl olsa grev olmaz havasına soktu. Değil kamuoyunu, işçileri bile hazırlamadı. Grev tecrübesi olmayan işçilere gerekli önderliği yapamadı, yapmadı. Sözleşmeyi kapalı kapılar ardında, SHP ilişkileriyle bitirmeye çalıştı. İş işten geçtikten sonra yapılan birkaç eylem ve afişlemeler de işçilerin bastırmasıyla ve daha çok yasak savma anlayışıyla yapıldı. Mitinge katılım sağlanması için değil, adeta katılım sağlanmaması için uğraşıldı. Burjuva basının saldırısı ve sendika yönetiminin yetersizliği sonucunda belki de ilk defa halk bir greve bu kadar soğuk baktı.

Esas olarak ekonomik nedenlerle çıkılan grev kısa sürede ekonomik niteliğini aştı, toplumsal bir boyut kazandı. Çok çeşitli tartışmalara yol açtı; özellikle temizlik işleri başta olmak üzere burjuvazinin sözcüleri yoğun bir şekilde özelleştirme propagandası yaptılar. Kamuoyunu buna hazırladılar. Bundan sonra gerçekleştireceğimiz her hak talebinde özelleştirme tehdidi karşımıza çıkacaktır. Bize ya düşük ücret ya da işsizlik ikilemi dayatılacaktır. Buna karşı kamuoyunu bu konuda özel olarak bilgilendirme çalışmalarına bir an önce başlanmalıdır. Sözleşme imzalansa da bu sorun karşımıza çıkacaktır. Bu nedenle sözleşmede özelleştirmeyle ve işgüvencesiyle ilgili maddeleri sonuna kadar savunmak zorundayız. İrademiz dışında belirlenecek bir sözleşmeyle haklarımızın gaspedilmesine ne pahasına olursa olsun izin vermemek zorundayız. Ayrıca taşerona verilmiş ilçelerdeki işçilerin sendikalaşmalarını da bir an önce gerçekleştirmeliyiz. Bu grev bize aynı zamanda bir sözleşme taslağının nasıl hazırlanması gerektiğini de öğretti. Herşeyden önce taslağın bütün işçilerin katılımıyla hazırlanmaması halinde bir çok işçinin kendi taleplerine sahip çıkmadığını, savunmadığını gördük. Sendika yönetimlerinin göstermelik bir şekilde oluşturduğu komitelerin yerine süreklilik taşıyan ve sadece sözleşmeyle sınırlı olmayan işyeri komitelerinin gerekliliğini bir kez daha anladık. Bir çok arkadaşımız "4.5 milyon TL fazla, Sözen'in verdiğine razı olalım" dediyse demek ki bu arkadaşlarımız kendi taleplerini meşru görmüyordu. Bunda bu arkadaşlarımız kadar taslağın hazırlanmasına bütün işçileri aktif bir şekilde katmayan sendika yönetimi de sorumludur. Çünkü insanlar üretiminde bulunmadıkları şeyi sahiplenmezler.

Yaşadığımız grev ülkemizdeki yasaların kime hizmet ettiğini koalisyon hükümetinin demokrasi vaadlerinin ne kadar boş olduğunu da gösterdi. SHP, DYP'nin ANAP'tan hiçbir farkı olmadığını, bunların burjuvaziye hizmet eden düzen partileri olduğunu gördük. İktidara geldiğinden bu yana Tİ-GEM grevini ve bizim grevimizi erteleyen bu hükümetin işçi düşmanı yüzünün açığa çıktığını gördük.

Son olarak, gündeme gelen DİSK Genel-İş konusunda da şunları söylemek gerekir. Bizler için önemli olan hangi çatı altında olacağımız değildir. İşçi sınıfının çıkarlarına uygun sınıf ve kitle sendikası anlayışı doğrultusunda mücadele etmektir. Bu yüzden hiçkimsenin koltuk hesapları doğrultusunda oluşturduğu politikalara aldırış etmemeliyiz. Sınıf ve kitle sendikası anlayışımızı işyerlerinden başlayarak oluşturacağımız örgütlenmelerle, işyeri komiteleriyle hayata geçirmeliyiz.

Temsilcilik mekanizmasının bir çok yerde, sadece postacılık gibi işlediğini, sendika yönetiminin kararlarını işçilere bildirmek dışında bir işe yaramadığını gördük. Bu da temsilcilerimizi gerçekten sınıf bilinçli arkadaşlar arasından seçmemiz gerektiğini öğretti. İşçilerin, sendika yönetimlerinin aldığı kararları uygulayan hayata geçiren uygulama aygıtları değil, sendika yönetimlerinde söz ve karar sahibi olan insanlar olması gerektiğini gösterdi.

Yaşasın Belediye İşçisinin Onurlu Direnişi

Yaşasın Sınıf Ve Kitle Sendikal Anlayışı

Florya Tesisler Müdürlüğü İşçileri

Koalisyon Diktatörlüğü

Baştarafı 10. sayfada

lan kimi işçiler delege olmadıkları halde genel kurula çağrılıp, kürsüden konuşmaları sağlanmıştı. İşten atılan bir işçinin, 1 nolu şube yöneticileri yüzünden, kendisinin ve ailesinin nasıl sefil olduğunu, hala süründüğünü ağlayarak anlatmasının yarattığı dramatik hava, bu işçinin belinde öten 5 milyonluk çağrı cihazının sinyaliyle bir anda dağılıyordu. Delegelerin, "çağrı cihazlı sefil işçi" esprileri, bu 3. sınıf dramı bir komediye çevirdi.

TES-İŞ'İN SINIF DÜŞMANLIĞI

Bu suçlamalara karşı Kartal konuşmasında şunları söyledi: "Biz TEK Anadolu Yakası'yla başlayan özelleştirmeye, işçi sınıfının gözüyle, işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda baktığımız için karşı çıktık. Özelleştirmenin AKTAŞ patronlarının ve benzerlerinin cebini doldurmak uğruna yapıldığını söyleyerek, işkolunun "stratejik" oluşu nedeniyle grev hakkı verilmeyen TEK işyerlerinin hiçbir güvence sunmayan bir şirkete hediye edilmesine ve işçilerin ortaçağ köleleri gibi AKTAŞ'a devredilmesine karşı mücadele ettik. Arkadaşlarımız işten atıldı, mağdur oldu, gözaltına alındık. Kendi genel merkezimizden dahi destek görmedik. Bizim özelleştirmeye karşı yaptıklarımızın doğru olmadığını düşünenler olabilir. Bu düşüncenin kimi doğru yanları da olabilir. Ama sevgili arkadaşlar, biz diyoruz ki, eğer İstanbul Anadolu Yakası enerji işçileri herşeyi göze alıp mücadele etmeselerdi acaba şu anda AKTAŞ hakkında ortaya çıkan tartışmalar olabilir miydi? Anadolu Yakası'ndan sonra diğer birimlerimiz ardarda özelleştirilip, özel şirketlerin insafına terkedilmez miydi?"

Kamil Kartal'ın konuşması, bugün özelleştirmelere karşıymış gibi görünen Tes-İş Genel Merkezi'nin, AKTAŞ şirketinden yüzde 5 hisse alarak ortak olması, hatta AKTAŞ şirketinin ucuz işçi çalıştırmak için kurduğu EFE ve AR İnşaat şirketlerinde çalışan işçilerin sendikalaşarak, mahkeme kararıyla aldıkları yetkinin genel merkez tarafından nasıl iptal ettirildiği, işçilerin AKTAŞ şirketinin insafına terkedildiği noktasına gelince ipler koptu. Salonda büyük bir terör estirilmeye başlandı. Kamil Kartal'ın Genel Merkez yöneticilerinin açık işçi düşmanı tavrını kanıtlayan belgeleri açıklayacağını ilan etmesi üzerine, Genel Merkez yöneticileri ve şube başkanları kürsüye yürüdüler. Mikrofonu aldılar. Bu yöneticilerinin kapıkulları ise, Kamil Kartal'ın konuşmasını sürdürmesini isteyen muhalif delegasyona saldırdılar.

Daha sonra kongrede sahnelenen çirkinlikleri protesto eden Kamil Kartal, mikrofonu bırakarak kürsüden indi. İnmeden önce söylediği ve delegasyonun büyük bir dikkatle dinlediği sözler, belki bugün için Tes-İş'te gerçekleştirilen darbeyi geri püskürtemiyordu ama Demokratik Tes-İş mücadelesinin bitmediğine, bitmeyeceğine işaret ediyordu.

"Eğer biz gücümüzü koltuğumuza, mevkimize dayandırsaydık koltuğumuz elimizden alındığı an biz de biterdik. Ama bugün aynı kararlılık ve aynı inançla buradayız. Yarın da burada olacağız. Çünkü gücümüzü, direncimizi, doğruluğu hayatın içinde kanıtlanmış olan sınıf ve kitle sendikal anlayışından, bu anlayışla yarattığımız örgütlülüğümüzden ve mücadelemizden alıyoruz. Ve bu onurla sizin karşınızda hesap veriyoruz. Ve bu haklılıkla bulunduğumuz her yerde işçi sınıfına düşman olan işbirlikçi sendika yöneticilerinden hesap soracağız. Kendi mücadelemize sahip çıkmamız ve tüm işçilerin sınıf mücadelesini desteklemek için elimizden geleni yapmamız işçi sınıfının dayanışması için kaçınılmaz bir görevdir."

Basın-İş'e Doğru İlk Adım

Baştarafı 10. sayfada

Genel Kurul öncesinde sınıf ve kitle sendikal anlayışı temelinde bir çalışmaya giren basın işçileri, kongreye Ankara ve İstanbul'da yarattıkları komitelerle hazırlandılar. Sosyal-demokrat Genel Başkan'ın genel kurul hazırlıkları ise listesini MÇP'lilerle genişletmek oldu. Yapılan şube kongrelerinde genel merkez yanlıları Ankara, İstanbul ve İzmir şubelerini kaybettiler. Bu gelişmeler karşısında iyice sağa kayan Ali Ekber Güvenç sosyal-demokrat ve MÇP'li adaylardan oluşturduğu bir listeyle genel kurul seçimlerine girdi.

Yapılan seçimler sonrasında 34 kişilik yönetim, denetim ve disiplin kurullarının tümünü sınıf ve kitle sendikal anlayışı temelinde hareket eden liste kazandı. Ama Ali Ekber Güvenç daha çok delege pazarlığı, kongre oyunları ve en önemlisi İstanbul delegasyonunun bir kısmının desteğiyle 6 oy farkla başkanlıkta kalmayı başardı.

Genel Kurul çalışmaları sırasında İstanbul delegasyonu içinde tam bir bütünlük sağlanamamıştı. Kimi delegelerin kongre hazırlıklarını demokratik bulmaması, kimilerinin kişisel ikbal peşinde olmaları, kimi delegelerin ise örtük bir biçimde genel başkanı desteklemeleri İstanbul muhalif delegasyonunun homojen bir tavır almasını engelledi ve bu farklı tavırların içinden sıyrılan Ali Ekber Güvenç tekrar başkanlığa oturdu.

İstanbul delegasyonunda farklı tavırlar alan delegelerin muhalefet çalışmalarına ilişkin eleştirileri ve kişisel niyetleri ne olursa olsun, sonuçta verdikleri boş oylarla nesnel olarak Ali Ekber Güvenç'in tekrar seçilmesini sağladıklarını söylemek mümkün. Kendilerini muhalif olarak tanımlayan bu delegelerin bundan sonraki süreçte kişisel ve öznel sorunların üstünde, sendikal anlayışlar üzerinden mevcut yönetimle bütünleşip bütünleşmeyeceklerini ise önümüzdeki süreç gösterecek.

BASIN-İŞ'TE YENİ DÖNEM

Ortaya çıkan bu genel kurul sonuçlarıyla Basın-İş sendikasında yeni bir dönem başladı. Güvenç'in tekrar başkan seçilmiş olmasına karşın, kolayca başkanlık yapamayacağı bir yönetim tablosu ortaya çıktı. Böyle bir yönetim Basın-İş'te sınıf ve kitle sendikal anlayışı doğrultusunda önemli bir zeminin doğması demektir. Ama bu zeminin gerçekleşebilmesi için mevcut yönetimin genel kurul sür ortaya çıkan kendi iç larını aşmayı ve basın rinin iradesini sendik tidar kılmayı başarm rekiyor. DİSK Ba ilişkin alınacak tavır müzdeki süreçte bas lerinin tartışmaları ve laştırmaları gereken gu. Bu tartışma ve rın basın işçilerinin e kesimlerini kapsam basın işçilerinin birli zeten bir yaklaşım birlikte yaratılabilm zardı edilemez bir g dir.

Bu gündemlere Basın-İş'te zor bir sü lamaktadır. İşten çık rın yoğun olarak ya sendikanın yüzde aluna doğru sürük daha önceki süreçte nan politikalardan sendikaya duyulan azaldığı bu noktada ratik ve güçlü bir yaratmak kaçanı Böyle bir çalışman taşlarını ise genel k cesi yaratılan kom daha da güçlendiril tüm politikaların bu oluşturularak hemen leştirilmeye çalışılm nıf ve kitle sendikal temelinde yaratılac programın bir an önc ta geçirilmesi oluş tur.

İskenderun Belediye-İş Şube Kongresi

Baştarafı 4. sayfada

tüldü. Birim örgütlenmelerine önem verildi. Yaşanan gelişmelerde, işçilerin sesini yönetimlere karşı yükseltme çabasına giriştiler. 17 belediyede çalışan işçilerin örgütlenmesinin zorlukları da ortadaydı. Bu zorluğu büyük ölçüde aşan yeni yönetim kongrede, bu kazanımı kalıcı kılmak için bir çalışma programı çıkarıp, hemen uygulamaya çalışacağını açıkladı.

Yeni Başkan Arif Karaköse yaptığı konuşmada, ülkenin çözüm bekleyen sorunlarına özellikle çalışanların kendi sorunlarına, ülke sorunlarına sahip çıkması, örgütlenmesi ve kendini ifade etmesiyle çözüm bulunabileceğini söyledi. Belediye yönetimlerine ilişkinse, "(Belediyelerin sorunları) demokratik, katılımcı, üretken, yatırımcı bir belediyecilik anlayışıyla çözümlenebilir. Üretken belediyecilik yerine, varolan kaynaklarını da tüketen beceriksiz, basiretsiz yönetimler daha çok çalışanları (ekonomik ya da siyasi nedenlerle) işten atmayı kendilerine iş edinmişlerdir" dedi. Sendik layışları konusund sendika içi demok sağlamanın, işçileri karar sahibi kılacak kanizmaları yaratm geçtiğini vurguladı.

Yeni yönetim atılan işçilerin dur nun kendilerinin n sorunu olduğunu, b lamda da ilk işle atılan 16 işçinin iş geri döndürülmesin lışmak olduğunu aç dı. İşçilerin eğitim örgütlenme çabala gündemlerinin ilk deleri olduğu da be di.

Özelleştirme

Baştarafı 4. sayfada

Belediyelerdeki özelleştirmelerin başlıca harekete geçiricileri şunlar:

-Özel şirketlerin işçileri şu anda sendikasız. Bu nedenle oldukça düşük ücretlerle ve yoğun olarak çalıştırılıyor ve haklarını savunmak istediklerinde derhal işten atılıyorlar. Özellikle çöp toplamanın ucuz görünmesinin temel nedeni bu. Giderlerin büyük çoğunluğu bu işte işçi ücretlerinden oluştuğu için sermaye karı da bunun kısılmasıyla artıyor. Belediye-İş sendikası ise böyle bir sisteme razı olduğundan, mücadeleyi gerektiren bu alanda örgütlenmeye girişmiyor.

- Özelleştirmeler, çalışanların belediye ve özel belediye şirketleri arasında bölünmesine olanak tanıyor.

- Hizmetlerin özelleştirilmesinden sonra açığa çıkan işçiler öncelikle diğer birimlere dağıtılmakta ancak zamanla işçi azaltılması belediyelerin programında. Çünkü özelleştirmelerden bekledikleri yararı sağlamaları buna bağlı. Yani işten çıkarmalar sürekli gündemde.

-Özel şirketlere, hizmetlerin yerine getirilebilmesi için gerekli araçlar belediye tarafından sağlanıyor, bakım için de belediye tamirhaneleri kullanılıyor ya da özel şirketin yan kollarına bu iş için ek ücret ödeniyor. Yani giderler bilançolarda gösterildiği kadar düşük değil. Üstelik sokakların süpürülmesi gibi işler yine belediyeler tarafından yapılıyor.

-Özellikle temizlik işlerinin devredildiği yerlerde temizlik kalitesi de iyi değil. Çöpler de toplanamıyor.

-Sermayenin mantığı gereği çok ücret ödeyene çok hizmet düşüncesiyle, özellikle emekçilerin yaşadığı semtlerde çöp yığınlarının oluşması, yolların tümden bakımsız kalması gibi gelişmeler de beklenebilir.

- Özel ve taşeron şirketler, işçilerinin sigorta primlerini ödememek veya düşük göstermek gibi yöntemlerle vergi kaçırıyorlar. Bu ise SSK sisteminin iflasında olduğu gibi işçileri etki

Görüldüğü gibi be lerdeki özelleştirme p ları yalnızca işçiler vermekle kalmıyor, diğer kesimlerine d veriyor. Özelleştirm tür pratik sonuçlarıyla te karşı çıkmak ve kısa vadeli çıkarların nurken onların sisten nel işleyişini görm sağlamak gerekiyor. yelerin, hata ve zar halkın sırtına yıkan holdingler olarak ör meleri şu anda egem yaklaşımın esasını ol yor. Bu açıdan beledi basit bir işletme ol gerektiği anlatılmalı, ye kar-zarar hesabıyla mantığa karşı çıkıl Özelleştirmelerin yerlerde işçilerin örgütlenmesinin sa ve sermayenin bu ala kıştırılması için diğe mücadele göze alınm İşçilerle halkın diğer lerinin ortak çıkarları oldukları somut örnek birlikte anlatılmalıdır.

eni Dönemde İstanbul alkevleri...

Baştarafı 6. sayfada

dar ortağı bir sosyal demokrat belediyenin, poli- baskıları karşısındaki çaresizliğini ve ikiyüzlü-ünü; açılışında konuşma yaptığı bir şenliği bile plenecek gücü kendinde göremeyen "Kültür amını"; (etkinliği üretenlerin direnişinden dola- belediyeye yaptığı baskı yoluyla engelleyeme- etkinliği yasadışı yollarla, hiçbir belgeye da-madan saldırarak durdurmaya çalışan polisi ve en dışı her türlü muhalefeti sürekli olarak gayri ru bir zemine kaydırma çabası içindeki devlet inı karşımızda gördük. Etkinliğin başlamasıy- karşılaştığımız şiddetli baskılara karşı etkinliğin iğine ve örgütlenişine uygun bir tarzda çok la bir karşı çıkışı örgütlemede (çeşitli Ö'leri, müzik gruplarını vb. katmış olsak bile) başarılı olamadık. Etkinliği meşru bir zeminde sonuna kadar savunma biçimindeki eğilimimiz bazı anlık müdahalelerde gösterilen inisiyatif kliğinden dolayı tam olarak korunamadı.

Egemenlerin en fazla 28 gün dayanabildiği ve günde her türlü yere ruhsat verme yetkisine sa- belediyenin etkinliğini "ruhsatsızdır" diye ya-mak gibi komik bir gerekçeye sığındıkları anahmet Şimdi Özgür" etkinliklerinin, birçok öyle değerlendirilip, birçok sonucun çıkarılabi-eğini düşünüyoruz.

"Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliğinin Hal-lerinin dışına dönük olumlulukları başta, med-dışı kalan birçok amatör sanat çevresine toplan- çalışma yapma ve çalışmalarını sergileme ola- yaratmış olması, cezaevlerindeki baskıların rinde araç olması, kültür-sanat etkinlikleri ne tartışma zemini sunarken, ülkedeki güncel ik gelişmelerin de sıcağı sıcağına tartışılabildi- platform olabilmesidir.

Halkevleri çalışmalarının kendisine yönelik ık ise halkevlerinin meşrulaşmasında önemli dım olmuştur. Halkevcilerin somut, son derece etli ve yaratıcılığa dayalı bir faaliyet etrafında malarını sağlamış ve tüm halkevcilerin birara-elerek geçmişteki "şube şovenizmi"ni aştıkları tam olmuştur. Alternatif bir mekanın nasıl ol- gerektiği, aynı anda birçok etkinliğin, müzik, iyatro, resim, panel, serginin bir uyum içeri- ve aynı mekanda nasıl yaşatılabileceğini öğ-iştir. Halkevleri faaliyetinin ulaşmayı hedefle- kesimlerden birisi olan ve tekelleşen sanat pi-ında tekil olarak gelişme ve etkin olma şansı olmayan amatör sanat çevreleriyle sıcak ilişki- kurulması ve bu ilişkilerin bundan sonra bir ir kurultayı doğrultusunda seferber edilebilme- olanaklarını yaratabilmiş olması açısından da nahmet etkinlikleri önemli kazanımımızdır.

Bu arada, Sultanahmet Cezaevi'nin şu anda öz- olamayacağı tespitinden yola çıkan genişçe bir o'nun, "çok büyük" bir hata yaptığımız ve et-ğin mahkum edilmesi gerektiği gibi tepkileriy- arşılaştık. "Sultanahmet Şimdi Özgür" sloganı rkiye'deki cezaevlerinin özgürlüğünü simgeli- muşçasına tartışıldı.

Bu tartışmalarda hiçkimsenin itiraz edemeyece- "Sultanahmet Şimdi Özgür olamaz" sonucu çı- ldı. Oysa tartışma yanlış yerden yapılıyordu. ikil Sultanahmet'in özgürlüğü, toplumsal muha-in farklı parçalarını cezaevi avlusunda "dışarı birlikte çıkmak" üzere birleştirme zemini sun-ndaydı.

Polisin yasaklamasına, copuna, gözaltısına kar- "cezaevi duvarının" içeri kısmında olanlarla ola olmaktı. Sultanahmet'in özgürlüğü, insan- ömürlerini tükettikleri bir mekanın, kültürel- ik bir faaliyete sahne olmasındaydı. Yapılması ken bu tarz bir faaliyete sahip çıkmak ve bun- çoğaltmakken, ne yazık ki arkadaşlarımız çok ysel ve sol sekter bir yaklaşım ortaya koydu- "Sultanahmet Şimdi Özgür" sloganına takıldı- Ve etkinlik sona erinceye kadar o noktada kal-.

Oysa "Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinliği son rda solda yoğun olarak yaşanan marjinal- r tür karşısında kapsayıcı, demokratik bir yak- sergilendiğinde, ne kadar güçlü bir dinamiz- ortaya çıktığını ve birkaç hafta gibi kısa bir za- a bile genişleme açısı son derece geniş, yep- ilişkiler çemberi oluşturulabileceğini göster-.

Tüm bunların ışığında yeni dönemde İstanbul evlerini daha organize, etkili ve gücünü kendi masından alan örgütlü bir yapı haline getirme- nelik çabalarımız, yaşadıklarımızdan ders çı- olmalı, aynı eksikliklerle tekrar tekrar karşı- nmak için ders almaya başlamalıyız.

Çok kısa sürede, çok büyük maddi olanaksızlık- kadro yetersizliği ile giriştiğimiz Sultanah- etkinliklerinde, bu nesnel durumdan kaynaklı sızlıkları, olağanüstü amatörce yaklaşım ve ıklıklerimizle birlikte yaşadık.

Halkevcilerin şekilsizliğinin, kolektif bir çalış- pılması açısından ne kadar olumsuz bir rol dığını, çok hareketli ve hızlı bir programı uy- makta zorlanışımızı;

Ortaklaşa faaliyet olarak yürütülen Sultanahmet iklerinin çevre halkevlerinin etkinlikleri ve asyonu açısından yeterli derecede değerlendi- ediğini gördük.

Halkevlerinde yönetim ve tabanın kopukluğu- ortaya çıkmasına karşın, süreç içinde yönetici aşların zaman zaman bürokratik çerçeveyi ma doğrultusundaki adımlarını, zaman za- da uzlaşmacı eğilimlerinin olumsuz sonuçları- şadık.

Tüm bunları birlikte değerlendirdiğimizde, yeni nda halkevlerini çok zorlu ve çok üretken bir dele döneminin beklediğini söyleyebiliriz. evlerinin daha dinamik bir tarzda yeniden ör- ndirilmesinden, kapatılmış halkevi şubelerinin ına, yerleşik, sekter, sığ anlayışlar karşısın- mokratik ve kapsayıcı bir kültür-sanat etkinli- gisi yaratmaktan, güncel politik çalışmaları etkin bir tarzda örgütlemeye kadar, geniş bir evi ınıyla karşı karşıyayız.

Amaç olarak İstanbul Halkevleri, devrimcilerin öznel sorunlarını, sürecin nesnel sorunlarının engel olarak çıkarmadan, daha fazla çaba, ve politik kararlılıkla daha etkili muhale- kları haline getirdikleri ve kendi etkinlikle- "ÖZGÜRLEŞTİRDİKLERİ" alanlar haline melidir.

Kürt Sorunu Türk Sorunudur

Baştarafı 1. sayfada

ğu politikalarında ABD'nin kayıtsız şartsız güdümüne girmelerini zorunlu hale getiriyor.

Kürt sorununun etkilediği artık yalnızca politika alanı da değil. Sorunun ulaştığı boyut, Türkiye toplumunu, tarihi boyunca yaşadığı en büyük sosyo-kültürel bunalımın eşiğine getirdi. Başta büyük kentler olmak üzere, Kürt ve Türk kökenlilerin birlikte yaşadığı tüm yerleşim birimlerinde bugüne dek kültürel bir çeşitlilik olarak benimsenmiş ulusal köken farklılıkları, eskisinden farklı olarak bir çatışma nedeni olarak ortaya çıkma eğilimine girmiştir. Çeşitli kentlerde ortaya çıkan Kürt-Türk çatışmaları zaten beklenen birşeymiş gibi karşılanmakta; daha da ötesi, kimi zaman devlet güçleri, kimi zaman sivil faşistler ve kimi zaman da "ıslamcı"lar tarafından teşvik edilmektedir. Bu güne dek kirli bir kontr-gerilla savaşı temelinde gerçekleştirmeye çalışılan "askeri çözüm" politikası böylece yeni bir boyut kazanmakta, Türkiyenin tüm bölgelerinde etnik bir çatışmayı teşvik eden yıkıcı bir sosyal politikayı da içermeye başlamaktadır. Kürt sorununun Kürdistan'da yaşanan, Kürdistan coğrafyasıyla sınırlı bir sorun olmadığı, Türkiye toplumunun genel bir sorununu oluşturduğu son derece açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

ORTADOĞU: SADDAM'DAN ŞIRNAK'A...

Kürt sorunu bugün her zamankinden daha çok bir Ortadoğu sorunudur. Kendi sınırları içinde bir Kürt ulusal hareketiyle karşı karşıya olan TC "kürt sorunu" halkasına sıkı sıkıya yapışmış olması nedeniyle hızla Ortadoğu'daki karmaşık gelişmelerin içine sürüklenmektedir.

Körfez Savaşı günlerinde ABD politikalarının destekçisi olan TC kaçınılmaz olarak yüzünü Ortadoğu'ya dönmüş durumdaydı. Savaşın Irak'ın yenilgisiyle sonuçlanmasına karşın Batı'nın Saddamsız Irak düşü gerçekleşmemiş ardından zayıflatılmış bir Irak şeklinde özetlenebilecek ABD politikası devreye sokulmuştu. Saddam'ı Ortadoğudaki dengeleri koruma kaygısıyla "Irak'ın toprak bütünlüğünü korumaya da özen göstererek" zayıflatmanın yolu ise Kuzeyde Kürtlere Güneyde ise Şiilere geniş özerklik vermekti. Bu yolla merkezi yapısı zayıflatılan Irak'ın içinde de Saddam'a karşı bir muhalefetin yükseleceği hesap ediliyordu. Bu planın ilk uygulaması geçtiğimiz günlerde Kürtlerin kendi parlamento seçimlerini yapmalarıyla devreye sokuldu, ikinci adım olarak da Irak uçaklarının 32. paraleli aşamayacaklarına yönelik BM kararıyla Şiilerin özerkliklerinin yolu açıldı. Başlangıçta Irak'da ayrı veya özerk bir Kürt devletinin oluşmasına karşı çıkan Türkiye ise ABD politikalarına yedeklenmesi nedeniyle bu durumun fiili destekçisi haline geldi. Talabani-Barzani-TC flörtü hem batının çıkarlarını Körfez'de koruyan bir Kürt devletinin oluşması noktasında hem de PKK'ya karşı ittifak noktasında sürdü. Irak'ın toprak bütünlüğünün Batılı çevrelerde tartışıldığı ve batı yanlısı bir Kürt devletinin kurulma aşamasına geldiği günlerde hemen sınırın yanıbaşında bir Kürt devletinin yaratacağı potansiyel tehlikeyi ortadan kaldırmak için Türkiye'nin yapabileceği tek şey kendi içindeki Kürt ayaklanmasını en katı ve sert yöntemlerle bastırmak olabilirdi. Böylece "dış Kürtlere ittifak iç Kürtlere katliam" şeklinde özetlenebilecek TC politikaları Şırnak olaylarında en somut anlatımlarından birini buldu.

Evdeki hesap çarşıya uyacak mı? Ortadoğuda her gün yeniden dizilen taşlar, değişen ittifaklar ve uluslararası emperyalizmin uzun dönemli hesapları TC'nin bu politikaları için olanak tanıyacak mı? Ve elbette en az bu faktörler kadar önemli olan bir diğer faktör, yani kürt ulusal hareketinin ulaşmış olduğu boyut bir katliamlar zinciriyle bastırılıp yok edilmeye izin verecek mi? Kuşkusuz hiç kimse bu sorulara yanıt verme şansına bugünden sahip değildir. Ancak bütün bu "politikaların" bilinmesi kanın ve şiddetin yarattığı toz duman bulutları altında kalan bu bölgede yürütülecek doğru ve tutarlı politikaların ana hatlarını verecektir.

Son günlerde, egemen güçlerin çeşitli sözcülerinin ifade ettikleri "siyasi çözüm" önerilerine bakılarak, egemen güçlerin "askeri çözüm"den vazgeçme eğiliminde oldukları da düşünülmemelidir.

KOALİSYON HÜKÜMETİ-ÖZAL-ŞIRNAK VD...

Şırnak olayları Türkiye'nin iç politik gelişmeleri açısından da önemli gelişmeler yarattı. Devlet partisi olayların boyutunu gerekçe göstererek ordunun doğrudan devreye sokulması anlamına gelen "sıkıyönetim" taleplerini devreye soktu. Türkeş "100 bin kişilik gerilla kuvveti lazım" diyerek kontr-gerilla önlemlerine davetiye çıkartırken,Evren "şiddetin daha da arttırılmasını" buyurdu! Türkiyenin bütün gerici-faşist güçleri Kürt sorununun katliamlarla çözülmesi konusunda birleşiyorlar. Savaşın doğal ve kaçınılmaz sonucu olarak Batı yakasındaki halk kitleleri de bu şoven ve gerici dalganın etkisinde kalarak Kürt düşmanı politikalara yedeklenecek bir potansiyel destekçi olarak hazır hale geliyor. Koalisyon hükümeti de baştaki vaadlerinin tam tersine davranarak bugüne dek yürütülen devlet politikasını aynen devralıyor. Gerek Demirel gerekse de İnönü devlet katliamlarına davet çıkartarak kontrol edemedikleri ve dolu dizgin giden bir arabanın direksiyonundaymış gibi davranmaya çalışıyorlar. Cılız demokratikleşme tasarıları bile TBMM'den geçmiyor. Varsa yoksa daha çok baskı ve daha çok katliam.

Son günlerde, egemen güçlerin çeşitli sözcülerinin ifade ettikleri "siyasi çözüm" önerilerine bakılarak, egemen güçlerin "askeri çözüm"den vazgeçme eğiliminde oldukları da düşünülmemelidir. Çünkü sözü edilen "siyasi çözüm" Kürdistan halkının özgür iradesini dışlayan sözde bir siyasal çözümdür. Söz konusu "çözüm" planı, egemen güçlerin, Kürt halkının özgür iradesine karşı geliştirdikleri çok yönlü bir komplodan başka bir şey değildir. Bu planda "çözüm güçleri" olarak tasarlanan güçler, KDP ve KYB gibi Kürt halkının iradesini temsil etme yeteneği ve yeterliliğinden çok emperyalizm ve Türkiye'deki egemen sınıflarla uzlaşma içinde olmaları nedeniyle öne çıkan siyasal güçlerdir. Bu tür siyasal oluşumları esas alan bir siyasal çözümün Kürt halkına karşı sürdürülen katliamcı politikaların sonu değil yaygınlaştırılmasından başka bir anlam taşımayacağı ortadadır. Öte yandan yine son günlerde gündeme girmeye başlayan "referandum tartışmaları da egemen sınıflar tarafından sorunun çözümü değil çözümsüzlüğe itilmesini sağlayacak bir biçimde geliştirilmektedir. Öngörülen "referandum" Kürdistan halkının kendi kaderini tayin etmesini esas almamakta, aksine halklar arasında düşmanlık duygularının gelişmesine yolaçabilecek bir "çözüm" perspektifini içermektedir. Egemen sınıflar böylece, Kürt sorununun demokratik bir siyasal çözümünün savunulmasında öne çıkan kavramları yozlaştırarak demokratik çözümü muğlaklaştırmayı hedeflemekte ve ne yazık ki bunda önemli ölçüde başarılı da olmaktadırlar.

Kuşkusuz gerici güçlerin böylesine rahat at oynatacakları ve yine halkın içinde şovenist duyguların güçlenmesine yol açan ortamı yaratan en önemli faktörlerden biri Türkiye sol hareketinin ve demokrat kamuoyunun içine düştüğü çaresizlik ve politikasızlıktır. Türkiye solunun büyük bir kesimi perspektiflerini Kürdistan'daki insan hakları ihlallerinin ve devlet terörünün önlenmesiyle sınırlamış durumdadır. Diğer bir kesim ise toplumun bütününe demokratik bir çözüm önermekten uzak bir bakış açısıyla kendi varlık nedenini Kürt ulusal hareketinin gölgesinde oluşturmaya çalışmaktadır. Her iki tutumun da topluma Kürt sorununun çözümüne ilişkin inandırıcı bir yol gösteremeyeceği açıktır.

Devrimci demokrat güçler Kürt sorununun özgür ve demokratik bir biçimde çözülebilmesi için tutulması gereken yolu ortaya koyan bir programı toplumun bütününe sunmak zorundadırlar. Kuşkusuz böyle bir çözümün toplumun büyük kesimlerine kabul ettirebilmek için de buna uygun bir pratiğin ortaya konulması gerekiyor.

Eğer bu becerilemezse TC'nin savaş politikalarının varacağı nokta bütün ülkeyi şovenizmin, devlet terörünün ve koyu bir karanlığın kaplayacağı koşullardır. Çünkü Kürt sorunu aynı zamanda bir Türk sorunudur da.

Bu gereksinimin bugüne dek karşılanamamış olması, Kürt sorununun artık "Batı"da gericiliği güçlendiren bir toplumsal sorun haline gelmesinde son derece önemli bir etkendir. Kürt sorununda izlenen askeri çözüm politikasının gerçekte, ülkemizdeki egemen sınıflar ile ezilen sınıflar arasındaki ilişkilerde, ezilen sınıfların konumunu zayıflattığı gerçeği yeterince bilince çıkarılamamaktadır. Bu ise halk saflarındaki reformcu ve teslimiyetçi eğilimlerin güç kazanmasında etkili bir faktör olarak belirmektedir. Türkiye solu, emekçi saflarda demokratik muhalefet eğilimlerini yeşertmek, geliştirmek ve güçlendirmek gibi bir iddiayı omuzlayabilecek tek somut gücü oluşturmasına karşın, ulusal soruna demokratik-siyasal bir çözüm bulunması zorunluluğunu emekçi kitlelerine açıklayabilmekte son derece yetersiz kalmaktadır. Açıkça belirtilmelidir ki, bu saptama "dışımızdaki sol"a yönelik bir eleştiri olarak değil, kendi gerçekliğimize ilişkin bir özeleştiri olarak kavranmadığı sürece, boş bir laf olarak kalmaya mahkumdur.

Öte yandan, Kürdistan'daki ulusal direniş hareketi saflarında, yaşanan savaşı "uluslararası bir savaş" olarak kavrama, egemen bakış açısını oluşturmaktadır. Askeri çözüm politikası, resmi açıklamalarda ne söylenirse söylensin, pratikte, Kürt halkına karşı savaş biçimini kazanmaktadır. Gerçekten de bugün Kürdistanda, devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü açık bir savaş yaşanmaktadır. Egemenler bilinçli bir çarpıtmayla bu savaşı Türklerin Kürtlere karşı savaşı olarak yansıtma gayreti içerisindedirler. Ve ne yazık ki, Türk halkının Kürt sorunu karşısında edilgen bir tutum içinde bulunması, bu çarpıtmayı inandırıcı kılabilmektedir. Kürdistandaki savaşın "uluslararası bir savaş" olarak kavranması, Türk emekçileri arasında Kürtlere karşı şoven ve dışlayıcı eğilimleri güçlendirirken, aynı toplumsal atmosfer Batı'daki Kürt gençleri arasında son derece doğal bir biçimde, Türk toplumuna karşı düşmanlık duyguları geliştirmeye başlatmaktadır.

Devrimci demokrat güçler Kürt sorununun özgür ve demokratik bir biçimde çözülebilmesi için tutulması gereken yolu ortaya koyan bir programı toplumun bütününe sunmak zorundadırlar.

Batı'daki demokratik halk muhalefetinin nicel ve nitel geriliği, halk saflarında, ulusal kökenleri aşan etkin bir demokratik muhalefet birliğinin kurulamaması, Batı'daki Kürt gençlerinin Kürt ulusal sorununu, tüm sınıfsal ayrımların dışında "uluslararası bir savaş" olarak algılayabilmesine neden olmaktadır. Gerçekte ise, "uluslararası bir savaşın" gereklerine göre hareket edildiğinde, Kürt ve Türk emekçileri bakımından ortaya çıkan şey ise "uluslararası bir savaş" olmamakta, genel toplumsal bir çöküntü olmaktadır. Kürt Ulusal Direniş Hareketinin önderliği de, bu gelişme eğilimi karşısında yeterince duyarlı davranmamakta, aksine sessiz kalmayı seçmektedir.

Açık ki, böylesi bir çatışmanın, ne Kürt, ne de Türk halkına sağlayacağı bir yarar yoktur. Böylesi bir çatışma devrimci dinamiklerinin üzerinin örtüldüğü gerici bir çatışma olacak, Kürt ve Türk halkını emperyalizm ve yerli egemen sınıfların saldırıları karşısında zayıf düşürecektir. Kuşkusuz, bu olumsuz gelişme eğilimini önlemek için, Kürt halkının ulusal direnişten vazgeçmesini önermek kadar saçma bir şey olamaz. Aksine Kürt ulusal direnişinin yenilgisi, Batıda belirmeye başlayan etnik gerilimleri ortadan kaldırmayacak, halklar arasında kalıcı düşmanlık duygularının oluşmasına hizmet edecek bir gelişme olacaktır. Esas olarak yapılması gereken şey, Batı'da, Türk halkının içerisindedir. Türk halkının Kürt ulusal direnişini kendi özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak kavraması, sorunun tek çözüm anahtarı durumundadır. Keza egemen güçler de bu durumun farkındadırlar. Kürt sorununun Türkiye'de yaşayan halklar arasında genel bir düşmanlığı dönüştürülerek boyutlandırılmasıyla birlikte, sorunun demokratik çözümünün dayanacağı güçlerin etkisiz hale getirilmiş olacağı görülmekte ve buna paralel olarak da Batı'da Kürt-Türk düşmanlığını tırmandıracak politikalara pirim verilmektedir.

Bu nedenle, Batı'da halkların kardeşliğini sağlamaya yönelik etkinliklerin kendisi mevcut egemenlik ilişkilerine karşı mücadelenin belli başlı araçlarından biri haline gelmektedir. Böylesine temel bir toplumsal politikanın bir muhalefet alanı olarak ortaya çıkmakta oluşu, devrimcilerin, sosyalistlerin hem toplumsal sorumluluğunun boyutlarının ne denli genişlediğini göstermekte, ve hem de Batı'daki devrimcilerin önüne sorunun askeri bir çatışmaya dönüşmesinden bu yana ilk defa Kürt sorununa doğrudan müdahale imkanını koymaktadır. Batıdaki devrimci hareket, artık Kürt sorununda "devreye girmelidir".

Bu Kez Barikat Genel Maden-İş Yönetimi

Baştarafı 5. sayfada

anlayışa son verip maden işçilerinin sendikada iktidar olmalarını, söz ve karar yetkisine sahip olmasını hedefleyeceğiz ve sendikacıların gerçek yüzlerini açığa çıkaracağız."

İşçilerin Sesi Grubu ikinci broşürü Kozlu Katliamında hayatlarını yitiren maden işçisi arkadaşlarına ve iş cinayetlerinde kaybedilen yüzlerci işçi arkadaşlarının anısına adıyorlar. İşçiler bu broşürde soruyorlar:

" Türkiye'yi ayağa kaldıran grev ve yürüyüşler yaptık. Şehirlisinden köylüsüne, memurundan işsizine, çocuğundan öğrencisine cümle alem destekledi. Ama sonuç ne oldu? Ne değişti? Bize umut bağlayanlara, işsizlere ne kazandırabildik? Kendimiz ne kazandık? İşyerlerimizdeki sorunlarımız çözüldü mü? Özelleştirme denilen ve çalışma hakkımızı tehlikeye sokan beladan kurtulabildik mi?"

Bu sorulara olumsuz yanıt veren işçiler sendika yöneticilerine de sorular soruyorlar:

"Peki seçtiğimiz sendika yöneticileri ne yapıyor? Güvendiklerimiz ne yapıyor? Seçilmeden önce söylediklerini neden unuttular? Gazete sayfalarını dolduran açıklamaları, televizyon ekranında söyledikleri, bizlerin karşısına gelince aslan kesilip işverenlerin önünde süt dökmüş kediye dönmelerinin nedeni nedir? Görüntüleri manda gibi ama yaptıkları iş de manda boku gibi cırcıvık. Bunun nedeni ne? Sendika koltuklarının sıcaklığı kıçlarını, aldıkları paraların sıcaklığı ceplerini ve vicdanlarını sarınca, işçi sıcaklığını, arkadaş sıcaklığını neden unutuyorlar?"

Broşürün diğer kısımlarında sendikal anlayış anlatılıyor. İşçilerin Sesi Grubu toplu sözleşmeye bakışlarını şöyle özetliyor:

"(Biz) toplu sözleşmenin ilk taslağını işyerlerimizde İşçi Konseylerinde tüm arkadaşlarımızın tartışmalarıyla hazırlarız. Sonra tüm maden işçilerinin ortak toplu sözleşme taslağı haline getiririz. İşverenlerle tartışmaya götürürken de sendika yöneticisi arkadaşlarımızın yanına İşçi Konseylerinden seçtiğimiz arkadaşları da katacağız. Bu yöneticilere güvensizlik değil, sendika demokrasisi gereğidir. (...)Toplu sözleşmenin imzalanması ile iş bitmez. Bu sözleşmenin uygulanması tek başına işverene bırakılmamalıdır. İşveren toplu sözleşme maddelerini dilediğince yorumlayamamalıdır. Onun için toplu sözleşmemize koyacağımız bir madde ile "Toplu Sözleşme İzleme, Uygulama ve Yorumlama Komitesi" kurulmalıdır."

Yine özelleştirme gibi maden işçilerini doğrudan ilgilendiren sorun hakkında da şu görüşlere yer veriliyor:

"İster özel sektöre devredilme kararı alsınlar, ister kapatsınlar, bundan (özelleştirmeden) zararlı çıkacak biz maden işçileri, çevre halkımız ve Türkiye'dir. Karlı çıkacak olan Türkiye patronları ve dünya patronları (emperyalizm) olacak. Bu konuda sendikamız ne yaptı? Hiç bir şey.

"İster özel sektöre devredilme kararı alsınlar, ister kapatsınlar, bundan (özelleştirmeden) zararlı çıkacak biz maden işçileri, çevre halkımız ve Türkiye'dir. Karlı çıkacak olan Türkiye patronları ve dünya patronları (emperyalizm) olacak. Bu konuda sendikamız ne yaptı? Hiç bir şey. Evet, paneller düzenledi, açıklama yapıldı, büyük büyük laflar söylendi. Ama birtakım siyasiler için yatırım olmaktan, gelecek için bizlerin güvensizliğimizin devamından başka sonuç çıkmadı. (...) Politikacıların iki dudağının arasına geleceğimizi bağlamaktan yana değiliz. Kararı biz maden işçileri ve halkımızın vermesinden yanayız. Tüm müessese ve işletmelerin yönetiminden iktidarın elini çekmesini sağlamalıyız. Yönetim tüm çalışanların ve yerel yönetimlerin (Belediye) yönetimine ve denetimine girmeli ve müesseselerin üretimlerini devletin alma zorunluluğu getirilmelidir. Bunların yaşama geçirilebilmesi için çalışanların örgütü sendikamız işçilerinin söz ve karar sahibi olduğu sınıf ve kitle sendikası, çevre halkının örgütlülüğü olan belediye, halkın yönetiminde olduğu bir belediye ve mühendislerin örgütü odaların ise de kaynakların halkın malı olduğu ilkesiyle madencilik ve mühendislik bilimini taşıyan örgütler olması gerekiyor."

Zonguldak bugünlerde hareketli. Bu hareketin işçilerin ve halkın lehine sonuçlar doğurması bu kez Sendika Yönetimi barikatının aşılmasına bağlı. Maden işçilerinin söylediği gibi, "Biz maden işçileri sendikamızla yönetimde yer aldığımızda tüm arkadaşlarımızın yönetme bilincini geliştirerek ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ inancımıza yöneleceğiz. Bir yandan en iyi üreten ve yöneten olurken, demokrasi mücadelesinde de sınıfımızın en iyi örneğini vereceğiz."

Tes-İş'te Darbe

KOALİSYON DİKTATÖRLÜĞÜ

"Bir tercih yapmak zorundayız: Ya onurumuza sahip çıkıp, sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele edeceğiz. Ya da özelleştirmelerle, işten atmalarla, sendikalara karşı yaratılan güvensizlikle ağır ağır yokolup gideceğiz. Tıpkı tarih öncesi dinozorlar gibi..."

Enerji işçileri toplusözleşme, özelleştirme, işçi çıkartımı mücadeleleri verirken, bir yandan da genel merkezin saldırılarıyla mücadele etmek zorunda kaldılar.

"Bir tercih yapmak zorundayız: Ya gerçek kimliğimizi unutup peşimizden işçi sınıfını da sessizliğe sürükleyeceğiz. Ya da onurumuza sahip çıkıp, sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele edeceğiz. Ya bizi içine alıp elimizi kolumuzu bağlayan bu koşullardan çıkmanın bir yolunu bulacağız ya da özelleştirmelerle, işten atmalarla, sendikalara karşı yaratılan güvensizlikle ağır ağır yokolup gideceğiz. Tıpkı tarih öncesi dinozorlar gibi..."

Ankara DSİ salonunda uluslararası sendika temsilcilerinin, Türk-İş yöneticilerinin ve şube delegelerinin katılımıyla 18- 20 Eylül tarihleri arasında yapılan Tes-İş Genel Merkez Kongresi'nin birinci günü, Tes-İş İstanbul 1 nolu şube Başkanı Kamil Kartal, delegasyona bu çağrıyı yaparken Genel Merkez yöneticileri çoktan tercihlerini yapmışlardı. Bu sözleri söyleyen Kamil Kartal, Kongre'nin ikinci günü, 19 Eylül'de alınan ancak 18 Eylül'den itibaren geçerli sayılan bir Genel Kurul kararıyla, şubesi kapatılan bir şube başkanıydı.

DİKTATÖRLÜK TÜZÜĞÜ

Kongrenin ikinci günü yapılan tüzük değişikliğiyle, tüm şubeleri açma, kapama, cezalandırma ve üyeleri ihraç etme yetkisi genel kuruldan alınıp Genel Merkez yöneticilerine verildi.

Gerçekleştirilen "darbe gibi tüzük" değişikliği"nin hedefi ise aynı gün belli oldu. Genel Merkez yöneticilerinin kendileri vermeye cesaret edemeyip, içlerinde sözde sosyal demokratların da olduğu şube başkanlarına imzalattığı önergelerle, Demokratik Tes-İş'i yaratmayı hedefleyen İstanbul 1 ve 2 nolu şubeler kapatıldı, 1 nolu şubenin işyerleri daha önce yasadışı bir keyfiyetle kurulan naylon 5 nolu şubeye aktarıldı.

Bu kararlarda ilginç olan yan, SHP'li şube başkanlarının da imzalamış olması değildi. Çünkü Tes-İş'in geçmiş yönetimi DYP ve MHP'lilerden oluşsa da, SHP'lilerin koalisyon ortağı olarak, demokratlara karşı Genel Merkez'i desteklemesi beklenmeyen birşey değildi. Esas ilgi çekici olan, şube kapatma kararlarının altında kapatılan 2 nolu şube başkanını da imzası olmasıydı. Ancak daha sonra, yeni bir şubenin açılacağı, 2 nolunun işyerleriyle beraber DSİ işçilerinin bu şubeye bağlanacağı ve bu şubenin başkanlığına da 2 nolu şube başkanının atanacağı kulaktan kulağa yayılınca bu ilginçliğin de sebebi anlaşıldı.

DARBEYİ YAP AVANTAYI KAP

Bu işten karlı çıkan sadece İstanbul 2 nolu şube başkanı değildi. Aynı gün alınan diğer bir kararla, sendika yöneticilerinin maaşları 20-25 milyona, 3 yıllık kıdem tazminatı ise 150-160 milyona yükseltildi. Böylece şube başkanlarının niye Genel Merkez'in kapıkulu gibi davrandıkları daha açık olarak ortaya çıktı. Türkiye'de, enerji işkolunun 120 bin üyeli sendikasında yöneticilik yapmanın günlük kurdaki karşılığı bu kadar ucuzdu. Bunca paradan sonra Genel Merkeze muhalefet etmek akıl karı mıydı? Sosyal demokratlık başkaydı, alış veriş başka!

"Bizim özelleştirmeye karşı yaptıklarımızın doğru olmadığını düşünenler olabilir, ama biz diyoruz ki; eğer İstanbul Anadolu Yakası enerji işçileri herşeyi göze alıp mücadele etmeselerdi, şu anda AKTAŞ hakkında ortaya çıkan tartışmalar olabilir miydi?"

FARUK BARUT BULUT GİBİ

Ancak genel kurul kürsüsünde ayakta duramayan, ne söylediği anlaşılmayan bir konuşma yapan Faruk Barut'un, Şevket Yılmaz'ın bile, "Başkanın dişi ağrıyordu da diazem aldı" diye izah etme ihtiyacı duyduğu bir durumda da olsa, bu kadarla yetinmesi beklenemezdi. Hiçbir darbe girişimi, tüm muhalefeti ezene kadar duramazdı. Her türlü baskıya ve cezaya karşın onurlarını satmayan, sendikal anlayışlarından taviz vermeyen 2 şubenin kapatılması Barut'u söndürmeye yetmedi. Sıra şubelerinde muhalefet çalışması yapan üyelere gözdağı vermeye geldi. Ve Soma Şube Kongresi'nde sınıf ve kitle sendikal anlayışı doğrultusunda muhalefet eden şube delegeleri bir çırpıda sendikadan ihraç edilerek operasyon tamamlandı.

"ALÇAKLAR!"

"Alçaklar" diyordu bir delege. "Alçaklar. Genel Merkez yöneticilerinin ne mal olduğunu biliyorduk ama bu SHP'liler onlardan da alçak" ve salonu terkediyordu. Kongrede sahnelenen tüm oyunların önceden hazırlandığı herkes tarafından seziliyordu. Tüm roller Genel Merkez ve şube yöneticileri tarafından kolayca sahneleniyordu, çünkü delegelerin büyük çoğunluğu operasyonunun kendilerine de uzanmaması için sessiz bir biçimde seyircilik yapmayı tercih ediyor ve böylece yapılanlara dolaylı olarak ortak oluyorlardı. Enerji işçilerini temsil etmekten uzak, delege oyunlarıyla kongreye gelen delegasyonun büyük bir kısmı her türlü kararda el kaldırıp "evet" diyor ama kararlara karşı çıkanlar "hayır" demiyordu. Böylece bütün kararlar "oy birliği"yle alınıyordu. Hayır deme cesareti gösterenler dışında herkes, "Bir Genel Kurul Nasıl Katledilir" ya da "Sendikalarda Demokrasi Masalı" oyununun içindeydi.

BELGELER VE ŞİDDET

"Biz İstanbul 1 nolu şube olarak tercihimizi ne yönde yaptığımızı göreve geldiğimiz '89 yılından bu yana yaşadığımız pratik ve savunduğumuz sendikal anlayışla gösterdik. İşyeri sorunlarından toplu sözleşmeye, iş kazalarından özelleştirmeye dek her konuda verdiğimiz mücadeleyi bir o kadar da kendi genel merkezimize karşı vermek zorunda kaldık ne yazık ki. Bu 3 yıl görevden almalarla, geriye dönüşlerle, üyelikten ihraçl... siplin soruşturmaları... likte yaşandı. Açık sö... gerekirse, bize yönel... saldırıların işverende... kimseye yararı olma... di Genel Merkez'im... lesine rahatsız eden?... şahsi değildi mesele... hatsızlık, işçilerin i... yönetime taşımayı, ... demokrasiyi temel al... çıkarlarına dayanan ... anlayışımız ve buna ... rak gerçekleştirdiğin... tikti."

Kartal'ın konuşm... leştirme ve sendika... dele noktasına gelin... nun havası iyice ger... Çünkü Genel Merke... bul 1 nolu şube yön... özelleştirmelere karş... mücadele sürecinde... atılmasına neden ... suçluyordu. Hatta i...

Devamı 8.

Tes-İş Genel Merkez Yönetimi % 5 hisseyle AKT... tak olurken, 1 nolu şube yöneticileri mücadele ...

İSKENDERUN TEMSİLCİLİĞİMİZ AÇILDI

(İşçilerin Sesi-İskenderun) 2.8.1992'de gazetemizin İskenderun temsilciliğinin açılış gecesi düzenlendi. Gecenin açılış konuşmasını yapan temsilci arkadaşımız ;

"Bir yandan tüm çalışanların sesi, gözü, kulağı olma yolunda faaliyetlerimizi sürdürürken, bir yandan da kültürel boyutu da olan böylesi bir geceyi sizlere sunarak, sesimizi sizlerle bütünleştirmek istiyoruz" dedi. Bugünkü hükümetin seçim meydanlarındaki vaadlerini hatırlatarak, işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, üniversitelerin, gençliğin, işsizlerin sorunlarını anlattıktan sonra, sorunların çözümü için emekçilerin kendi geleceklerine sahip çıkmasından başka bir çare olmadığını söyledi. Demokrasi konusunda da hiçbir olumlu adımın atılmadığını, hukuk devleti sloganı altında hukuksuzluğun yattığını, insan hakları ihlallerinin devam ettiğini belirterek, demokrasinin yukarıdan verilen vaadlerle veya çıkarılacak yasalarla gerçekleşemeyeceğini, gerçek demokrasinin işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin mücadelesi ve örgütlenmesiyle kurulabileceğini hatırlattı.

Konuşmasının son bölümünde İskenderun Belediyesi'nden atılan onaltı işçinin tekrar işlerine dönmeleri konusunda nasıl bir çaba harcanması gerektiği konusuna yer verdi. Sosyal demokrat geçinen İskenderun Belediye yönetimini sert bir dille eleştiren temsilcimiz, bu antidemokratik ve gerici tavrı kırmanın yolunun başta belediyede çalışan işçilerin ve demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların, halkın birleşik mücadelesinden geçtiğini söyledi.

İşçilerin katılımının yüksek olduğu gece, dinamik ve coşkuluydu. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı geceye Ali Çağan, Mehmet Gümüş, Hasan Tatar sanatçı olarak katılırken, semahların, halayların çekildiği ve bu coşkunun sloganlarla bütünleştiği bir etkinlik halini aldı.

BASIN-İŞ'E DOĞRU İLK ADIM

Basın-İş sendikası Genel Kurulu, 19-20 Eylül tarihlerinde 244 delegenin katalımyla Türk-İş toplantı salonunda yapıldı. Genel Kurul'un açılış konuşmasını yapan Genel Başkan Ali Ekber Güvenç'ten sonra kürsüye gelen Türk-İş Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Mehmet Bamyacı, tamamen DİSK'i suçlayan bir konuşma yaptı. DİSK'i 15-16 Haziran'ı yaptıkları halde sahip çıkmamakla suçlayan Bamyacı, sendikalarda istikrar için yüzde 10 barajının devamını savundu. Genel Kurul'un daha sonraki bölümünde söz alan 19 delegenin çoğunluğu Basın-İş'te artık sarı, uzlaşmacı sendikal anlayışın yıkılması gerektiğini belirttiler. Bu konuşmacılardan Hasan Ortatepe, "Nasıl ki Ankara'da politika mecliste oluşturuluyorsa, işçilerin politikaları da işyeri meclislerinde oluşturulmalıdır. Sendikal demokrasi de, işçilerin yönetime katılımı da bu şekilde gerçekleştirilebilir" derken, diğer bir delege Nuray Şeker de "Sendika başkanı, herhangi bir işyerine geldiğinde önce işverenle, sonra işyeri temsilcileriyle daha sonra da işçilerle görüşüyor. Böyle bir genel başkana işçi arkadaşlarımız nasıl güvensin" diye soruyordu.

Devamı 8. sayfada

ESKİŞEHİR OTOGARINDAN 21 İŞÇİ ATILDI

(İşçilerin Sesi-Eskişehir) Eskişehir otogarında çalışan TÜMTİS'e bağlı temizlik, kapalı garaj ve giriş-çıkış kontrolünde çalışan işçilerden 21'i işten atılmalarından sonra protesto eylemleri başlattılar. İşverenleri Emekli Sandığı'nın "Bize bağlı oteller zarar ediyor, bu nedenle işçi çıkarıyoruz" diye kılıf bulmaya çalıştığı işten çıkarmalar işçiler ve aileleri tarafından protesto edildi. En son olarak oturma eylemine başlayan işçilere sendikalardan bazıları, memur sendikaları ve Halkevi destek verdi.

Derby'de 37 İşçi İşten Atıl...

Geçtiğimiz hafta Derby fabrikasına çeşitli zamanlarda alınmış 371 sözleşmeli işçi işten çıkarıldı. En yenisi 3 aylık, en eskisi 11,5 ayl... işçiler işveren tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeksizin ve hakettikleri tazminatların... alamadan kapının önüne kondular. İşçilerin 1... maaş ve 1 ikramiye alacakları bile tam olarak ödenmedi.

12 Eylül'de her zamanki gibi işbaşı yapmak ü... fabrikaya gelen işçileri 60 polisten oluşan bir emniyet kuvveti karşıladı. İşçiler fabrikaya sokulmadılar. İşyerinde örgütlü olan Laspetki... sendikası temsilcileri işçilerin çıkarıldıklarını açıkladı. İşçilerin içerdeki 1 maaş ve 1 ikramiyelerinin parça parça ödeneceği, bunun dışında herhangi bir ödeme yapılamayacağı açıklandı. Sendikanın da kendilerine sahip çıkmadığını gören işçiler fabrika önünde otur... direnişine başladılar. Öğleden sonra, sürekli i... konuşan emniyet amiri işçileri yumuşattı. İşçi... emniyet amirinin konunun çözülmesi için kendilerine aracı olmasını istediler. Alkışlar arasında bu isteği kabul eden emniyet sorumlu... Laspetkim-İş şube yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin de yardımlarıyla "sorunu" çözd... Çalışma süresi 6 aya kadar olan işçiler 1 milyo... avans, 6 aydan fazla çalışanlar da 3 milyon av... karşılığında işten çıkışı kabul ettiler. Ayrıca ih... tazminatları verilirse kıdem tazminatlarından vazgeçmeyi de kabul ettiler. 1 hafta sonra da a... paralarının ödeneceği söylendi. Sevinç içinde avanslarını alan işçiler polisleri de alkışlamayı ihmal etmediler. Lakin 1 hafta sonra geriye kal... alacaklarını almak için fabrikaya geldiklerinde hayal kırıklığına uğradılar. İşveren Refail Tori... sözverdiği halde işçilere ödeme yapmadı. Öfk... işçiler bir süre yine oturma direnişi yaptılar ve yine ikna edilerek başka bir gün gelmek üzere gönderildiler. Ama artık alkış yoktu ve birçok "Laspetkim-İş bizi sattı", "İşçi sendikası gibi d... işveren sendikası gibi davrandı" diyordu.

Organize Deri Sanayi'nde Dire...

Kazlıçeşme deri işçileri şimdi Tuzla-Aydınlıköy'deki Organize Deri Sanayi'nde modern tesislerde fakat kölece bir uygulamayla,her gün işsizliği, hakareti yaşıyorlar. Yükşan Deri, Servet Deri, Alişen Deri Sanayi işçileri de sırf sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldılar. Atılan işçiler yaklaşık 1 aydır fabrikaları önünde direniyorlar. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, Kazlıçeşme'nin direnme geleneğini yaşatmak ve en doğal hakları olan örgütlenme haklarının gaspedilmesine gözyummamak için direniyorlar. Mesai ücretlerinin verilmediği-ni, sendika açılışına gittikleri için işten çıkarıldıklarını, işverenin Kürt işçi kardeşleriyle birlikte olmalarına karşı Türk - Kürt ayrımını sürekli körüklemeye çalıştığını, silahlı adamlarıyla üstlerine yürüdüğünü söyleyen işçiler bütün bu olumsuzluklara rağmen direnmek gerektiğini söylüyorlar. Haklarını ancak bu yolla kalıcı kazanımlara dönü... ceklerini ifade e... Deri-İş sendikası ... renin bu saldırgan... karşısında hızlı b... lenme faaliyeti için... lerin her haklı dir... onların yanında o... hissettiriyor.

Son olarak 14 E... nü Aydınlıköy'de ... açıklaması yapan ... Genel Başkanı Ye... ya, "Devlet-hüküm... lediye yetkilileri d... renlerine ellerinde... kolaylığı gösterip, ... terip milyonlarca l... modern fabrikalar y...

Hala işçilerin d... tik sendikal hak ve... lüklerine karşı şi... baskı yöntemlerine... ruyorlar" dedi. 50... işçi ise "Sendika... mız Söke Söke Alı... çi Kıyımına Son" s... rıyla deri sanayi iç... rüyüş yaptı.

Zeytinburnu Belediyesi'nde İşten Çıkarma

Sözleşmeli İşçi: Resmi Köle

Belediyelerde uygulanan mevsimlik, geçici işçilik fiili uygulamanın hukuksal boyutla çelişmesi ve kazanılmış hakların ihlal edilmesiyle sonuçlanıyor. Biz mevsimlik işçilerin hukuki durumunu 1990 tarihli toplu sözleşmemizin 23. maddesi ve İş Kanunu'nun 1475 ve bağlı diğer hükümleri genel olarak şöyle tanımlıyor: a) Devamlılık arz eden işlerde çalıştırılan işçiler, süresi belirsiz iş akitleri ile işe alınırlar. b) Devamlılık arz etmeyen işlere ise süresi belirli iş akitleri ile alınırlar. Süresi belirli iş akitleri en az 1 ay en fazla 6 ay. c) İşçi ihtiyacı devam ediyorsa süre bitim ve başlangıç araları 1 gündür. d) Deneme süresi 1 ay, bu süreden sonra çalıştırılanlar daimilik arz eder. e) Mevcut boş ve boşalacak kadrolara giriş tarihi itibarı ile en eski geçici işçiden başlanır.

Belediyelerde çalıştırılmış olduğumuz işler temizlik, fen, park ve bahçeler gibi devamlılık arz eden işler olduğundan bizlerin de daimi statüde çalıştırılmamız gerekirken, bu süre içinde 6 aydan 6 aya 1 gün ara verilir kuralına da uyulmayarak ve hiçbir hak talep etmeyeceğimize dair yazılara imza attırılarak çalıştırılıyoruz.

Biz Zeytinburnu Belediyesi mevsimlik işçileri, her 6 ay sonunda işten atılacağımız endişesini yaşarken, işveren ve vekilleri "Sizler mevsimlik işçisiniz, yıllık izin kullanamazsınız, işten atarız" tehditini sürekli kullanıyorlar. Kendilerini yazılı ve sözlü olarak haklarımızı ihlal etmemeleri yolunda uyarırken, aynı süreçte örgütlülüğümüz olan sendikamızı da haklarımızın ihlal edildiği yönünde uyarmamıza rağmen, değişen birşey olmaksızın 26.8.1992 tarihine dek geldik. Bu tarihte ayın 14'ünde ödenmesi gereken işçi maaşlarının ödenmemesi üzerine ücretler ödenene kadar vezne kuyruğu ile eylemler başladı. 3 gün sonra ücretler ödenip işbaşı yapıldı ancak biz mevsimlik işçilerin biten sözleşmeleri yenilenmedi. Belediye Başkanı Hasan Yılmaz'la görüşen sendika şube yöneticilerinin süresi biten 56 mevsimlik işçinin tamamının işbaşı ettirileceğini söylemeleri bizlerde bir rahatlama yarattı. Ancak iki günlük hafta tati-

Devamı 8. sayfada